

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2011. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXII, БРОЈ 3429

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!

**Међународни
скуп подршке
19. фебруар,
Сава центар,
12 часова**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазић,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске радикал-
не стране / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990)-Београд : Српска радикална странка,
1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Стоп хашкој тиранији

- Пресуда мора бити ослобађајућа

2

Интервју: Сергеј Николајевић Бабулин

- Шешељ мора бити слобода човек

6

Шешељ поднео кривичну пријаву

- Управник Шевенингена био амерички шпијун

8

Брига за грађане

- Отпорезовати хлеб,
опорезовати тајкуне

12

Иницијатива СРС-а

- Радикалнија
помоћ пољопривреди

14

Помоћ по кључу

- Уместо у аграр,
субвенције тајкунима

16

Черупање

- Напредњак „попио“ пријаву
због мућке

23

Злочин без казне

- Злочим Тачијеве „дреничке групе“
под заштитом Вашингтона

25

Интерес јавни, послови тајни

- Продаја Телекома
је „службена тајна“

33

Распродаја државе

- Опасне намере режима

35

Режим против радника

- Здравље запослених ничија брига

45

Агресија након агресије

- Људски животи
не вреде ни 250 000 евра

47

Тровање нације

- Прерада отровних материја
на праговима сеоских кућа

49

Да се не заборави

- Велики злочин
под маском жртве

60

Пресуда мора бити ослобађајућа

- *Ја сам убеђен да тужилаштво нема ништа ни по једној тачки оптужнице ни за једно кривично дело не могу да ме вежу ни на који начин, ниједан доказ о постојању евентуалног удруженог злочиначког подухвата они нису извели, то је код њих само магла. Нема ниједног конкретног доказа. Ниједан сведок није изашао да сведочи о томе, који би био компетентан, истакао је проф др Војислав Шешел на статусној конференцији*

Веће Међународног кривичног суда за бившу Југославију, којим председава судија Жан-Клод Антонети, могло би већ почетком априла да ослободи доктора Војислава Шешеља. Председавајући судија Жан-Клод Антонети, на последњој статусној конференцији одржаној 18. јануара, најавио је да ће претресно веће одлуку о Шешељевом захтеву за ослобађање донети неколико недеља после расправе на којој ће, почетком марта, саслушати аргументе обе стране. Расправа о захтеву проф. др Војислава Шешеља да буде ослобођен по правилу 98бис одржаће се 7. и 8. марта. По правилима трибунала, претресно веће може, због недостатка доказа, одбацити целу оптужницу или неке од њених тачака, или оценити да су тужиоци изнели довољно доказа против Шешеља по свим тачкама оптужнице. Уколико судије у потпуности не ослободе Шешеља, процес ће бити настављен доказним поступком одбране.

На истој статусној конференцији Шешел је истакао да – чак и ако у овој фази поступка судије одлучују по мерилама најповољнијим за тужиоце, одлука већа мора бити ослобађајућа, зато што тужиоци нису доказали ниједну од оптужби против њега.

Тужилаштво нема доказа ни за једну тачку оптужнице

Судија Антонети је истакао да је веће добило извештај у вези с Младићевим дневницима, што значи да ће убрзо, „у идућих неколико дана моћи донети одлуку у вези с њиховим уврштавањем у спис“.

– То значи да отпадају два кључна разлога која су нас спречавала да покренемо поступак по 98бис. Ситуација у вези са сведоком 026 је потпуно решена, а у вези са Младићевим дневницима моћи ћемо врло брзо донети одлуку – најавио је Антонети.

Према правилу 98бис, како је рекао, стоји да ће после извођења доказа оптужбе, претресно веће усменом одлуком донети ослобађајућу пресуду по било којој од тачака оптужнице, уколико нема доказа који могу бити основа за осуду.

– Дакле, господине Шешел, имате ли намеру усмено изнети своју аргументацију у вези с непостојањем доказа који би ишли у прилог осуђујућој пресуди? – упитао је Антонети, на шта је проф др Војислав Шешел одговорио потврдно.

– Да, искористићу све време које ми дате. А рекао сам да очекујем четири сата. И да желим да имам право на реплику након тужиоца – казао је Шешел.

Он је оценио да тужилаштво нема ништа ни по једној тачки оптужнице ни за једно кривично дело, те да је све то „магла“.

– По правилу 98бис ви одлучујете како је најповољније по заступника оптужбе, дакле, ако има било какве доказе за неку тачку из оптужнице та тачка остаје, без обзира да ли је то довољан доказ за коначну пресуду и осуду. Ја сам то потпуно схватио, али ја сам убеђен да тужилаштво нема ништа ни по једној тачки оптужнице, ни за једно кривично дело не могу да ме вежу ни на који начин, ниједан доказ о постојању евентуалног удруженог злочиначког подухвата они нису извели, то је код њих само магла. Нема ниједног конкретног доказа. Ниједан сведок није изашао да сведочи о томе, који би био компетентан, нагласио је Шешел.

Антонети је рекао да ће Шешел имати на располагању четири сата да изнесе своју аргументацију.

– Идућег дана на то ће одговорити тужилац, а ви ћете имати право да поновно узмете реч како бисте реплицирали. Неколико недеља касније ми ћемо донети усмену одлуку, по којој ћете бити или у потпуности ослобођени оптужбама или делимично, или ће бити одлучено да се поступак наставља – објаснио је Антонети.

Секретаријат саботира Шешељеву одбрану

Др Војислав Шешел пожалио се на проблеме које има са секретаријатом.

– Најавио сам 9. децембра посету мојих правних саветника Зорана Красића, Бориса Алексића и Дејана Мирковића

и кејс менаџера Немање Шаровића. Тражио сам да секретаријат плати путне трошкове и хотелски смештај, дакле не хонораре, не њихов рад, него само да обезбеди услове да они дођу. Ја немам новца да им то платим, осиротео сам за ових осам година. Немам. Тужилаштво има огроман буџет и може да ангажује огроман број људи у овом предмету. Ја сам сам. И зато врло ретко пишем поднеске, само кад је нешто нарочито важно – казао је Шешел.

Он је навео да га је шеф службе за правну помоћ, Џејми Кембел, обавестила 15. децембра да у привилеговану посету не може да му дође Зоран Красић.

– Ваша одлука је искључила Зорана Красића само из судских заседања поверљивог карактера. Ви сте рекли да кад суд пређе на полузатворену или затворену седницу, онда он не може да присуствује, али нисте у вашој одлуци рекли да он не може да ми дође у посету поверљивог карактера. Дакле, они би да надгледају посету мог главног правног саветника, да контролишу моју одбрану кроз прислушкивање. То је став секретаријата – упозорио је Шешел.

Он се осврнуо на одлуку секретаријата да неће да исплате поменуте трошкове, јер су уложили жалбу на такву одлуку судског већа, те да секретар тврди да он може да исплати те трошкове само ако Шешел сарађује у утврђивању свог материјалног стања.

– Ја сам сарађивао 2003. и 2004. године у вези с мојим материјалним стањем и ја сам тај посао завршио. Не може мене секретар сваки дан да вуче за рукав и да каже – е мораш ми још ово, е мораш ми још оно. Нисам ја на извол'те секретару трибунала, нити је секретар трибунала неки орган изнад мене па да може да ми наређује. Он може да ме веже, може да ме затвори у самицу, може на мене да навуче онај оклоп кад ме спроводе до суда и назад, али не може да ми нареди шта ћу да урадим. Никад и неће моћи – казао је Шешел.

Он је истакао да су му потребни сарадници и како би се спремио за извођење аргументације по правилу 98бис, као и за споредне процесе за непоштовање суда.

– Секретаријат не да. Секретаријат онемогућава на тај начин моју одбрану. Колико је бесмислено њихово истражавање говори и чињеница да одбране у другим предметима које финансира трибунал имају месечни буџет и тај месечни буџет се не троши за путне трошкове и хотелски смештај. Секретаријат сваком посебно плаћа путне трошкове и хотелски смештај мимо хонорара, мимо трошкова припреме одбране, и тако даље. Само код мене секретаријат неће ништа. И ја вам стављам до знања да постоји тај веома озбиљан проблем. Хоћете ли га ви решити, хоће ли га решити жалбено веће, хоће ли га решити председник суда, мене то као оптуженог не интересује, знате? Ви сте сви за мене једна институција, трибунал. Сви. И ја се тако и постављам. Постоји тај проблем, ја без тог проблема немам куд даље, немам куд – поручио је председник СРС.

Антонети се није сложио с тим што Шешел, како је рекао, „трпа у исту врећу и судије и секретаријат“.

– Ми судије, донели смо одлуку о финансирању. На ту одлуку се сад секретар жали. Ја не знам у којој фази је сад то, али ствар је на жалбеном већу које је надлежно да то реши – рекао је Антонети.

Двоструки аршини

Антонети је признао да му није јасно зашто Кембелова није одобрила посету Красића.

– Ми смо издали одлуку да господин Красић нема право да му се достављају поверљиви документи, и да му се не дозвољава више приступ судници. Али нигде нисмо рекли да он више нема права да се састане са вама – навео је Ан-

тонети.

Он је закључио да секретар има одређена овлашћења и да је он тај који може да каже: „Да, састаћете се са овим, али се не можете састати са оним“.

– Желимо да вама овај суд стави на располагање иста средства која ставља, рецимо, господину Караџићу. Њему није забрањено да га посећују. Он нема овај проблем који имате ви са вашим сарадницима. Према томе, не разумем зашто он нема никаквих проблема, а ви имате. За мене је то једна комплетна мистерија – признао је Антонети.

Лидер српских радикала је напоменуо да покренута питања нису предмет ни одлуке суда ни жалбе секретаријата.

– Ово су споредни трошкови који се нормално плаћају ван буџета одбране. Плаћали ви мени одбрану или не плаћали, ове трошкове трибунал мора да плати. Чак да сам ја у ситуацији да сам платим ангажовање мојих правних саветника и кејс менаџера, секретаријат би морао ове трошкове да покрије. Дакле, ово није предмет ваше одлуке – поентирао је Шешел.

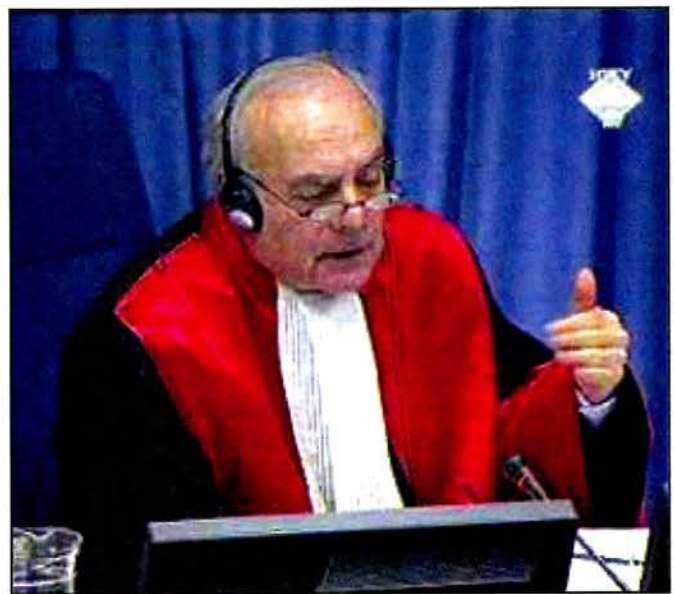
Судско веће има обавезу да обезбеди услове за нормално извођење одбране

Др Војислав Шешел није се сложио са судијом Латанџи која је рекла да је могао да се жали на одлуку секретаријата.

– У овом суду постоје три поступка, судски, у оквиру којег се оптуженом суди и решавају процедурални проблеми, управни, по питањима о којима одлучује секретар или председник суда, и постоји законодавни поступак кад ви седате као судије и доносите правилнике и друге опште акте. Дакле, ја као оптужени дужан сам да учествујем само у судском поступку. Не морам ни у њему. Могао сам да изаберам да све време ћутим, да овде седим у судници и ако имате нешто да докажете, да ме осудите, ако немате, да на крају ишетам из суднице као слободан човек. Могао сам и ту варијанту да употребим. Нисам хтео. Хтео сам да учествујем у процесу да бих доказао сву бесмисленост оптужби, али ви ме сада терате да учествујем у управном поступку. Неколико пута сам учествовао, више нећу. Немам потребе – навео је лидер радикала.

Он је казао да је проблем одбране процесни проблем, и да судско веће има дужност да му обезбеди услове за нормално извођење одбране.

– То је један у низу проблема које мени прави секретаријат. И то ће бити предмет моје завршне речи у овом суђењу и онда то можемо да апсолвирамо. Проблем је изнет,

Ослобођење и надокнада штете

Доктор Војислав Шешељ изјавио је да нема аргумената за друкчију пресуду од ослобађајуће. – Целокупна српска и светска јавност убеђене су да ћете ви већ по правилу 98бис донети ослобађајућу пресуду, и уз то одлучити да ми се надокнаде комплетни трошкови због осам година утамничења, свих шиканирања која сам претрпео, здравствених ризика, душевне патње. Ја непрекидно душевно патим и сваки дан патим све више. Ако се умешају и неки вансудски фактори, па ви по правилу 98бис не одбаците целу оптужницу него задржите неки део за који сматрате да је тужилаштво понешто доказало, е у том случају ја ћу да изводим одбрану, али кад видим шта је остало од моје оптужнице, а шта је отпало – најавио је Шешељ.

ви немате решење за тај проблем, нема разлога да даље време трошим на томе – рекао је Шешељ, додавши да он није дужан да зна да „постоји неко ко се зове секретар“.

Он је најавио да ће, ако веће не одбаци комплетну оптужницу по правилу 98бис, у том случају саопштити да нема одбране јер му трибунал не плаћа одбрану или није нормализовао статус правног саветника Зорана Красића.

– И тиме ће се процес завршити. И ја се у завршној речи више нећу бавити оним што стоји у оптужници и што каже тужилац, бавићу се само тиме да докажем да мени није омогућено право на одбрану, и готово. Ако секретаријат истраје у овоме, и жалбено веће, они ће мени само олакшати одбрану. Они ће ми онемогућити одбрану и нема регуларног суђења – казао је Шешељ.

Овчара под велом прашине

Он је говорио и о одустајању тужиоца од једне пресуђене чињенице, због ревизије случаја Шљиванчанин из предмета „Мркшић и остали“.

– И ово ми је згодан пример да вам покажем, господо судије, колико ништа озбиљно не значе пресуђене чињенице у другим предметима, поготово што се предмет Мркшић и остали није бавио суштином проблема злочина на Овчари. Овде се можда нехајно, а у суду у Београду намерно, заташкавао тај проблем, да би остало под дубоким велом прашине ко је заправо одлучио да се стреља 200 заробљеника. Ја сам овде указивао на доказе и именовао та лица. И сви се праве да нико ништа не зна – навео је Шешељ.

Он је инсистирао да му се достави ова трећа пресуда Шљиванчанину, и то пре 8. марта и изношења аргументације по 98бис.

– Веома је важно да је и један од сведока који је био заштићени у овом предмету тамо одбачен као потпуно непоуздан. Његово сведочење је одбачено. А тужилаштво, без обзира што је тамо доживело дебакл са тим сведоком, поново га овде доводи. И ви сте видели како је другом оловком у његовој бележници уписивано нешто чега изворно није било. То сте се сами овде уверили у судници – рекао је Шешељ.

Мртав Бабић злоупотребљен

Он је рекао да тужилаштво врши злоупотребу поступка, тако што, кад суд одбаци читав низ захтева тужиоца, он подноси нове захтеве да суд преиспита те одлуке. А све у намери, као је рекао Шешељ, да добије на времену и одложи доношење одлуке по правилу 98бис. По њему, најфлагрантније су му прекршена права на примеру случаја Милана Бабића.

– Веће је 7. јануара 2008. године донело одлуку да се одбаци захтев тужилаштва да се у спис уврсти и сведочење Милана Бабића у предмету Милошевић и у предмету Милан Мартић. Тужилаштво је у марту 2008. године тражило да поново размотрите ту одлуку, па сте ви 10. децембра 2010. године прихватили делове новог захтева тужилаштва, на моје велико изненађење. А онда тужилаштво, 10. јануара, подноси нови захтев за делимично поновно разматрање одлука у вези са прихватањем доказа преминулог Милана Бабића. И сад, ево опет нове злоупотребе поступка. Ово је већ трећи или четврти пут да тужилаштво од вас тражи да се поново изјашњававате по истом питању – подсетио је Шешељ и наставио:

– Моја је оправдана претпоставка да ћу опет чекати две године да ви одлучите и по овом захтеву, а покушавам

да вам ставим до знања колико су документи бесмислени и да је крајње неозбиљно да се тражи њихово уврштење у спис.

Он је прецизирао да се све везано за Милана Бабића односи искључиво на територије које нису обухваћене оптужницом.

– То је суштински административно питање. Милан Бабић је био оптужен за своје деловање на подручју Српске Аутономне Области Крајине. Ниједан делић Српске Аутономне Области Крајине није обухваћен оптужницом против мене. Тужилаштво и овим злоупотребљава процес тако што га одуговлачи. А ниједан од ових докумената нема никакве везе са оптужницом која је против мене подигнута, ниједан – проценио је Шешељ.

Руски комитет политичким средствима ратује против трибунала

Судија Антонети обавестио је присутне да је чуо за међународну комисију у Москви која ће се бавити Шешељевим правима: „Ја сам чуо током ове судске паузе да је оформљена у Москви једна комисија која ће се бавити вашим правима. У тој комисији су неке високе личности, укључујући и чланове руског парламента и познате људе из привредних и друштвених кругова у Москви, и ти људи ће контактирати са секретаром у вези с овим. Пошто имате подршку људи који хоће да се боре за ваша права, ми као судије не можемо ништа више. Ми смо донели јасну одлуку. На ту одлуку се сад секретар жали. Ми смо урадили шта смо могли, а ми не можемо сада да издамо чек да бисмо платили трошкове ваших сарадника, њихове хотеле, и тако даље. То је нешто што ради секретаријат“, казао је Антонети. Шешељ је то демантовао тврдећи да Комитет није саставни део његове одбране пред трибуналом, већ политички комитет, који ће „политичким средствима да ратује против трибунала“.

– Неће он мени ни да пише поднеске, ни да припрема сведоке, ни друге ствари да обавља. Он ће да се бори против трибунала. То је моја велика политичка потпора у борби против трибунала као таквог, кога ја сматрам нелегалним и нелегитимним – објаснио је Шешељ.

Тајни меморандум о здрављу

Говорећи о здравственом стању, Шешељ је скренуо пажњу да је добио налог већа од 12. јануара у коме је обавештен да је продужен рок за подношење извештаја комисије специјалиста до 15. фебруара.

– У њему стоји да вам је секретаријат упутио извесни поверљиви интерни меморандум од 7. јануара. Ја тај поверљиви интерни меморандум нисам добио. Из садржаја вашег налога види се да је ту реч о мом здравственом стању, односно о формирању комисије лекара специјалиста. Ја морам бити упознат с тим поверљивим меморандумом и са свим питањима која се тичу мог здравственог стања. А секретаријат упорно многе ствари настоји да држи у тајности – упозорио је Шешељ.

Он је закључио да је успео да избегне један облик тихог, прикривеног убиства путем удара на срце. Али, како је ре-

као, „можда је следећи удар на мозак, ко зна“.

– Откуд ја то знам? Док ми се не достави у целости тај интерни, поверљиви меморандум секретаријата, ја нећу да прихватим учешће у било каквим прегледима од стране тих лекара специјалиста, апсолутно. И забрањујем да им се доставља мој здравствени досије. Ја морам бити упућен у све тајне које се тичу мог здравственог стања и од моје воље искључиво може да зависи да ли ћу ја дозволити да се јавност с тим упозна или не – нагласио је лидер СРС.

Он се пожалио да нема пара да плати лекаре и зубаре по сопственом избору.

Како је рекао, ни након годину дана од откривања, проблем није саниран. Крајем децембра стоматолог из затворске амбуланте му је рекла да она сматра да долазе у обзир само два импланта.

– Импланти су скупи. Затвор неће да плаћа, трибунал неће да плаћа. Лекар је обећао да ће то да ми ураде, али година дана је прошла и још нису почели. Нећу да узимам зубара по свом избору, јер немам пара да га платим – рекао је Шешељ.

Он је обавестио да је група врских руских лекара специјалиста изразила жељу да га прегледа и да се детаљно упозна са његовим здравственим стањем.

– Навео сам вам њихова имена на прошлој статусној конференцији и навео сам вам да ја немам новца да платим њихов долазак и да захтевам да то уради трибунал. Ако то трибунал одбије, ето један разлог више да ја одбијем било ког лекара специјалисту кога ми именује секретаријат у ту комисију. И готово. Ја немам другог начина да се томе супротставим. Дакле, ви сте донели налог да се помери подношење тог извештаја до 15. фебруара 2011. године, а ја нисам сигуран ни до 2020. да ће бити могуће да вам се поднесе тај извештај.

Николић без части и морала

– Од децембра 2006. до септембра 2008. године секретаријат је редовно плаћао путне трошкове и хотелски смештај мојим правним саветницима и кејс менаџеру, а онда је то укинуо под изговором да ја своју телефонску комуникацију злоупотребљавам са својим правним саветницима, без икаквог доказа. Нудио је Томислава Николића као доказ, једну крајње маргиналну политичку личност без скрупула, без карактера, без части и морала која више никог ни у шта не може да убеди. И сад секретар неће да објасни зашто су плаћали мојим правним сарадницима и кејс менаџеру путне трошкове до септембра 2008, а сад не плаћају, иако ни онда ни сада укупно питање финансирања одбране није решено – истакао је Шешељ.

Сергеј Николаевич Бабулин, председник руског Комитета
за заштиту Војислава Шешеља

Шешељ мора бити слободан човек

- *Комитет чини све што је у његовој моћи како би руска јавност и званични представници и органи руске државе активно били укључени у процес заштите права Војислава Шешеља, не би ли се прекинула самовоља Хашког трибунала према овом истакнутом српском политичару и интелектуалцу, истиче Бабулин*

Крајем децембра прошле године у Москви, група угледних руских политичара, писаца, научних радника и новинара формирала је Комитет за заштиту права Војислава Шешеља. У разговору за „Велику Србију“, председник Комитета Сергеј Николаевич Бабулин, бивши потпредседник Државне думе Руске федерације у неколико наврата, а сада ректор Руског државног трговачко-економског универзитета, објашњава да је циљ Комитета заштита људских права председника Српске радикалне странке који се већ осам година налази у антисрпском Хашком трибуналу. Бабулин одлучно истиче да Комитет није основан само про форме већ да пред собом има конкретне задатке на којима ће радити у наредном периоду не би ли Шешељ ускоро био слободан човек.

- **Како се родила идеја да се формира Комитет за заштиту права Војислава Шешеља?**

Руска јавност никада није равнодушно посматрала дешавања у Србији. Са посебном пажњом пратимо ко нам је пријатељ, ко нам је из словенског и православног света близак а ко нам је противник и главни опонент. После смрти председника Милошевића у Хагу, сматрамо да је потребно успоставити правду према нашој српској браћи. Такође, важно је и да се испоштује законитост и правичност према Војиславу Шешељу и да се донесе једино могућа и исправна ослобађајућа пресуда. Зато смо напорима различитих политичких снага формирали руски Комитет за заштиту Војислава Шешеља. Припала ми је част да будем на његовом челу. Чланови Комитета су депутати из Јединствене Русије, Праведне Русије, Комунистичке партије Руске Федерације, као и истакнути друштвени и научни радници и новинари. Дакле, у Комитету су заступљени најразличитији слојеви друштва.

Ми чинимо све што је у нашој моћи да би не само руска јавност, већ и званични представници и органи руске државе активно били укључени у процес заштите права Војислава Шешеља како би се прекинула самовоља Хашког трибунала према овом истакнутом српском политичару и интелектуалцу.

- **Какве је задатке себи поставио Комитет?**

Задатак нашег комитета се састоји не само у томе да утичемо на судије Хашког трибунала, такав утицај практично је ограничен зато што Комитет и трибунал различито поимају принципе правде и правичности. Основни задатак Комитета је заправо привлачење пажње јавности у Русији, али и у другим земљама, посебно у чланицама НАТО-а.

Жеља нам је да им скренемо пажњу на самовољу и незаконце које се спроводи према Војиславу Шешељу, српском политичару и интелектуалцу који се већ неколико година налази у Хагу без било какве пресуде. Шешељ је тамо већ осам година, а крај процеса се не назире, служи казну без кривице.

Задатак нашег комитета је подстицање руских државних органа, као и државног врха да ово питање ставе под посебну контролу, и да уложе максимум напора не би ли издејствовали Шешељево пуштање на слободу.

• **Шта Комитет конкретно предузима у смислу заштите права Војислава Шешеља?**

Комитет за одбрану одржао је велику конференцију за штампу у Државној думи Русије где су сви чланови Комитета изложили у каквом се здравственом стању Шешељ налази. Захтевали смо да се поштују међународне конвенције које су у његовом случају нарушене. Такође, обратили смо се министру иностраних послова Русије Сергеју Лаврову, а припремамо и обраћање председнику Русије Димитрију Медведеву. Имамо намеру да се обратимо и руководству Србије. Огорчени смо што Србија, по нашем мишљењу, недовољно користи механизме за заштиту људских права Војислава Шешеља.

То су реални механизми које користи Комитет. Он треба да сарађује и са другим комитетима на нивоу међународних форума, да размењује информације, не би ли се ово питање поставило и пред Савет Европе и Парламентарну скупштину Савета Европе, који су дужни да избегавају примену двоструких аршина, када су у питању људска права и грађанске слободе. Исти критеријуми морају да се примењују према свима, нико не сме да буде жртва незаконца.

• **Зашто сматрате да трибунал у Хагу треба да прекине са радом?**

Руски парламент је увек, и за време када сам ја био његов потпредседник, а и данас, имао исти став када је реч о

Хашком трибуналу и случају Шешељ.

Наш став је, да је Хашки трибунал за бившу Југославију изгубио сваки кредибилитет и да треба да престане са радом, а предмете који су у току да преда националним правосудјима. Због своје самовоље, Хашки трибунал је поодавно престао да буде објективни међународни суд, чија делатност, нажалост, још увек није завршена.

• **Шта очекујете од научног скупа који се у организацији Комитета за одбрану Војислава Шешеља из Србије одржава 19. фебруара у Београду?**

Поздрављам одржавање научног скупа истакнутих јавних радника и друштвених снага, уочи осме годишњице Шешељевог боровка у Хашком трибуналу. Надам се да ће скуп постати још један подстицај који ће утицати на међународне организације, да у складу са законом траже од међународног трибунала у Хагу да се донесе одлука о ослобађању Шешеља.

• **У каквом сећању Вам је остала посета Војислава Шешеља Вашем универзитету?**

Пре осам година, неколико дана пре одласка у Хаг, Војислав Шешељ је за време свог боровка у Москви био мој гост и одржао предавање студентима Руског државног трговачко-економског универзитета. Ни једном једином речју није најавио да ће да оде у Хаг, али је у свом наступу, пред руским студентима, јасно дефинисао националне приоритете. Говорио је да ће инсистирати да се да адекватна оцена о онима који су починили агресију против Савезне Републике Југославије 1999. године. Рекао је да ће се залагати да тријумфује правда у односу према српским патриотама и њиховој борби у одбрани отаџбине, да ће инсистирати на томе да је Србија тада штитила своје право на независност, очување националног и територијалног интегритета. Сећам се са којом пажњом су га слушали студенти нашег универзитета и како је јасно формулисао став Српске радикалне странке и српских патриота.

Шешељ поднео кривичну пријаву против бившег управника Шевенингена

Управник Мекфејден био амерички шпијун

- *Шешељ је затражио да се против Мекфејдена покрене поступак за непоштовање суда, позивајући се на тајну депешу која је упућена америчком Стејт департменту из америчке амбасаде у Хагу, која је обелодањена на сајту Викиликс, а из које се види да је бивши управник притворске јединице УН при МКСЈ, Тимоти Мекфејден, достављао податке америчким државним органима и агенцијама о Слободану Милошевићу*

Општепозната је ствар да је Хашки суд основан са циљем да прикрије умешаност САД, ЕУ и НАТО у распад СФРЈ и да по сваку цену окриви Србе за протекле ратове. Како је његов главни задатак да прикрије истину о умешаности страних влада и тајних служби попут ЦИА у започињање рата, очекивано је да пресудан утицај на његов рад имају управо те службе у чију заштиту је и основан. Овај шпијунски карактер Хашког суда је и потврђен након објаве сајта Викиликс да је Тим Мекфејден 2003. године, у време док је био на челу притворске јединице Шевенинген, откривао америчким дипломатама детаље о здравственом и финансијском стању Слободана Милошевића, његовим навикама, контактима, па чак и о односима са супругом.

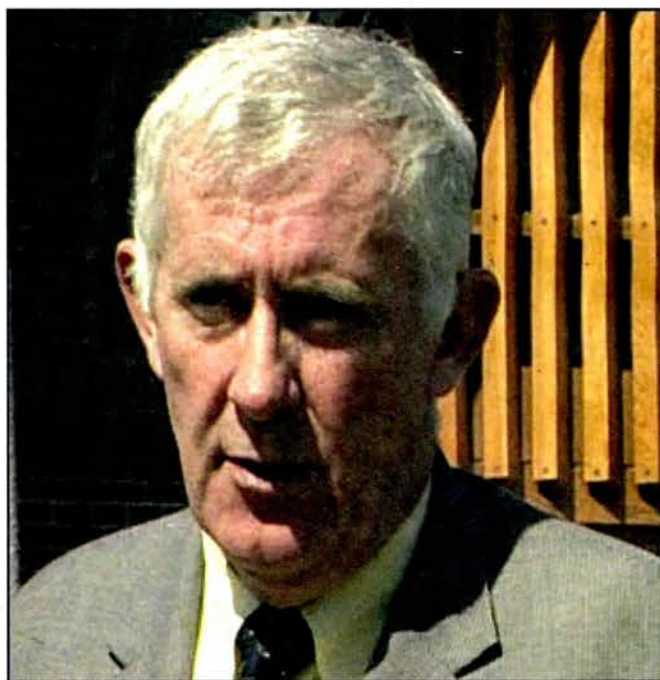
Шешељ поднео кривичну пријаву

Реагујући на документа која је објавио „Викиликс“, проф. др Војислав Шешељ и Тим који му помаже у припреми одбране, поднели су кривичну пријаву против Тимотија Мекфејдена, бившег управника притворске јединице Шевенинген због шпијунирања Слободана Милошевића. У овој представи, упућеној председнику Хашког трибунала Патрику Робинсону и секретару Џону Хокингу, Шешељ је затражио да се против Мекфејдена покрене поступак за непоштовање суда.

У депешу која је из Хага у Вашингтон, у децембру 2003, упућена Ричарду Просперу, тадашњем америчком амбасадору за питања ратних злочина, наведено је да је Мекфејден, некадашњи управник затвора у Ирској, особа која чешће од било ког другог има контакте са Милошевићем. Кривична пријава коју је поднео Шешељ, упућује на ову тајну депешу упућену америчком Стејт департменту из америчке амбасаде у Хагу, која је обелодањена на сајту Викиликс. Из ње се „види да је бивши управник притворске јединице УН при МКСЈ, Тимоти Мекфејден, достављао податке америчким државним органима (и агенцијама) о Слободану Милошевићу“.

Шешељ наводи да је Тимоти Мекфејден „прекршио бројна правила“ и позива Патрика Робинсон као председника Међународног кривичног суда за бившу Југославију (али и бившег председника већа у предмету Милошевић) да против бившег управника Шевенингена покрене поступак за непоштовање суда. У противном, ни пресуде у процесима против Шешеља неће бити праведне, а „већ минимални углед МКСЈ у светској јавности ће бити додатно урушен“.

Тражи се и обезбеђивање правилног рада притворске јединице у Шевенингену. Како се наводи, „у контексту очувања достојанства суда и спречавања непоштовања

његових правила, судије обавезује Правилник о поступку и доказима“

На пример, у правилу 5. Правилника о поступку и доказима МКСЈ под (А), (Б) и (Ц) се регулише непоштовање правила које је „проузроковало стварну штету“. Нема сумње да је достављање података америчким агенцијама и државним органима од стране управника притворске јединице УН при МКСЈ нанело велику штету угледу и раду МКСЈ. Такође, све судије МКСЈ се свечано обавезују, према правилу 14(А) Правилника о поступку и доказима МКСЈ, да ће „часно, верно, непристрасно и савесно вршити своје дужности и користити своја овлашћења“ (оваква изјава се потписује у присуству генералног секретара УН или његовог представника и њен значај се подвлачи обавезом чувања у архиви МКСЈ). „Зато је и пропуст у вези са штетним радњама управника притворске јединице УН при МКСЈ још већи и не треба затварати очи пред њим или одбацивањем одговорности“, наводи се у пријави.

Даље се истиче да овај акт има веома јак основ у правилу 77(А)(2) у којем се прописује следеће: „Вршећи своја инхерентна овлашћења, међународни суд може прогласити кривим за непоштовање суда оне који свесно и хотимично ометају спровођење правде, укључујући сваку особу... која обелодани информације које се односе на тај поступак, свесно тиме кршећи налог већа“.

Како се каже, постоје више него јасне чињенице да се против бившег управника покрене поступак за непоштовање суда. Изводи се и закључак да су очигледно Милошевић и други Срби, укључујући и проф. др Војислава Шешеља, за бившег управника били притвореници за које није важила презумпција невиности.

„Да би скандал био још већи, бивши управник притворске јединице УН при МКСЈ је прекршио и правило 6. Скупа минималних правила о поступању са затвореницима усвојеног од стране УН 1957. године, које гласи: „Правила треба да се примењују непристрасно. Не сме се правити разлика у поступању на основу неке предрасуде, нарочито с обзиром на расу, боју коже, пол, језик, веру, политичко и свако друго мишљење, или у односу на национално или социјално порекло, друштвени положај, рођење или било који други положај“.

Милошевић шпијуниран и у Србији

Наводи се и случај Драгише Блануше, „који је услед сплета револуционарних и мрачних околности постао управник Централног затвора у Београду“. Он је 2001. године објавио књигу „Чувао сам Милошевића“ и у тој књизи „слично као Тимоти Мекфејден, на приземан начин, изнео поверљиве информације о Милошевићевом здрављу и приватном животу, као и своје квазиполитичке конструкције и црно-бела тумачења историјских догађаја на просторима бивше Југославије.“

„Ова особа је злоупотребила свој службени положај у време свог мандата и компромитовала установу на чијем је челу била. Толико, да је чак и прозападни марионетски режим у Београду 2005. године подигао оптужницу против њега због злоупотребе службеног положаја. Зато минимум достојанства и самопоштовања треба да покаже и МКСЈ у случају бившег управника притворске јединице УН при МКСЈ“, закључује се у пријави.

Преносио информације о здрављу

Тимоти Мекфејден, не поштујући суд, трудио се да Американцима проследи готово све податке о Слободану Милошевићу, до којих је долазио класичном шпијунажом. Тако је известио Американце да су се Милошевићеве здравствени проблеми углавном сводили на повишен крвни притисак, а било је сумњи и у **дијабетес**. Као конкретне податке које је људима ван трибунала достављао Мекфејден, у Шешељевој пријави се помиње дијастолни крвни

притисак Слободана Милошевића који је стално био изнад 120.

„Упркос високим дозама шест лекова које је примао, његов притисак је и даље опасно повишен“, цитира се „Викиликс“ и наставља: „За дијабетес није било доказа јер су вредности шећера у његовој крви биле нормалне, као и холестерол и липиди. Његова тежина је била стабилна пошто је изгубио 12 килограма откако је дошао у Хаг. Нисам приметио да пуши много; у једном разговору, тврдио је да није пушио четири дана и да нема жељу да то учини. Једини захтев Милошевића био је да добије чашу црног вина, али алкохол је строго забрањен у притворској јединици“, известио је Мекфејден.

Мекфејден је известио САД да је Милошевићев доњи притисак једно време стално био изнад 120, а нормализован је те кад је распоред суђења смањен на три дана недељно. Од Мекфејдена, а преко „Викиликса“, сазнајемо и да је упркос благом оштећењу срца, ЕКГ налаз увек био уредан.

„Милошевић је одбио само две лекарске препоруке: да узима седативе како би снизио притисак и да се подвргне испитивању како би се пронашао узрок његове хипертензије“.

Прислушкивани разговори

Мекфејден је редовно извештавао своје налогодавце и о Милошевићевим телефонским разговорима, па чак и о суми коју бивши председник СРЈ троши на телефонирање:

„Месечно је издвајао 75 евра за коришћење телефона, док је с правним сарадницима могао да прича бесплатно са специјалних телефона из притворске јединице“, известио је Мекфејден америчку амбасаду у Хагу. Такође је тврдио да Милошевић не пати од депресије, већ само пркоси током процеса. „То што не може да види свог сина, ћерку, снају, супругу и унука, а посебно последње двоје, код њега изазива велико нерасположење. Мада, Милошевић овде има посао који га преокупира, тако да он очигледно није склон депресији“, процењивао је Мекфејден.

У својим шпијунским рефератима Мекфејден је детаљно извештавао о Милошевићевим телефонским разговорима: „Он зове своју супругу Мирјану сваког јутра. Милошевић је могао да манипулише нацијом, али се борио да контролише своју жену, која очигледно има велики утицај на њега. Мира га је наговарала да предузима одређене акције. Када је не би послушао, она би му спочитавала да је

Бележио сваки детаљ

Мекфејден је своје менторе обавештавао о свакој информацији о Милошевићу до које је дошао. Према сазнањима „Викиликса“, он је говорио и о навикама бившег председника Србије и Југославије. „Кад суд заседа, будио се у седам часова, а већ око 7.30 обавезно је телефонирао жени. У судници је проводио од девет до 14 часова. По повратку у притворску јединицу ручао је и после тога се по цео сат шетао, без обзира да ли напољу сија сунце или пада киша или град. Састајао се с правним саветницима и припремао за следеће појављивање пред судом. Увече је обично читао књиге. Био је страсвени читалац, посебно шунд литературе какви су Гришамови трилери, које је волео да чита у оригиналу, на енглеском језику. Кад нема суђења, спавао је дуже, понекад до 10 сати, присуствовао је креативним часовима, по подне је дремао, слушао Синатрине дискове и гледао прокријумчарене дивидије“, детаљан је био Мекфејден.

Мекфејден у својим опширним шпијунским депешама које је слао САД, сведочи и о осиромашењу Милошевића, који је некад радио као банкар. „Финансијски положај му се знатно погоршао од пролећа 2003. Пет месеци је каснио с исплатом особља у свом домаћинству у Београду и у том периоду није био у могућности да плати авионске карте својим саветницима из Београда. Коначно, стање се погоршало у толикој мери да је СПС био принуђен да подигне новац у његово име“.

Управник је у том извештају тврдио да Милошевић има готово фотографско памћење и да „никада није срео човека с таквом меморијом“.

„Меморија му се није погоршавала, као ни неке друге менталне способности. Кооперативан је и увек прихвата моје одлуке. Чврсто верује у сопствене моћи и мисли да побеђује у судници“, навео је Мекфејден. Очигледно се Мекфејден, шпијунирањем а онда и дотурањем информација, потрудио да Америкаци до детаља буду обавештени о Слободану Милошевићу.

разлог лошег исхода управо то што је није послушао. Марковићева је служила као извор информација, мотивације и стратегије, и он се чврсто ослањао на њена упутства. Када би га притискала да учини нешто што не жели, он јој се ретко директно супротстављао, већ само не би урадио то што му је рекла“.

Мекфејден имао саучеснике

У пријави се истиче да је реч о „скандалозном изношењу приватних односа између супружника“ и да „мучан утисак појачавају и политички коментари бившег управника о некаквој манипулацији народом и злонамерно тумачење учесталости телефонских позива, иако је нормално да се супружници чују свакодневно“. Следи коментар да је „овакав скандал незабележен у модерној правној историји“, те да је јасно да је бивши управник „прислушкивао телефонске разговоре Милошевића и злоупотребљавао информације из њих, тако што их је прослеђивао америчкој амбасади у Хагу (иако није амерички држављанин)“. Наставља се са следећим цитатом, који показује да је „управник имао мрачне скривене саучеснике“ у кршењу правилника: „Милошевић је ипак повучен човек који своје мисли ретко дели са другима“. Додаје се да је Милошевић „нарцисоидна личност“ и да је одбио да иде код психијатра. Из тога, у пријави се изводи закључак да је Мекфејденов саучесник била психијатар Вера Петровић.

У том контексту, проф. др Војислав Шешел у овом поднеску износи да је Вера Петровић пратила њега и Милоше-

вића током њихових заједничких обеда и да је Милошевић одбио да разговара са овом мрачном и компромитованом особом. Такође, Шешел износи да је ова мрачна и компромитована особа извршила негативан утицај и на Милана Бабића и тако погоршала његово већ тешко психичко стање, што је резултирало његовим самоубиством 5. марта 2006. године. Наводи се негативна улога Vere Петровић и у случају Мирослава Дeroњића, те предлаже: „Зато Веру Петровић заувек треба одстранити из МКСЈ... Она није само срамота за лекарску струку, већ и за МКСЈ у целини!“

У Закључку пријаве се истиче да је Међународни кривични суд за бившу Југославију суд Уједињених нација, а не САД, као што је то логор Гвантанамо.

Рецепт за убиство

Иако неке информације које је Мекфејден преносио могу деловати банално, чињеница да је Слободан Милошевић убијен у Хашком трибуналу ускраћивањем права на лечење баца друго светло на цео случај. Докази указују да су САД биле најзаинтересованије за његово здравствено стање, а информације које је Мекфејден обезбедио могле су, а можда су и биле, употребљене за његову ликвидацију у трибуналу. Кривични поступак који је проф. др. Војислав Шешел покренуо против Мекфејдена не само да ће осигурати да другим затвореницима у Хашком трибуналу не буду кршена права као Милошевићу, већ ће можда спречити неко ново убиство у Хашком трибуналу. Р. В. С.

Подела „Велике Србије“ о суђењу др Шешељу, пун погодак

- **Посланици Парламентарне скупштине Савета Европе упознати путем специјалног издања Велике Србије о политичком процесу који се у Хашком трибуналу води против Војислава Шешеља и кршењу његових процесних и људских права. Колеге из других земаља рекли су нам да чињеница што се у случају Војислава Шешеља током свих ових година мењају правила и суди онако како то заправо жели тужилаштво потврђује да је у питању политика двоструких аршина“, наглашава посланик Наташа Јовановић члан српске делегације**

Посланици Српске радикалне странке Наташа Јовановић и Вјерица Радета, чланови српске делегације у Парламентарној скупштини Савета Европе, колегама из других земаља, током последњег заседања у Стразбуру, поделиле су специјално издање листа „Велика Србија“ посвећено политичком процесу који се у Хашком трибуналу води против Војислава Шешеља и кршењу његових процесних и људских права.

„Велика Србија“ је за ову прилику штампана на три језика: руском, француском и енглеском. Посланици Српске радикалне странке истичу да је Савет Европе право место да се овакав материјал подели посланицима пошто је међу првима ратификовао Конвенцију о људским правима и слободама.

Према речима Наташе Јовановић, акција је спроведена непосредно пре подношења извештаја о заштићеним сведоцима, известиоца Савета Европе, посланика Жан-Шарл Гардета из Монака. „Извештај не одражава реално стање када су у питању заштићени сведоци, а управо случај Војислава Шешеља у Хашком трибуналу илуструје како то заправо изгледа. У писаном говору који сам поднела, пошто због ограниченог времена нисам стигла да говорим, наглашавам да је од 88 сведока тужилаштва њих 55 потврдило судски овереним изјавама да су они и њихове породице годинама трпели тортуре од истражитеља Хашког тужилаштва. Такође, наведен је податак да је једном сведоку тужилаштво на кућну адресу послало готову изјаву коју је требало само да потпише и поштом врати. То је доказ да су истражитељи тужилаштва систематски радили на инструментализацији сведока од којих су захтевали да потврде лажну оптужницу против Шешеља“, прича Наташа Јовановић.

Новину је добило свих 47 земаља чланица Савета Европе, као и државе посматрачи Канада и Мексико.

„Секретар и чланови парламентарне делегације Руске Федерације поздравили су ову акцију и изразили наду да ће се наш председник ускоро вратити у Србију као слободан човек. Посебно су потенцирали значај новоформираног руског Комитета за заштиту права Војислава Шешеља, који такође захтева његово ослобађање“, каже посланик Српске радикалне странке. Наташа Јовановић истиче да ни остале колеге из других земаља нису остале равнодушне, показавши поприлично интересовање за политички процес који се води против лидера радикала. „Током расправе о извештају Гардета прилазили су нам и говорили да је очигледно у питању политички процес и да је др Шешељ оптужен без основа. Посланик Слободне партије Аустрије и трећи председник Аустријског парламента др Мартин Граф, као и шеф спољнополитичког одељења ове партије др Јоханес Хубнер, нагласили су да ако је само половина од онога што су прочитали у „Великој Србији“ тачно да је то застрашујуће и типичан пример злоупотребе од стране Хашког трибунала. Рекли су нам да чињеница што

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2011. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXII, БРОЈ 3429

**Политички процес над професором
Војиславом Шешелем в Међународном
трибунале по бившеј Југославији**

**Le procès politique contre Dr Vojislav Šešelj
devant le Tribunal Pénal
International pour l'ex-Yugoslavia**

**Political Trial against Dr Vojislav Šešelj
before the International Criminal Tribunal
for the Former Yugoslavia**

се у случају Војислава Шешеља током свих ових година мењају правила и суди онако како то заправо жели тужилаштво потврђује да је у питању политика двоструких аршина“, наглашава Јовановић

Слично је реаговао и посланик британског парламента Мајкл Конарти који је, према речима Наташе Јовановић, изразио жељу да га Тим који помаже припрему одбране др Шешеља и даље информисе о овом процесу. Жељу да посебно проучи процес који се у Хашком трибуналу води против председника Српске радикалне странке изразио је и његов колега Мајк Хенкок, за кога Наташа Јовановић тврди да је један од најпознатијих посланика Савета Европе.

Свој примерак добили су и Дик Марти, који је на седници представљао извештај о трговини људским органима на Косову и Метохији и Жан-Шарл Гардета. „Чим су добили 'Велику Србију' одмах су почели да је читају“, каже Јовановић.

Једина негативна реакција дошла је од шефа хрватске делегације Миљенка Дорића, који се, како каже Јовановић, није суздржао од жестоког вербалног напада и претњи да ће да протестује што се часопис дистрибуира у Парламенту. Међутим, није наишао на одобравање колега. „Наше колеге из многих земаља солидарисали су се са нама, рекавши да је упознавање парламентарца тим путем легитимно право посланика СРС-а“, завршава Јовановић. Р. В. С.

Српска радикална странка тражи измене закона о ПДВ-у и финансијској подршци породицама с децом

Отпорезовати хлеб, опорезовати тајкуне

- Укидање ПДВ-а на основне животне намирнице омогућило би снижавање цена поменутих производа и било би значајна олакшица за осиромашене грађане и за домаће произвођаче – каже члан Председничког колегијума Српске радикалне странке Дејан Мировић
- Предложили смо да се измене одредбе Закона о финансијској подршци породицама са децом, које се односе на остваривање права на дечији и родитељски додатак, тако што ће под условима прописаним законом ово право моћи да се оствари за свако живорођено дете, а не као до сада само, како је према садашњем закону прописано, за прво четворо рођене деце, тврди народни посланик Лидија Димитријевић.

Реч безнађе најбоље би описала економску ситуацију у којој се налази већина породица у Србији. Економском кризом, погоршаном владиним мерама штедње, најтеже су погођени најсиромашнији слојеви становништва. У борби за голу егзистенцију грађани Србије су принуђени да се одричу и штеде на основним животних намирницама.

У жели да помогне најсиромашнијима, посланичка група Српске радикалне странке поднела је Народној скупштини Предлог за измену Закона о ПДВ-у и Предлог за измену Закона о финансијској подршци породицама с децом.

Укидање ПДВ-а

Српска радикална странка затражила је од Народне скупштине Србије укидање ПДВ-а на основне животне намирнице искључиво домаће производње, као што су хлеб и други пекарски производи, млеко и млечни производи, брашно, шећер, јестиво уље, јестиве масноће животињског и биљног порекла, мед, вода за пиће, свеже, расхлађено и

Стимулисање рађања

Усвајање предлога Српске радикалне странке допринело би расту стопе наталитета у Србији. По попису из 2002. године, просек старости у Србији је 40,2 године, а стопа природног прираштаја је негативна. Најдрастичнија ситуација је у Војводини, где је стопа природног прираштаја минус 5 промила. Иначе, неке локалне самоуправе у Србији, баш зато што је велики проблем са наталитетом, у складу са својим могућностима помажу родитељима приликом рођења деце. Предлогом Српске радикалне странке та врста помоћи била би организована на нивоу читаве земље.

смрзнуто воће, поврће, месо, укључујући и изнутрице и друге кланичне производе, риба и јаја.

– Измене Закона о ПДВ-у омогућиле би снижавање цена поменутих производа и биле би значајна олакшица за осиромашене грађане и за домаће произвођаче – каже члан Председничког колегијума и посланик Српске радикалне странке Дејан Мировић. Предлог измене закона садржи и захтев за укидање ПДВ-а на сву беби-опрему, уџбенике и књиге.

Опорезовати тајкуне

Мировић каже да би губитак у буџету због укидања ПДВ-а на намирнице требало надокнадити већим опорезивањем тајкуна и страних банака које послују у Србији. Уместо да највећи терет кризе трпе сиромашни, он би био пребачен на најбогатије слојеве друштва.

– ПДВ је, по економској теорији и у пракси, порез који погађа пре свега најсиромашније делове становништва и зато се залажемо, поред, наравно, опорезивања тајкуна, пре свега Мишковића, Бека и осталих, такође за опорезивање страних банака као што је урађено у Мађарској. Мађарска је опорезовала стране банке и финансијске организације које раде у тој земљи, и тако обезбедила додатних 700 милиона евра прихода у буџету – наводи Мировић.

Он објашњава да би усвајање предлога Српске радикалне странке допринело ублажавању последица економске кризе на најсиромашније делове становништва.

– Укидање ПДВ-а на основне животне намирнице, би највише значило људима који су погођени мерама ММФ-а,

Радикали траже укидање ПДВ-а на беби-опрему

Србија је земља коју захвата све снажнија економско-социјална криза. У одсуству конкретног плана и програма за оживљавање српске привреде и помоћи социјално најугроженијим категоријама становништва, и држава и друштво постају све сиромашнији. Влада с једне стране, кресањем јавне потрошње и то само за поједине категорије, не доводећи и даље у питање опстанак многобројних агенција као најобичнијих буџетских паразита, и ослањајући се углавном само на приходе од пореза, и то оне од ПДВ-а, није направила ниједан конкретан корак ка коренитим реформама како би обезбедила у будућности веће приходе. Највеће достигнуће у економској политици односи се на манипулације у домену пореске политике. Међутим, ти потези усмерени су само на повећање пореза. Социјално одговорна влада, како себе назива кабинет Мирка Цветковића, одбија да смањи или пак укине ПДВ на поједину робу иако би то директно утицало на побољшање материјалног положаја осиромашених грађана Србије.

Тако се, на пример, ПДВ на беби-опрему и беби-храну обрачунава по стопи од 18 одсто, и то у условима опадајућег наталитета у Србији који се граничи са демографском катастрофом, јер је стопа наталитета у Србији већ дужи низ година испод 1, односно тренутно 0,88.

Млади родитељи у Србији, захваљујући неразумевању владе, плаћају најскупље пелене у Европи. Једно паковање „памперс“ пелена је 1400 динара, док је у Шведској паковање „памперс“ пелена 580 динара, у Немачкој 400 динара... Кашице за децу су, на пример, у Немачкој 100 динара, а код нас су 200 динара... а где су креветићи, шеталице, дечја одећа, играчке као едукативно средство, дечја обућа..., једне „цицибан“ ципелице са анатомским улошком су 5-6 хиљада динара, а малом детету у прве две године живота ципелице се купују на месец дана.

Очигледно родитељи са бебама немају никакву подршку државе. Српска радикална странка, подношењем предлога о измени Закона о порезу на додату вредност, којим између осталог тражи укидање ПДВ-а и на беби-опрему, ставила је на испит режим Бориса Тадића и дала му могућност да покаже колико му је стало до грађана Србије.

као што су замрзавање пензија и плата. При инфлацији од 10 процената њихова примања су реално смањена за 10 процената, што се значајно одразило на стандард живота, а људи су принуђени да се одричу неких основних потреба како би преживели – објашњава Мирковић.

Финансијска помоћ породицама са децом

Поред иницијативе за укидање ПДВ-а на основне животне намирнице, посланици Српске радикалне странке предали су Народној скупштини и Предлог Закона о изменама и допунама Закона о финансијској подршци породицама са децом.

– Циљ предложених измена је да се исправе дискриминаторске одредбе које садржи овај закон и да изједначимо сву децу. Измене које смо предложили односе се на два сегмента, први је помоћ породицама са децом које у овом тренутку већ имају више од четворо деце, или очекују рођење петог детета, и децу наредног реда рођења. Друга измена се односи на остваривање права на дечији додатак, који се исплаћује из републичког буџета – каже народни посланике Српске радикалне странке Лидија Димитријевић.

Предлогом Српске радикалне странке, одређена средства из буџета преусмеравају се породицама са децом.

–Предложили смо да се измене одредбе Закона о финансијској подршци породицама са децом, које се односе на остваривање права на дечији и родитељски додатак, тако што ће под условима прописаним законом ово право моћи да се оствари за свако живорођено дете, а не као до сада само, како је према садашњем закону прописано, за прво четворо рођене деце. Једним делом смо ово предложили због родитеља који очекују петог и шестог и свако наредно дете, а другим делом због дугорочних негативних последица које се односе на пад наталитета у Србији – каже Лидија Димитријевић.

Брига о сиромашнима

Предлози Српске радикалне странке могли би значајно да олакшају живот грађанима Србије током економске кризе, а истовремено би знатно био поправљен положај породица са много деце. Док све друге странке покушавају да се, у овим тешким временима, додворе тајкунима како би остварили финансијску корист, једино Српска радикална странка брине о сиромашнима којима је помоћ најпотребнија.

Р. В. С.

Радикалнија помоћ пољопривредницима

- Предлог Српске радикалне странке о смањењу стопе ПДВ-а са 18 на 8 одсто на пољопривредну механизацију, компоненте сточне хране, а укидање ПДВ-а на семе за репродукцију и садни материјал домаће производње могао би да буде почетак решавања кризе која је задесила пољопривредне произвођаче у Србији, очекују пољопривредници

Несташице млека, брашна, уља и других основних животних намирница последњих месеци разоткриле су готово апокалиптично стање пољопривреде у Србији. Десетогодишња катастрофална политика Владе Србије оставила је драматичне последице на ову грану привреде тако да је Србија у 2011. годину ушла са десеткованим сточним фондом и најнижим процентом обрађених пољопривредних површина у последњих 50 година.

Српска радикална странка тражи смањење ПДВ-а

Недовољне и неправилно распоређене субвенције у пољопривреди, кашњење премија и омогућавање несметаног увоза некавалитетних пољопривредних производа из иностранства уништили су сточни фонд у Србији ефектније него што би то могла било која сточна болест.

Свесна да је ово последњи тренутак да се спречи потпуни колапс пољопривреде у Србији, Српска радикална странка поднела је Скупштини Србије хитан Предлог за измену Закона о ПДВ, у коме је затражено смањење стопе пореза у пољопривреди као мера заштите и подстицаја пољопривредним произвођачима.

Према предлогу Српске радикалне странке, предвиђено је смањење стопе ПДВ-а са 18 на 8 одсто за пољопривредну механизацију домаће производње. Такође је предложено смањење стопе ПДВ-а на 8 одсто на компоненте за производњу сточне хране, што би омогућило пољопривредницима да, по знатно нижој цени, сами производе сточну храну која се већ опорезује са 8 одсто. Српска радикална странка затражила је и укидање стопе ПДВ-а и на семе за репродукцију и садни материјал домаће производње која износи 8 одсто.

Двострука добит

Предлог Српске радикалне странке био би значајан подстицај за пољопривреднике да почну да обнављају сточни фонд, као и да поново почну да обрађују своје њиве. Разлика у трошковима која ће бити остварена смање-

Укинуте премије

Божидар Станчетић, који се бави товом бикова, каже да је влада пре годину дана укинула премије, због чега је губитак произвођача по грлу још већи.

– Користио сам две године премије од 70 евра по бику које је давала влада, међутим, прошле године је то укинуто. То је на мојих 50 бикова било 3500, евра али смо и тада пословали са минусом због ниских цена меса, а сада је тај минус још већи без премија. Не знам из ког разлога су премије укинуте и где су те паре отишле – каже Станчетић Божидар.

њем стопе ПДВ-а учиниће пољопривредну производњу поново профитабилном, што би могло да преокрене садашњи негативан тренд и даље опадање пољопривредне производње.

Такође, према предлогу Српске радикалне странке, смањење стопе ПДВ-а обухватало би само домаће производње, што би било значајан подстицај за домаће произвођаче пољопривредне механизације, као и семена за репродукцију и садног материјала, јер би њихови производи били конкурентнији увозним.

Прихватање предлога Српске радикалне странке могло би да буде „мотор“ који ће поново покренути посрнулу српску пољопривреду, али и индустријску производњу повезану са пољопривредом.

Нова нада за сељаке

Пољопривредник Предраг Добошаревић из Бановог Поља каже да предлог Српске радикалне странке даје наду произвођачима да ће моћи да наставе производњу.

– Држим фарму свиња и крава музара, а поред тога бавим се производњом паприке у пластеницима. Цена пољопривредних производа није задовољавајућа, а трошкови су сувише велики. Већина произвођача послује са губитком, а смањење стопе ПДВ-а би могло да производњу поново учини профитабилном – објашњава Добошаревић.

Он каже да је смањење цене механизације неопходно како би се обезбедио наставак производње.

– Такав предлог Српске радикалне странке је изванредан. Тих 10 посто смањења много значи нама сељацима. Већина има дотрајалу механизацију, све је старо по 30-40 година, и мора да се мења. Садашње стање механизације је такво да више не може ни да се крпи, већ мора да се мења. Да би имали праву производњу и праве приносе, ми морамо ићи са правим машинама у њиве. Не можемо са старим да обрађујемо земљу како треба, адекватно и на време. Нови трактори коштају од 10.000 до 20.000, па ће овим пред-

Тешко до субвенција

Пољопривредник Предраг Добошаревић каже да је сточарима и ратарима јако тешко да остваре право на субвенције које даје Влада Србије.

– Те субвенције условљавају нас са плаћањем пензионог, што нам је велика ставка за буџет. На пример, нас има седам у кући и тешко ми је да свима плаћамо пензионо. Просто нема довољно новца за то, а ако не платим то пензионо, ја нећу добити никакве субвенције. Са друге стране, живимо близу границе са Републиком Српском и преко познаника знамо да они тамо имају много веће субвенције него у Србији, а и лакше могу да их остваре – објашњава Доброљевевић.

логом Српске радикалне странке домаћинства моћи да уштеде од 1000 до 2000 евра, што је значајно – констатује Добошаревић.

Добошаревић каже да је за сточаре подједнако важан и предлог о смањењу стопе ПДВ-а за компоненте у производњи сточне хране јер битно смањује трошкове товљења свиња, односно прехране крива музара.

Кандић Рајка из Лукова која држи фарму свиња каже да је пољопривредницима у Србији неопходно смањење трошкова производње како би издржали јако ниске откупне цене својих производа.

– Већ 30 година држим фарму свиња и ово је први пут да је она празна. Просто нам се не исплати да товимо свиње јер је цена сточне хране превисока, а цена меса мала. Последњих година смо имали само губитке, због чега смо максимално смањили производњу. Пољопривредник може више да заради на продаји 100 килограма кукуруза него на продаји товљене свиње. Због свега тога, смањење стопе ПДВ-а на механизацију, храну и укидање на семе много значи јер је пољопривреда запала у огромну кризу. Ако се задржи садашњи однос цена, не само да нећемо моћи да обновимо механизацију већ нећемо моћи да одржимо ни производњу – каже Кандићева.

Млекари задовољни предлогом

Пољопривредник Саша Молдован из Перлеза каже да он и његове колеге које се баве држањем крива музара полагају велику наду у смањење цене компоненти за сточну храну.

– Смањење стопе пореза на компоненте за сточну храну, што ће омогућити власницима фарми да знатно повољније сами производе храну, је важан потез, имајући у виду да је садашња цена несразмерна цени меса и млечних производа. Просто немамо рачуницу да товимо свиње или држимо криве, због чега је сточни фонд уништен. Млеко је у продавницама скупо, али је велика разлика у цени сировог млека и прерађеног млека и млечних производа. Ко узима тај „кајмак“ јер га сељаци не узимају? Одговорност за катастрофално стање је на држави. Велики број произвођача је млечне криве продао кланицама јер нису имали више рачунице за држање – подсећа Молдован.

Он каже да је недавно купио нови трактор, али да би му смањење стопе ПДВ-а омогућило да купи и друге пољопривредне машине које му недостају.

– Надам се да ће предлог Српске радикалне странке бити усвојен јер смањење стопе ПДВ-а за 10 посто представља значајну уштеду за домаћинства. У тренутку када пољопривредници једва успевају да одрже производњу таква уступак је јако важан – закључује Молдован.

Пољопривредник Станчетић Божидар из Бановог Поља каже да високе цене сточне хране „убијају сточарство“ и да би смањење стопе ПДВ-а могло да буде решење за произвођаче.

– Примарна делатност ми је тов бикова, али имам и свиње а бавим се и узгајањем поврћа. Нажалост, цена меса је неизвесна тако да смо принуђени да се бавимо са више ствари како би смањили ризик. Предлог Српске радикалне странке је идеална ствар и надамо се да ће бити усвојен. Пала је откупна цена свих наших производа тако да сви послујемо без профита а често и са губитком, због чега нам је и неопходно смањење стопе ПДВ-а на семе и компоненте у исхрани стоке. Сточарство је у великом минусу због високе цене сојине сачме и кукуруза. Требало би да користимо сојину сачму за тов јер га она убрзава, али не можемо да се уклопимо са ценом. У ЕУ цена сојине сачме је 30 центи а товних бикова од 2,5 до 3€ по килограму, а у Србији сачма је 50 центи а товни бикови само 1,75€. Ето, власт прича стално о Европи а видите под каквим лошим условима ми привређујемо – објашњава Станчетић.

Зауставити пропадање села

Политика коју спроводи режим Бориса Тадића довела је српску пољопривреду на ивицу економског амбиса. Предлог Српске радикалне странке о смањењу стопе ПДВ-а на пољопривредну механизацију, компоненте сточне хране, семе за репродукцију и садни материјал могао би да буде почетак решавања кризе која је задесила пољопривредне произвођаче у Србији. Остаје да се види да ли ће владајуће, али и друге опозиционе странке подржати предлог Српске радикалне странке, и коначно зауставити пропадање српског села.

Р. В. С.

Извоза нема, увоз обара цену

Предраг Доброљевевић каже да Влада Србије не чини ништа да омогући произвођачима извоз на страна тржишта.

– Сећам се времена када смо 1985. извозили товну јунак за Грчку и Италију. Тада је цена била већа за 30 до 40 посто. Кад би могли поново да извозимо у земље Европске уније или Русију, то би нам омогућило већи профит. Нас интересује тржиште, а држава ништа не ради о том питању. Прошле године смо извезли нешто стоке за Републику Српску, али ове године неће ништа бити извезено – каже он.

Са друге стране Доброљевевић каже да увоз меса у Србију представља атак на домаће произвођаче.

– Увоз меса је катастрофа за нас пољопривреднике. Шта ћемо ми са нашим месом? Нисмо заштићени, немамо заштиту никакву, а ми сами не можемо да извозимо у друге земље. Ови кланичари који то увозе врше директан атак на нас јер управо то обара цену. Наше свиње које су екстраквалитета ми сада продајемо по 110 динара живе ваге. То је катастрофа. Губимо око три хиљаде по комаду. Ако ми не можемо да извозимо, нека њима забране увоз и заштите нас па да бар оно што произведемо продамо на нашем тржишту – каже Доброљевевић.

„Велика Србија“ истражује ко профитира на регресирању ђубрива

Уместо у аграр, субвенције тајкунима

- **Око 55 милиона евра бесповратних субвенција за вештачко ђубриво, које су, у последње три године, исплаћене из аграрног буџета Србије, завршиле су на рачунима неколицине повлашћених фирми. Чак две трећине овог новца је поклоњено предузећу „Викторија група“ из Новог Сада, а накарадни систем доделе субвенција је „легаллизован“ кроз уредбу коју на предлог министра пољопривреде доноси Влада Србије**

Пише: Иван Нинић

Поводом усвајања буџета за 2011. годину, министар пољопривреде **Саша Драгин** је са поносом истакао да ће, у односу на 2010. годину, аграрни буџет бити већи за **2 милијарде** динара. Средства од **20,2 милијарде** динара, која се третирају као субвенције у пољопривреду, неспорно су већа од прошлогодишњих субвенција које су износиле **18,2 милијарде** динара. Међутим, ово незнатно увећање је класична манипулација и привид који режим Бориса Тадића у јавности вештачки креира, јер објективних разлога за оптимизам пољопривредних произвођача у Србији готово и да нема. Наиме, чињенице говоре да ће српски аграр у 2011. години добити знатно мање новца него што је то био случај у 2008. години, када је за ту намену издвојено **24,9 милијарди** динара. Ако се томе дода податак да аграрни буџет износи свега **2,5 одсто** укупног буџета Србије, онда је јасно да су сви напори актуелне владе сконцентрисани на гашење и разарање пољопривреде, као најперспективније гране привреде у Србији.

Да проблем буде већи, пољопривредне произвођаче у Србији брине с разлогом да ли ће и ове године, као протеклих година, највећи проценат масе средстава намењених за субвенције у аграр, завршити у џеповима тајкуна и на рачунима унапред познатих предузећа.

Где су субвенције од 55 милиона евра?

Још у септембру 2010. године, на конференцији за медије, представници произвођача и трговаца вештачким ђубривом су упозорили јавност и надлежне државне органе на проблематичну праксу доделе бесповратних, државних субвенција, коју креира и спроводи Министарство пољопривреде, односно министар **Саша Драгин**: „Једним потезом пера, одговорно лице у Министарству пољопривреде је створило монопол на страни понуде на тржишту вештачког ђубрива и тиме све остале учеснике, којих је на хиљаде, задруге и мала и средња предузећа, са око **5.000 запослених**, онемогућило да раде“, упозорио је директор фирме „Агроопрема“ из Суботице **Бранко Копиловић** („Фонет“, 8. 9. 2010). Како је тада открио први човек суботичке „Агроопрема“, држава је за регресирање **655.000 тона** ђубрива, из аграрног буџета потрошила **5,42 милијарде динара**, што је **око 55 милиона евра**. Парадокс је у томе што ни један једини евро од овог новца није директно исплаћен пољопривредним произвођачима, нити је цена минералног ђубрива драстично појефтинила.

Према речима **Бранка Копиловића**, цело посао се обавља тако што на првом месту компанија „Викторија група“ испуни све услове тендера, распрода свој лагер ђубри-

ва и од државе добије бесповратне субвенције. Због тога су се представници произвођача и трговаца вештачким ђубривом жестоко супротставили устаљеном начину на који је Министарство пољопривреде одлучило да „субвенционише“ прошлогодишњу јесењу сетву. Око **1.670 фирми** које производе и тргују вештачким ђубривом у Србији, затражило је од Владе Србије, Савета за борбу против корупције, Јавног тужилаштва и Управе за спречавање прања новца хитну истрагу, јер основано сумњају да је на сумњиве адресе, незаконито „преливено“ **55 милиона евра** новца пореских обвезника. А посебна прича је то што се субвенционисано ђубриво резервише за мање од сат времена и скоро **90 одсто** од укупних количина заврши у поседу „великих“ купаца и предузећа. Дешава се да мали пољопривредници купују ђубриво по истим ценама које су биле актуелне пре него што су субвенције исплаћене. По речима неких пољопривредника, продавци се баве забрањеном препродајом субвенционисаног ђубрива, међутим, надлежни такву појаву игноришу.

Уредбама „легаллизован“ монопол

У стручним круговима постоји јединствено мишљење да је за успостављање монопола у додели субвенција за минерално ђубриво одговоран директно министар **Саша Драгин**. Суштина целе приче се крије у **уредбама** које министар Драгин предлаже Влади Србије на усвајање, а које

му потом служе као параван за субвенционисање одабраних компанија и тајкуна. Уредбом је дата могућност да се новац додељује директно произвођачима минералних ђубрива, а не пољопривредницима. Таква пракса је успостављена још од 2008. године, под изговором надлежних да држава на тај начин жели да обори изузетно високе цене минералног ђубрива на српском тржишту, које су као такве угрожавале пољопривредну производњу. Пред сваку сетву и доделу субвенција, министар пољопривреде предлаже Влади Србије „корекцију“ уредбе у погледу количине субвенционисаног ђубрива и износа субвенција, али суштина ја да уредба у својој основи остане непромењена.

На бази прве такве уредбе, у јесен 2008. године, Министарство пољопривреде је упутило јавни позив за регресирање **50.000 тона ђубрива**, и то са по **20.000 динара** (по тони). Услов за учешће на тендеру је био да понуђач на лагеру мора да има **50.000 тона ђубрива** и банкарску гаранцију од **6,2 милиона евра**. Пошто мала и средња предузећа и предузетници очигледно нису могли да испуне овако дискриминаторске услове из уредбе, победник тендера је био нико дуги него компанија „**Викторија група**“, којој је тада држава исплатила субвенције у износу од **милијарду динара**. Од тада па све до јесење сетве 2010. године, Министарство пољопривреде је у више наврата субвенционисало „одабране“ фирме, међу којима монопол свакако има „**Викторија група**“. С друге стране, не постоји ваљано образложење зашто је држава установила праксу да, на крајње сумњив и непримерен начин, појединци и њихове фирме буду „проточни бојлер“ за препродају минералног ђубрива по регресираним ценама.

Монопол „прогутао“ субвенције

Новинар „Велике Србије“ је затражио, и у јануару 2011. године, од Министарства пољопривреде добио званичне податке у погледу висине исплаћених субвенција за вештачко минерално ђубриво. Реч је о бесповратним регресима које је држава, у периоду 2008, 2009. и 2010. године, доделила одређеним предузећима која су задовољила критеријуме прописане *Уредбом о условима и начину коришћења средстава за регресирање минералних ђубрива*. У 2008. години, корисник **100 одсто** субвенција, односно корисник средстава од **милијарду динара** била је само компанија „**Викторија група**“. Затим 2009. године, износ субвенција од **699,9 милиона динара (73,18%)** добило је предузеће „**Фертил**“ из Бачке Паланке, које иначе послује у склопу „**Викторија групе**“. Такође 2009. године, износ од **239,7 милиона динара (25,06%)** добило је предузеће „**Азотара**“ из Суботице, износ од **1,25 милиона динара (0,13%)** предузеће „**Жито-медија**“ из Куле, а износ од **15,5 милиона динара (1,62%)** предузеће „**Линзер агротрејд**“ из Београда.

За пролећну сетву 2010. године, исплаћене су субвенције следећим корисницима: **551,6 милиона динара (34,61%)** предузећу „**Фертил**“ из Бачке Паланке (у саставу „**Викторија групе**“); **402,3 милиона динара (25,24%)** предузећу „**Промист**“ из Новог Сада (регистровано на истој адреси као и „**Викторија група**“); **520,2 милиона динара (32,64%)** предузећу „**Азотара**“ из Панчева; **46,7 милиона динара (2,93%)** предузећу „**Agroglobe**“ из Новог Сада; **47,8 милиона динара (3,01%)** предузећу „**МК Комерц**“ из Новог Сада (власник **Миодраг Костић**); и **24,9 милиона динара (1,57%)** предузећу „**Линзер агротрејд**“ из Београда. А за јесењу сетву 2010. године исплаћене су субвенције следећим предузећима: **774,3 милиона динара (68,64%)** предузећу „**Викторија група**“ из Новог Сада; **328,8 милиона динара (29,15%)** предузећу „**Промист**“ из Новог Сада; и **24,9 милиона динара (2,21%)** предузећу „**Линзер агротрејд**“ из Београда.

Уколико се погледају званичне цифре које је држава исплатила на име бесповратних субвенција за регресирање минерално ђубриво, нема никакве сумње да је неколицина, од укупно **1.670 предузећа** која производе и тргују ђубривом у Србији, стављена у повлашћени положај. Довољно је само прочитати услове за учешће на тендеру које „диктира“ тренутно важећа уредба и лако је извући закључак због чега је више од **99 одсто** предузећа и предузетника дискриминисано. Наиме, уредба условљава произвођаче, односно продавце минералних ђубрива, да су приликом учешћа на тендеру дужни да доставе банкарску гаранцију, и то на износ од **50 милиона динара** за сваки **10.000 тона** минералног ђубрива које је предмет продаје. Осим овог дискриминаторског услова, од потенцијалних учесника тендера се захтева и банкарска гаранција од **100 милиона динара** за „квалитет испорученог минералног ђубрива“. Само „пробране“ фирме које су ликвидне и које могу да се похвале импресивним билансима пословања, могу да обезбеде неопходне гаранције пословних банака.

Незајажљива „Викторија група“

Прва на лествици повлашћених фирми, са највећим учешћем у исплати субвенционисаних средстава, јесте монополиста „**Викторија група**“. Дакле, ова фирма је за последње три године, на директан и индиректан начин „обрнула“ нешто више од **3 милијарде динара** бесповратних средстава из аграрног буџета Србије! А на спмменућу цифру се слободно може додати и износ од **402,3 милиона динара** који је исплаћен предузећу „**Промист**“ из Новог Сада. Према подацима који се воде у Агенцији за привредне регистре, оба предузећа су регистрована на истој адреси (ул. Хајдук Вељкова бр. 11) у Новом Саду. То указује да су само у „формалном“ смислу једно другог конкурент приликом учешћа на тендеру за доделу субвенција. Још један доказ који иде томе у прилог јесте податак Агенције за привредне регистре, да је 26. априла 2010. године регистровано предузеће „**Енергија техника технологија**“ са седиштем у Новом Саду. Власници овог новооснованог предузећа су директор „Промиста“ **Небојша Петрић** и сувласник „Викторија групе“ **Станко Поповић**.

Иначе, власници „**Викторија групе**“ са по **25,33 одсто** власничког удела су бизнисмен (тајкун) **Милија Бабовић**, **Зоран Митровић** и **Станко Поповић**. Четврти власник ове компаније, са власничким уделом од **24 одсто**, је **Европска банка за обнову и развој (EBRD)** из Лондона.

Познато је да је „**Викторија група**“ једна од најјачих компанија у југоисточној Европи, да у њеном саставу послује чак 8 предузећа која су присутна у секторима производње жита, јестивог уља, ђубрива, сточне хране, ветеринарских препарата и лабораторијских услуга. Управо улазак и присуство **EBRD-а** у власничкој структури „**Викторија групе**“ се може тумачити као геостратешки потез ове међународне финансијске институције која пажљиво и веома мудро бира потенцијалне „мете“ за инвестирање. Иначе, **EBRD** је у 2009. години, са **40 милиона евра** извршила докапитализацију ове компаније, коју је претходно „меркала“ кроз дате кредите од **10 милиона евра** у 2006. години и **45 милиона евра** у 2007. години. Међутим, нема никакве сумње да за свој успех на тржишту Србије, власници „**Викторија групе**“ посебну захвалност дугују министру пољопривреде **Саши Драгину**, односно актуелном режиму **Бориса Тадића** који им је омогућио повлашћене услове пословања. Јер, бити монополиста три године узастопно и зарадити преко **3 милијарде динара** бесповратних субвенција, значи бити по мери режима и бити у спрези са режимом.

Помоћ трудницама

• *Одборнички клуб Српске радикалне странке у граду Зрењанину натерао скупштинску већину, коју предводи Демократска странка, да усвоји одлуку о повећању једнократне помоћи за жене на трудничком боловању, која је са 10.000 повећана на 30.000 динара*

Пише: Владимир Мишковић

Жене у Зрењанину, које су у тешким економским временима која бележе свеопшту беспарицу и сиромаштво одлучиле да рађају потомство, могу од 2011. године рачунати на три пута већу једнократну помоћ од досадашње захваљујући иницијативи одборничке групе Српске радикалне странке у Скупштини града Зрењанина. Од јануара ове године, град Зрењанин за прво, друго и треће рођено дете породиљама издваја једнократну помоћ од 30.000 динара, уместо досадашњих 10.000 динара само за прво дете, плус беби-пакет у градској апотеци у износу од 5.000 динара. Радикали су тражили да се помоћ прошири на сву децу, односно да се не заврши са четвртим дететом, али Скупштина општине је то одбила наводећи да за то нема пара. С друге стране, посланичка група Српске радикалне странке поднела је Народној скупштини републике Србије Предлог измена и допуна Закона о финансијској подршци породицама с децом у коме се тражи да се родитељски и дечји додаци не завршавају са четвртим дететом, како то стоји у садашњем закону, већ да се они односе на сву децу. Биће то прави тест за владајућу већину, да покаже колико је и суштински спремна да побољша социјални положај грађана Србије, а не да се за то само декларативно залаже.

Иницијативу Српске радикалне странке подржао велики број грађана

Под притиском Европске уније, у децембру 2005. године ступио је у Србији на снагу нови закон о здравственом осигурању којим су жене на трудничком боловању изгубиле право на накнаду у висини 100 одсто зараде, па она од тада износи свега 65 одсто њихове зараде. Уочи другог круга председничких избора 2008. године, власт Демократске странке је као маркетиншки потез усвојила Стратегију за подстицање рађања која је предвиђала пун износ за накнаду за трудничко боловање, уместо важећих 65 одсто. Предвиђено је и да ће се родитељски додатак за друго, треће и четврто дете исплаћивати једнократно, а не на 24 рате, и да ће тај износ бити увећан, а да ће реализација ових мера почети тек од 2009. године због наводних законских усклађивања. Наравно, то је била само изборна подвала. Идуће 2009. године није дошло до реализације ових мера под изговором недостатка средстава због свет-

ске економске кризе. Ни Закон о запошљавању и осигурању није на страни жена у трудноћи, јер се труднице које су остале без посла, а приморане су да одржавају трудноћу, третирају као и сви радници који су у току болести добили отказ, а опште позната је чињеница да би те труднице и уколико би им се побољшало стање тешко пронашле нови посао, јер мало ко жели да запосли жену у другом стању. Према подацима Републичког завода за статистику, на територији града Зрењанина 1991. године живело је 133.377 становника, 2005. године 129.568 становника, а 2008. године свега 126.325 становника. То показује да се број становника у Зрењанину све више смањује. Притом треба узети у обзир и чињеницу да се у ратним годинама у Зрењанину настанио и већи број прогнаних Срба из Републике Српске, Републике Српске Крајине и са Косова и Метохије, што значи да би пад броја становника без њих био још израженији. У Зрењанину је 2008. године природни прираштај био катастрофалних – 720. Из Извештаја о здравственом стању становништва града Зрењанина за 2009. годину који је поднео Завод за јавно здравље Зрењанина, а који се нашао пред одборницима Скупштине града, види се да је у тој години пријављено 3.046 смртних случајева и 1.655 рођења, што даје забрињавајућу и поражавајућу бројку од – 1.391. Пошто владајућа већина из Демократске странке, Лиге социјалдемократа Војводине и Г17 плус ништа није предузимала да реши овај озбиљан проблем, одборничка група Српске радикалне странке у Скупшти-

Притисци из Европске Уније

Саша Санговац сматра да су на скупштинску већину у граду Зрењанину утицали одређени центри моћи из Европске уније који их условљавају да не повећају плату женама које одлазе на трудничко одсуство.

– Имамо незваничне информације да се одређени страни инвеститори из Европске уније који су се сместили у индустријској зони у Зрењанину, из италијанске Помпеје и немачког Дрекслермајера, били против нашег предлога, јер би већ сада велики број радница које се тамо воде као неквалификована радна снага отишао на трудничко боловање – објашњава Санговац.

Почела исплата увећане помоћи за зрењанинске бебе

На основу одлуке коју су одборници Скупштине града Зрењанина једногласно усвојили почетком децембра прошле године захваљујући иницијативи Српске радикалне странке, у јануару је почела исплата једнократне новчане помоћи из буџета града Зрењанина мајкама за прворођено, другорођено и трећорођено дете, у износу од по 30.000 динара. Исплата је редовна, и врши се сваког понедељка за пријаве из претходне недеље. Право на исплату једнократне помоћи за децу остварују породице чији један од родитеља има пребивалиште на подручју града Зрењанина дуже од годину дана од дана рођења детета.

ни града Зрењанина два пута је предлагала да се на дневни ред Скупштине града Зрењанина стави предлог да град дотира разлику од 35 одсто до пуног износа накнаде за трудничко одсуство у висини њихове месечне зараде. Скупштинска већина коју чине Демократска странка, Лига социјалдемократа Војводине и Г17 плус одбијала је тај предлог, са образложењем да је у току светска економска криза и да за децу нема пара.

Због тога су се почетком децембра прошле године српски радикали Зрењанина одлучили за акцију прикупљања потписа, и за пет дана у Зрењанину је прикупљено 5.200 потписа! На седници Скупштине града одржаној 8. децембра ове године, одборнички клуб СРС је затражио од скупштинске већине да прихвати тај предлог, или ће у противном наставити са прикупљањем потписа док се на дневном реду не нађе предлог о помоћи женама на трудничком одсуству. Пошто је владајућа коалиција увидела да више нема извлачења, она је прихватила да се на дневни ред следеће седнице, одржане 23. децембра прошле године, стави предлог и да се припреми одлука која ће формулисати на који начин ће се издвајати средства. Скупштинска већина је тада предложила компромисно решење, са образложењем да у буџету града у овом тренутку не постоје довољна средства да се покрије 35 одсто плата жена на трудничком одсуству. Од јануара ове године, град Зрењанин за прво, друго и треће рођено дете породиљама ће издвајати једнократну помоћ од 30.000 динара, уместо досадашњих 10.000 динара само за прво дете, плус беби-пакет у градској апотеци у износу од 5.000 динара. Укупно, за једнократну помоћ породиљама из буџета града Зрењанина ће у 2011. години, захваљујући иницијативи Српске радикалне странке, бити издвојено око 55 милиона динара.

Саша Сантовац, шеф одборничког клуба Српске радикалне странке у Скупштини града Зрењанина каже да радикали нису били у потпуности задовољни оваквим предлогом, али су га у начелу прихватили, јер су на тај начин натерали скупштинску већину у граду Зрењанину да издваја већа средства за грађане.

– Ово решење је само један корак ка коначном решењу, да свим трудницама буде надокнађено 35 одсто плате које губе када оду на породилско одсуство и ми од тог циља нећемо одустати. Уверен сам да ћемо се, када после следећих избора грађани Зрењанина дају још већу подршку Српској радикалној странци, за тај циљ изборити, јер је то најбољи начин да се помогне нашим трудним суграђанкама – констатује Сантовац.

Он истиче да је хуман гест да се подрже будуће мајке које су се одважиле на тај корак у овако тешким и несигурним временима и да политичке странке треба да покажу да им је стало до будућности, до нових младих нараштаја. Брига о суграђанима и нашој будућности треба да је заједничка и константна без обзира којој странци припадали и без обзира да ли је неко власт или опозиција.

– Бројне ствари недостају нашем граду да би се у њему лепо живело, треба радити на довођењу инвеститора, на отварању нових радних места, на изградњи инфраструктуре, а без обзира на наду да ће ти проблеми пре или касније бити решени, поставља се питање за кога ће бити решени ако нема оног најважнијег, наше деце – закључује Сантовац.

Срби мањина у сопственој држави

На сваки брак у Србији долази 0,88 одсто деце и ако се овако настави, Срби ће за 500 година и биолошки изумрети. Већ 2100. године у централној Србији биће 2.100.000 становника, у Аутономној Покрајини Војводини 800.000, док би на Косову и Метохији тај број, према садашњем популационом тренду, био чак 4,4 милиона. То би значило да ће за мање од 100 година Срби у својој држави постати национална мањина.

Популизам Бориса Тадића

- По оној народној „Село гори, а баба се чешља“, Тадић замајава гладан народ причама о промени изборног система

Пише: Вјерица Радета

Уместо да решавају економску кризу и социјалну беду, уместо да се озбиљно ухвате у коштац са корупцијом и криминалом, уместо да паметно користе извештај Дика Мартија о трговини људским органима на Косову и Метохији и да од свих држава које су признале тзв. Косово затраже да то признање повуку, уместо да решавају многе проблеме које су за десет година произвели, Тадић и његов режим брину само једну бригу – како бар још један мандат остати на власти и окончати пљачку Србије.

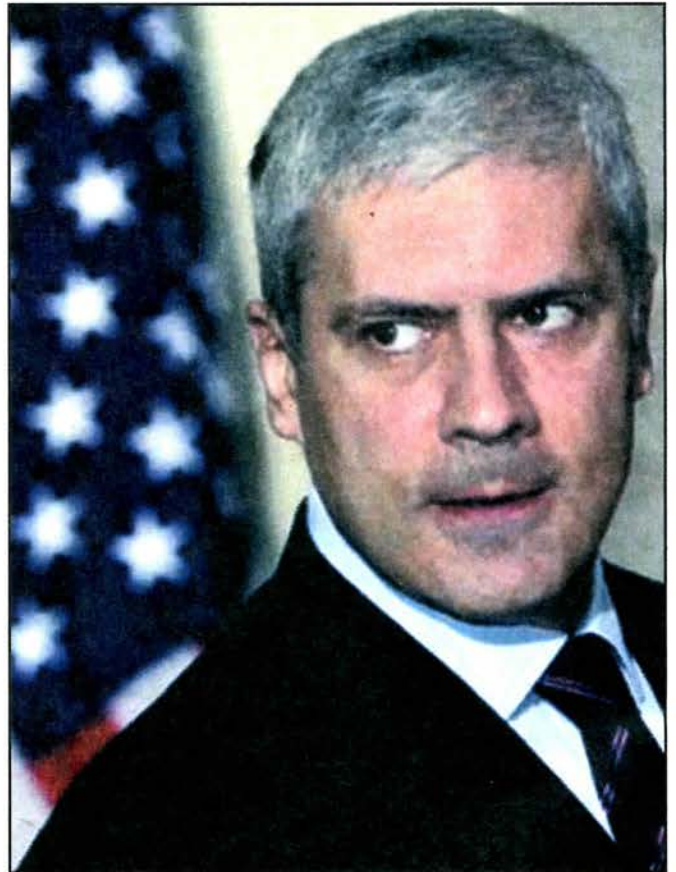
Проценили су да би им још један мандат омогућио већински изборни систем и поновно враћање Србије на више изборних јединица. Заборавили су да су се десет година као опозициона странка, заједно са осталим странкама из опозиције, борили за пропорционални изборни систем и Србију као једну изборну јединицу. За такав изборни систем се борила и изборила и Српска радикална странка. Увођење пропорционалног изборног система било је општи став и Српска радикална странка је успела да уради оно што ником, ни пре ни после, није пошло за руком, у октобру 2000. године објединила је све политичке партије око ове идеје и издејствовала једногласно усвајање Закона о избору народних посланика по пропорционалном изборном систему. Посебно смо поносни на чињеницу да своје ставове не мењамо ради дневнополитичких интереса, већ их заступамо доследно и до краја без обзира да ли смо део власти или опозиција.

Данас Борис Тадић покушава да „испод жита“ у Србију врати већински изборни систем и директан избор градоначелника и председника општина, и да бесмисленим фразама убеди бираче како је боље да они непосредно бирају представнике на свим нивоима и да је боље да бирачи знају ко им је одборник или посланик, или да је боље да свака општина буде заступљена у парламенту преко свог посланика. Тадић зна да ове фразе могу да заварају бираче, а суштина је да се иза оваквих изјава крије његов страх од опадања популарности, и његове личне и Демократске странке, због катастрофалне штеточинске политике која је грађане Србије довела у безизлазну ситуацију.

Тадић не одговара на питање како би већински или неки мешовити изборни систем спровео на територији Косова и Метохије и ко би данас били представници у парламенту из ове јужне српске покрајине по изборном принципу који покушава да наметне.

Међутим, и да не постоји овај проблем, пропорционални изборни систем и избор председника државе, градоначелника и председника општина у републичком, односно градским и општинским парламентима је демократскији од директног избора.

Председнички систем није систем парламентарне демократије, већ њена својеврсна негација. Тадић је пример на коме се ово најбоље објашњава. Он је преузео све у своје руке, не интересују га уставна овлашћења председника Републике, он се меша у све сфере живота и све контролише,

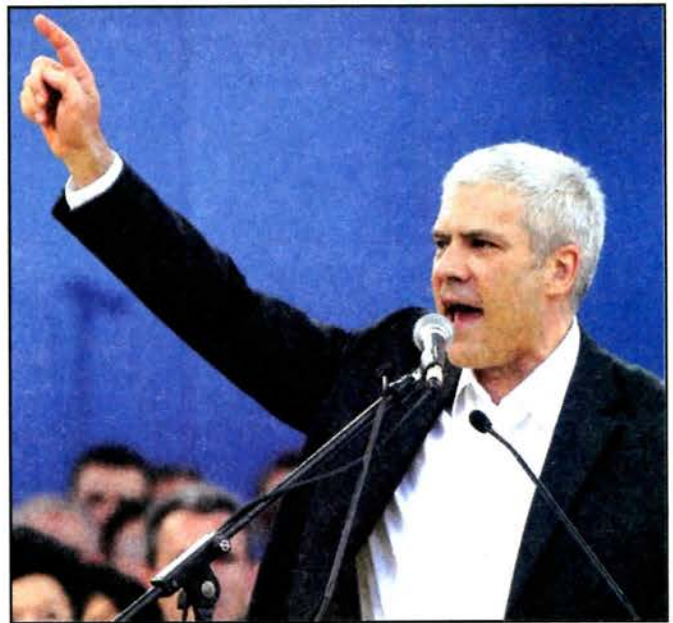
он располаже огромним ванинституционалним утицајем и створио је државу засновану на популистичком поретку. У својој књизи „Политички систем“, проф. др Војислав Шешељ је, између осталог, за популисте написао да је „природа њиховог политичког положаја изразито ауторитарна, али да пажљиво негују све финесе легалистичке процедуре“. Да је Борис Тадић 2000. године, када је ова књига објављена, био председник Србије, могло би се закључити да је Шешељ популисте дефинисао према Тадићевом деловању. Чињеницу да је за председника Републике изабран директно од грађана Србије, Тадић константно злоупотребљава па се директно меша у све три гране власти и на тај начин крши принцип да се ове три гране власти међусобно контролишу (а не да их контролише Тадић), с тим да законодавна власт директније контролише извршну власт јер би требало да од воље законодавне власти зависи избор на све функције извршне власти. Подела власти на законодавну, извршну и судску као врхунац демократије подразумева да законодавна власт одређује правац деловања, извршна извршава, а законодавна контролише да ли је све у складу са законом. Како је проф. др Војислав Шешељ написао у „Политичком систему“, „врхунска руководећа начела власти се формулишу на једном месту, у једном органу, проводе од стране другог органа, а провођење контролише трећи орган“. У овако уређеном

друштву преседник се бира у парламенту, нема велика овлашћења, не може да их злоупотребљава јер рачуне полаже парламенту који га бира.

У Србији је био спроведен и експеримент директног избора градоначелника и председника општина, што је довело до колапса у функционисању јединица локалне самоуправе. У великом броју општина морали су се организовати ванредни избори јер је председник општине био из странке која није била у коалицији у локалном парламенту и више од 50 општина је било на систему привременог финансирања јер није било могуће усвојити буџет који је предлагао председник општине супротно ставовима владајуће већине у општини која би требало да доноси буџет. Овај експеримент је био потпуни промашај и невероватно је да неке (Тадићу) пада на памет да то поново покуша.

С обзиром на Тадићево популистичко понашање и чињеницу да је он лично омогућио трговину посланичким мандатима и отимање мандата Српске радикалне странке, чини се да нам избори нису ни потребни. Тадић то вероватно прижељкује па зато најављује већински изборни систем и директан избор председника општина, односно градоначелника. После избора који би на овакав начин били спроведени, председника Републике, градоначелнике и председнике општина би било веома тешко контролисати и још теже смењивати, а лично изабрани посланици би постали роба на тржишту. Тајкунима би било много лакше да купују посланике и да за сваки закон који је у њиховом интересу обезбеђују нову скупштинску већину. Реализација ове Тадићеве опасне идеје озбиљно би угрозила темеље парламентарне демократије и у Србији никоме не би било боље зато што зна за којег одборника или посланика је гласао јер би постојала озбиљна опасност да би се тако изабран одборник или посланик, уместо за интересе грађана, борио за своје место на берзи народних представника.

Реализацијом ове идеје обесмислио би се страначки живот и, супротно Уставу Републике Србије, политичке

партије не би могле да креирају политички живот већ би то радили тајкуни који не би имали коме да одговарају јер би они били креатори власти, што је, захваљујући популистичкој личности директно изабраног Бориса Тадића, и сада присутно. Сада је то прикривено, а Тадић се труди да буде свеprisутно и јавно.

Да је Борис Тадић председник изабран у парламенту, вероватно би већ данас (26. јануара) била покренута иницијатива за његову смену због скандалозне изјаве у Савету Европе да свако ко је оптужен пред Хашким трибуналом мора да буде и осуђен. Овако, он „одговара“ бирачима, а о презумпцији невиности нека брину истински демократи и легалисти. Борису тај луксуз не треба, бар не док и сам не буде оптужен због константног кршења Устава.

Бивши амерички амбасадор Монтгомери нови „стилиста“
Српске напредне странке

„Срби“ по америчком калупу

- Према одредбама уговора који је уредно заведен у америчкој администрацији, Вучић и Николић месечно плаћају Монтгомерија 7 500 евра за побољшање имиџа СНС у САД

Фасцинација Александра Вучића и Томислава Николића страним амбасадорима добро је позната грађанима Србије. Лидери тзв. напредњака провели су последње две године вежбајући своје следбенике да што јаче, на страначким скуповима, тапшу амбасадорима земаља ЕУ и САД, а све слободно време проводе удварајући се дипломатама земаља које су признале нелегално проглашену независност Косова и Метохије. Несигурни у своје добре односе са западним амбасадорима, Вучић и Николић одлучили су да унајме искусног саветника и лобисту, и то ни мање ни више него бившег амбасадора САД у Србији Вилијема Монтгомерија.

Американац прима евре

Наиме, у јануару је у медије процурела вест да је председник Српске напредне странке Томислав Николић, 16. септембра 2010. године, са Монтгомеријем потписао уговор којим се бивши амбасадор САД обавезује да ће побољшати имиџ „напредњака“ у међународној заједници и САД. Према одредбама уговора који је уредно заведен у америчкој администрацији, Вучић и Николић месечно плаћају Монтгомерија 7 500 евра, што значи да је СНС до данас Монтгомерију исплатила више од 30 000 евра.

У уговору, до чије је копије дошао дневни лист Курир, детаљно се објашњава чиме ће се то бавити Монтгомери:

– Кроз двонедељне сусрете с председником и његовим саветницима, као и кроз извештаје, радићу на побољшавању имиџа СНС и помагаћу му да се трансформише у прихваћену европску политичку партију умереног десног

центра... Саветоваћу како да СНС боље буде презентован у западним земљама. У ово спада и организација путовања у САД... Помагаћу при организацији састанака утицајних појединаца у невладиним организацијама и у Конгресу с лидером СНС... За услуге, компанија ће консултанту платити хонорар од 7.500 евра, на почетку сваког месеца... – стоји у уговору СНС са Монтгомеријем. Занимљиво је да је као Монтгомеријева адреса у уговору с Николићем наведена Груда у Хрватској, где су Вилијем и Лин раније живели. Брачни пар Монтгомери недавно се вратио у Србију и наставио у београдском насељу Неимар.

Зар може ниже од овога?

Пажњу привлачи и Монтгомеријево обећање у уговору да ће помоћи да се „СНС трансформише у прихваћену европску политичку партију“, што значи да „напредњаци“ још нису достигли пун капацитет своје издаје.

Обичан грађанин може да се запита: „Па зар је могућа додатна трансформација СНС, када су њени лидери већ издали идеологију Велике Србије, сарађивали са Хашким трибуналом да би Шешел остао дужи у притвору, ставили ЕУ испред Косова? Шта то још мучи Вучић и Николић треба да ураде да би коначно задобили толико жељену љубав оних који су бомбардовали Србију и отели Косово?“ Одговор на та питања, изгледа, може најбоље да да Вилијем Монтгомери који је, док је био амбасадор САД у Србији, активно радио на сецесији Косова и Метохије и помоћи тзв. проевропским снагама.

Тома ћути, Вучић ломи руке

После открића њиховог финансијског аранжмана са Монтгомеријем, у Српској напредној странци су пробали да заташкају читав случај. Док Томислав Николић није смео ни да даје изјаве на ту тему, Вучић је тврдио да Монтгомерију није исплаћено ништа.

– Никада нисмо платили ни један једини евро Монтгомерију – правдао се Вучић

Бела лађа

Очајнички напори Александра Вучића и Томислава Николића да се на било који начин додворе страним амбасадорима неодољиво подсећају на сличне тежње Срећка Шојића у серији „Бела лађа“. Питање је дана када ће их Монтгомери обући у ловачка одела и послати у лов на зечеве са неким од амбасадора. Вучић и Николић ће учинити све само да добију благослов од Брисела и Вашингтона за улазак у власт у Србији и да постану политичари по америчком калупу.

Р. В. С.

Монтгомеријево фирме

Према подацима Агенције за привредне регистре, Вилијам и Лин Монтгомери уписани су као власници по 15 одсто капитала предузећа „Стракон секјурити“, привредног друштва за безбедност и консалтинг. У регистру ове агенције пише и да је бивши јуловац Горан Матић власник 33 одсто у предузећу „МСМ & асосијетс“. Као делатност ове фирме наведене су „консултантске активности у вези са управљањем и осталим пословањем“. Скраћеница „МСМ“ открива друго двоје власника, јер је пуно име фирме „Монтгомери, Садлер, Матић & асосијетс“. Власница других 33 одсто предузећа је Лин Монтгомери, а преосталих 34 одсто води се на име Брента Садлера, некада новинара Си-Ен-Ена.

Годишњица власти Српске напредне странке у општини Вождовац

Напредњак Вуканић „попио“ пријаву због мућки

• *Кроз сумњиве јавне набавке и партијско запошљавање фиктивних „саветника“, за 10 месеци власти, напредњаци су општини Вождовац незаконито потрошили преко 11 милиона динара. Због бруталног кршења Закона о јавним набавкама и Закона о буџетском систему, градски буџетски инспектори су, против председника општине Вождовац (СНС), проднели пријаву Прекршајном суду у Београду*

У свим медијским наступима Александар Вучић дематошки истиче како само Српска напредна странка представља алтернативу режиму Бориса Тадића, и како само та странка „може“ да заустави плачкање грађана Србије. Конференције за штампу напредњака обилују шароликим маркетиншким фразама, попут фразе о укидању политичких привилегија, смањењу боја посланика, смањењу зарада у јавним предузећима, смањењу државних агенција... Функционер СНС-а Јоргованка Табаковић за скупштинском говорницом перманентно говори о корупцији у јавним набавкама, извештајима државног ревизора, незаконитом трошењу буџетских средстава... итд. Можда све ово не били било спорно и можда би у „бајке“ тзв. напредњака могло да се поверује, да их не демантују чињенице и сопствени поступци о умешаности у најразличитије облике криминала и поткрадања грађана Србије. А шта кажу чињенице и зашто су напредњаци толико погубни за пореске обвезнике, односно грађане Србије?

Ако се „по јутру дан познаје“, онда се на примеру општине Вождовац може наслутити како Српска напредна странка замишља „преуређење“ Србије уколико, самостално или са Демократском странком, узме учешће у вршењу републичке власти. Наиме, тачно 27. јануара 2011. године навршило се годину дана откако напредњаци врше власти у општини Вождовац и откако се на челу ове општине налази напредњак др Драган Вуканић. Напредњаци су свој мини-јубилеј у овој општини обележили искључиво физичким насиљем према запосленим општинским службеницима, малверзацијама и најбруталнијим злоупотребима новца из општинске касе. Након тачно 10 месеци вршења напредњачке власти у општини Вождовац, Агенција за буџетску инспекцију града Београда је, 23. новембра 2010. године, поднела пријаву против председника ове општине Драгана Вуканића. Због најбруталнијег кршења Закона о буџетском систему и Закона о јавним набавкама, пријава против Вуканића је поднета Прекршајном суду у Београду и носи службени број: 047-8-3/2010.

Како Вуканић лаже и мешетари

Да је политика напредњака изграђена на лажима и обманама, говори и изјава коју је председник општине Вождовац, Драган Вуканић, дао за лист „Курир“, 29. јануара 2011. године. Овај лист је иначе објавио информацију да нове регистарске таблице свих 6 службених аутомобила општине Вождовац, носе иницијале председника општине („DV“). „Буџетска инспекција је извршила проверу финансијских извештаја и није нашла ништа спорно“, рекао је напредњак Вуканић за „Курир“. Међутим, Српска радикална странка је дошла у посед записника (бр: 47-8-1/2010), од 29. октобра 2010. године, који је сачинило тро-

је буџетских инспектора Агенције за буџетску инспекцију града Београда. Буџетска контрола финансијског пословања општине Вождовац вршена је од јуна до октобра прошле године, а обухватила је период општинског пословања од 1. јануара 2007. године. Из овог документа, као и из прекршајне пријаве, види се да Вуканић брутално лаже јавност када каже да буџетска инспекција „није нашла ништа спорно“.

Иначе, на тапету буџетске инспекције нашли су се претходни председник општине Вождовац Горан Лукачевић (ДС), председник Привременог органа управљања Бранко Арсенијевић (ДС) и актуелни председник Драган Вуканић (СНС). Према чињеницама које су открили буџетски инспектори, проистиче да је демократа Лукачевић отпочео, Арсенијевић наставио, а напредњак Вуканић докрајчио буџетску касу општине Вождовац. Улога Вуканића је у овом случају најупечатљивија, јер је по обећањима његових партијских шефова, Николића и Вучића, Српска напредна странка требало да представља „дисконтинуитет“ у односу на политику „жутих“ у општини Вождовац. Судећи по инспекцијском налазу, Вуканић је својим доласком на чело општине, наставио са незаконитим запошљавањем напредњачких кадрова и мешетарењем у јавним набавкама које се финансирају из општинске касе.

Тендери – слаба тачка напредњака

Први грех који буџетски инспектори стављају на терет напредњаку Вуканићу, јесте то што, као председник општине Вождовац, није обезбедио ревизију завршног рачуна општине. Завршни рачун општине Вождовац за 2009.

годину усвојен је 26. априла 2010. године, али без извештаја екстерне ревизије, што је законска обавеза коју прописује Закон о буџетском систему. Других грех Драгана Вуканића јесте чињеница да је, у периоду од 25. марта до 17. августа 2010. године, из општинског буџета трансферисао 3.020.497 динара предузећу „Телус“ без икаквог уговора. Вуканић је тиме прекршио одредбе Закона о јавним набавкама, јер, по истеку ранијег уговора, није спровео нови тендер, нити је закључио нови уговор о пружању услуга хигијене и чишћења општинских просторија. А на исти начин, без спровођења тендера и уз кршење Закона о јавним набавкама, општина Вождовац је куповала бонове за бензин. Тако је Вуканић, у периоду од фебруара до августа 2010. године, незаконито на бензин утрошио 800.000 динара општинског новца.

Буџетска инспекција терети Драгана Вуканића и због тога што је незаконито, без спровођења поступка јавне набавке, у периоду од 22. фебруара до 22. априла 2010. године, вршио плаћање добровољног пензионог осигурања. Вуканић је на терет општинског буџета, уплатио 1.961.568 динара „Гарант пензионим друштву“, и тиме је прекршио Закон о буџетском систему и Закон о јавним набавкама. Идентична ситуација је и са трошковима које је општина Вождовац имала за „превентивно одржавање и надоградњу софтвера“ према фирми „Mega Computer Engineering“. У фебруару 2010. године, напредњак Вуканић је овој фирми извршио незаконито плаћање 89.481 динара, а по уговору који је још у марту 2009. године закључила претходна општинска власт, и то без спровођења тендера. Затим је Драган Вуканић, без спровођења тендера и без икаквог уговора, у периоду од марта до 17. августа 2010. године, споменутој фирми незаконито уплатио 461.056 динара из буџета општине Вождовац.

Како напредњаци асфалтирају...

Да су тендери, односно јавне набавке, најслабија тачка напредњака у општини Вождовац, сведочи и пример незаконитог посла са предузећем „Шумадија пут“. Буџетски инспектори су открили да је Драган Вуканић, 3. августа 2010. године, са предузећем „Шумадија пут“ незаконито закључио уговор о санацији и поправци некатегорисаног пута на територији МЗ Зуце. Наиме, Вуканић је, уговор вредан 3.415.392 динара, потписао пре него што је истекао законски рок од 8 дана за заштиту права понуђача. Такође, Закон о јавним набавкама је прекршен и због чињенице да одлука о покретању спорне јавне набавке није садржала датуме, односно рокове у којима ће се спроводити појединачне фазе јавне набавке.

Интересантно је да су напредњаци буџетским новцем, израду 675 метара асфалтног пута, ширине 4 метра, платили астрономских 3,4 милиона динара! Притом је ова набавка, без ПДВ-а, „монтирана“ на износ од 2.894.400 динара, тако да потпада под набавку мале вредности (2,9 милиона динара је лимит за набавку мале вредности). Зашто је тако урађено? Урађено је да се не би расписивао јавни тендер велике вредности, да конкурентност понуђача не би

била већа, да би се све завршило само са 2 понуде и да би се посао „намонтирао“ предузећу „Шумадија пут“ чији је власник близак напредњацима. Томе у прилог иде и податак да је понуди предузећа „Шумадија пут“, са ценом од 2.894.400 динара, конкуренцију представљала само једна понуда предузећа „Милмар пут“ и то са ценом од 2.968.950 динара. Притом, „Шумадија пут“ није у законском року од 8 дана од дана потписивања уговора доставила банкарску гаранцију, већ је то учињено након 15 дана.

У току контроле документације о извођењу радова од стране „Шумадије пута“ за потребе општине Вождовац, буџетски инспектори на увид нису добили одговарајућу техничку документацију. Утврђено је и то да грађевински дневник о изведеним радовима, није оверен печатом лиценцираног надзорног органа, што је потпуно незаконито. Са друге стране, за контролу радова на санацији и реконструкцији некатегорисаних путева на путном правцу Зуце-Врчин, председник општине Вождовац Драган Вуканић није ни ангажовао лиценцирани надзорни орган. Улога стручног надзора је поверена Невенки Симић, која је истовремено запослена као грађевински инспектор у општини Вождовац, а то представља најбруталније кршење Закона о планирању и изградњи. Буџетски инспектори су притом открили да потпис надзорног органа на листовима грађевинске књиге уопште не одговара потпису Невенке Симић на листовима грађевинског дневника, која је по уговору била дужна да оверава грађевинску књигу.

Партијско запошљавање кадрова СНС-а

Једна од тачака у пријави коју је Буџетска инспекција поднела против напредњака Драгана Вуканића, јесте и незаконито запошљавање напредњачких кадрова у општини Вождовац. Наиме, Вуканић је по уговору о делу ангажовао троје саветника, и то напредњачке кадрове Владу Секулића и Весну Сталетовић, и кадар Нове Србије Драгослава Шолака. Овај партијски „трио“ је, за период од фебруара до августа 2010. године, грађане и буџет Вождовца коштао 1.468.374 динара бруто, односно 975.000 динара нето. Шолак и Секулићева су сваког месеца у џеп ставили по 60.000 динара нето, док су буџет општине месечно коштали по 90.361 динара у бруто износу. Кадар Општинског одбора СНС-а Нови Београд Владо Секулић, у априлу 2010. године, примио је апанажу од 60.000 динара, да би у мају исте године добио 90.000 динара. Након тога Секулићево саветовање кошта Вождовчане 75.000 динара нето сваког месеца, односно 112.952 динара бруто.

Према закључку из налаза и пријаве Буџетске инспекције, која се позива на Статут општине Вождовац, напредњак Вуканић није имао правни основ за ангажовање троје споменутих саветника по уговору о делу. Дакле, све ове чињенице које су открили инспектори Агенције за буџетску инспекцију града Београда, предочене су Прекршајном суду у Београду, који треба да одлучи о кажњавању напредњака Драгана Вуканића. Независно од прекршајне одговорности, овим случајем би свакако морао да се позабави и надлежни јавни тужилац.

Р.В.С.

Вуканић муља у набавкама, а СНС би да „поправља“ закон!

Да иронија и цинизам СНС-а не зна за границе, говори њихова иницијатива којом траже да се боље „преуреди“ систем јавних набавки у Србији. Функционер те странке Миленко Џелетовић, на конференцији за новинаре одржаној 28. 1. 2010. године, изјавио је да ће СНС предати Народној скупштини Предлог измена и допуна Закона о јавним набавкама: „Наша намера је да тим законом спречимо даље пљачкање народне имовине, корупцију и расипничко понашање власти“, објаснио је напредњак Џелетовић. Међутим, Џелетовић није јавности објаснио да ли је можда СНС законске аномалије уочила на примеру општине Вождовац и свог кадра Драгана Вуканића, који је ухваћен „на делу“ и против кога је поднета пријава због мешетарења у јавним набавкама.

Злочини Тачијеве „дреничке групе“ под заштитом Вашингтона (1)

- Структура и биографије вођа „дреничке групе“ показују да се ради о илегалној политичко-терористичко-криминалној организацији која је најутицајнија на Косову и која влада покрајином из сенке, носилац је тероризма, криминала и етничког чишћења, главни је чинилац дестабилизације, не само Косова већ и региона. Међутим, иако располажу обимним са знањима о деловању те групе, УНМИК и КФОР нису ништа предузели да разбију дренички синдикат зла, похапсе његове вође и зауставе их у дестабилизујућем терористичком и криминалном деловању. Штавише, САД, НАТО и УНМИК су упорно штитили ратне злочинце од одговорности за почињене злочине

Извештај известиоца Одбора за правна питања Парламентарне скупштине Савета Европе, Дика Мартија, под називом „Нехумана поступања и илегална трговина људским органима на Косову“, објављен децембра 2010. године, не само да је изазвао политички скандал међународних размера него је после десет година ћутања први јавно обелодањени документ на Западу о застрашујућим злочинима и криминалу на Косову и Метохији. Дик Марти је после двогодишње истраге у извештају у коме се позива и на амерички Еф-Би-Ај и друге обавештајне изворе, идентификовао Хашима Тачија као „шефа мреже која је почела са криминалним радом непосредно пред рат на Косову 1999. године и од тада има моћан утицај на управљање земљом“.

„Тачи је предводник организоване криминалне групе Дреница која је била доминантна у ОВК“. Као починиоци злодела – убистава, хапшења, премлаћивања и испитивања у извештају су наведени Тачи, и још четири припадника дреничке групе: Џавит Хаљити, Кадри Весели, Азем Суља и Фатмир Љимај. „Они су, као бивши команданти терористичке ОВК, одиграли кључну улогу у криминалним активностима у региону током протекле деценије“. У извештају даље стоји да су агенције за борбу против трговине наркотицима у поверљивим документима из протекле деценије, у барем пет држава, именовале Хашима Тачија и остале чланове дреничке групе да су насилно контролисали трговину хероиним и другим наркотицима“. Дик Марти је дошао до сазнања да су у једној клиници на територији Албаније, близу места Фуше Крује, неким затвореницима вађени органи и одатле слати у иностранство за трансплантације.

Представљајући извештај, Марти је рекао и да је његов тим сазнао да су обавештајне службе и појединци имали податке о злочинима, али да су „због политичког опортунизма“ ћутали о томе. „Посебно ме погађа да су многе чињенице биле познате, али се ћутало о томе“, рекао је Марти. „Тачијева дреничка група формирала је огромну базу моћи у подухватима организованог криминала који су у то време цветали на Косову и у Албанији. У том погледу Тачи је деловао уз подршку и саучесништво не само формалних структура власти у Албанији, укључујући социјалистичку владу која је тада била на власти, већ и тајне службе Албаније и опасне албанске мафије“. Марти тврди да су „аналитичари обавештајне службе који раде за НАТО дошли до убедљивих открића о деловању Тачија као најопаснијег од криминалних босова ОВК који је са својом дреничком групом умешан у прање новца, кријумчарење дроге, оружја и цигарета, трговину људима, проституцију“. „Оно што посебно доводи у недоумицу“, пише у Мартијевом извештају, „јесте то да све међународне заједнице на Косову – од владе САД и других савезничких западних сила, до правосудних власти које подржава ЕУ – несумњиво поседују исту,

огромну документацију о злочинима дреничке групе, али нико, изгледа, није спреман да реагује, без обзира на такву ситуацију, и да починиоце позове на одговорност“.

Угледни британски лист „Гардијан“ и француски „Монд“ су, јануара 2011. године, објавили тајне извештаје НАТО-а у којима је косовски премијер Хашим Тачи описан као један од „кључних играча“ организованог криминала на Косову, али значајно место заузима и Џавит Хаљити звани Зека, човек који има велики утицај на Тачија. Извештаји под ознаком „САД КФОР“ садрже детаљне информације о организованом криминалу на Косову и начињени су почетком 2004, на основу података западних обавештајних служби и њихових доушника при КФОР-у. Указује се да документи које је „Гардијан“ објавио представљају чврст доказ да су Сједињене Државе и остале западне силе, већ неколико година, са приличном сигурношћу znale за Тачијеве везе са косовским подземљем. Халити, који има огроман утицај на Тачија, снажно је повезан са албанском мафијом и тајном службом ОВК, ШИК-ом, и дубоко је укључен у проституцију, шверц дроге и оружја, каже се у извештају. Дакле, из Мартијевог извештаја и текстова „Гардијана“ и „Монда“ произилази да су западне обавештајне службе (америчке и европске), самим тим и владе њихових земаља, веома добро znale за злочиначко и криминално деловање Хашима Тачија и његове „дреничке групе“, али да нису ништа предузели да га зауставе у илегалним активностима.

Редакција „Велике Србије“ располаже том „огромном“ строго поверљивом документацијом КФОР-а и УНМИК полиције, из 2004. године, на коју се позивају Марти, „Гардијан“ и „Монд“. Из стотина поверљивих докумената може се склопити застрашујућа слика о првој мафијашкој парадр-

жави у Европи – “независном Косову” – коју силом оружја у животу одржава НАТО предвођен САД. У овом тексту пајњу ћемо усмерити на „дреничку групу“ и њеног шефа Хашима Тачија, њихово криминално и терористичко деловање и везе са Републиком Албанијом и њеном обавештајном службом.

Паравојна формација „Око орла“

У поверљивом документу УНМИК-а о организованој криминалној групи „Око орла“ и најзначајнијој мафијашкој мрежи на Косову и Метохији, познатој као „дреничка група“, дата је комплетна структура тих мафијашких организација, као и њихове везе с политичким и полицијским структурама на Косову и Метохији и у Албанији. Криминална паравојна формација „Око орла“ је била специјална јединица терористичке ОВК. Основана је марта 1999. године и била је задужена за прљаве послове, односно ликвидације Срба, али и Шиптара који су сматрани „српским сарадницима“. Након доласка међународних снага та терористичка јединица није расформирана, већ је порастао број њених чланова. Група је убрзо прерасла у снажну криминалну организацију која оперише на подручју Призрена и околине. Поред бављења криминалним пословима, та криминална група је настојала да преузме контролу над различитим органима јавне администрације, посебно у области Призрена, да би прикрила своје илегалне активности. Поставила је своје људе, које плаћа, на кључна места у администрацији, судству, политичкој и економској области. Оснивачи групе су познати терористички команданти и криминалци Фатмир Љимај и Реџеп Селими (заменици министра одбране и унутрашњих послова распуштене Тачијеве привремене владе). Вођа групе је Иљаз Кадоли. Он је истовремено и сарадник албанске обавештајне службе ШИК, која преко њега контролише активности групе која се бави шверцом оружја и дроге, контролом проституције, а учествовала је и у сукобима у Македонији. Поред Кадолија, кључни чланови групе су: Тахир Синани, који је био официр Косовског заштитног корпуса (РТГ 2 основна обука) и Незир Круеџију, председник Удружења ветерана ОВК у Сувој Реци, а био је у специјалној САР јединици КЗК. Они имају јаке везе са Социјалистичком партијом Албаније Фатоса Наноа, која је финансирала ту терористичку организацију и помогла јој да почне са пословима у Призрену и Сувој Реци.

Припадници групе „Око орла“ су убили Екрема Реџу званог командант Дрини, јер се противио убацивању криминалаца у јавне установе и тзв. Косовску полицијску службу. Припадници групе Исуф Луми и Сами Веапи, који су запослени у Косовској полицијској служби, су директна ве-

за са том службом. Своје позиције у КПС користе да дођу до информација потребних групи и да је на време упозоре или спрече акцију против ње. Поред вође групе Синанија и њени припадници Акуш Шаља (РТГ 2) и Садик Халитјаха (шеф одељења за цивилне послове у штабу КЗК) су радили у КЗК. Они су били веза групе са КЗК, чије су поједине припаднике користили за извођење одређених акција. Акуш Шаља је и агент обавештајне службе Републике Албаније ШИК, која преко њега контролише и усмерава рад групе. Његова десна рука је Џемшит Краснићи, идентификован као један од учесника у илегалној трговини људским органима. Поред Фатоса Наноа, бившег премијера, и Фатос Клоси, бивши шеф албанске обавештајне службе ШИК је директно повезан са групом „Орлово око“. У групи су и три припадника криминалног клана Ељшани: Набиб, Гафур и Даит. Клан Ељшани има своју паравојну групу која је маскирана као компанија за обезбеђење. „Орлово око“ и клан Ељшани сарађују у криминалним пословима, а кад затреба, заједно обављају „прљаве послове“ (ликвидације).

Директор хотела „Теранда“ у Призрену Бислим Баралију је члан групе преко кога се остварује сарадња са Кадријем Веселијем, шефом Тачијеве тајне службе КШИК, и са Фатосом Клосијем, бившим шефом албанске службе ШИК која је формирала и криминалну мрежу „Око орла“ и КШИК. Иначе, у хотелу „Теранда“ је седиште КШИК-а за Призрен и позната база за криминалце и припаднике КЗК и КПС. Поред Веселија, са групом „Око орла“ сарађују и следећи припадници КШИК-а: Сабит Геџи (важи за косовског Ал Капонеа, коме су седморица браће у организованом криминалу), Исмет Хоџа, Ибиз Рама, Хамза Хасани, Есет Вујсани, Паско Сухадоли, Гезим Сухадоли, Неџад Цубрељи и Наим Бећуку. Сарадња КШИК-а и мреже „Око орла“ почива на бављењу криминалним активностима из којих се Тачијева илегална обавештајна служба финансира, и на прикупљању потребних информација на криминалном плану, о УНМИК-у, КФОР-у и српском становништву на Косову и Метохији. Група добија помоћ из Француске, Немачке, Аустралије, Швајцарске и Албаније. Сматра се да представља паравојни део албанске националистичке партије „Бали Комбетар“. Група је остварила и продор у поједине шиптарске политичке партије да би преко њих утицала на локалну власт и користила је као покриће за заштиту својих илегалних активности. Иљаз Кадоли, вођа групе, је у Народном покрету за Косово, а Јусуф Хоџа је његов саветник. Хаџи Зиба је у Националној лиги за ослобођење Косова. У мрежи „Око орла“ је испред партије Рамуша Харадинаја Абедин Балај, а Јусуф Краснићи у Тачијевој ДПК у Сувој Реци.

Да би се заштитила од кривичног гоњења, мрежа „Око орла“ је у своје редове увукла и Хашима Колаку, заменика председника призренског суда, Кујтима Колаку, јавног тужиоца, а Јусуф Краснићи је повезан са Енђелом Цетом, такође јавним тужиоцем. Заменик председника призренског суда Хашим Колаку је рођак Есаду Колаку, директору ноћног клуба „Холивуд“, који је познат по кријумчарењу наркотика. Њих двојица се повремено састају са председником призренског суда Скендером Мориним, чији је син познати наркоман и предузетник. Ту је одговор на питање зашто су криминалци у Призрену на слободи. Дрога коју кријумчари мрежа „Око орла“ долази из Албаније и ставља се у промет преко легалних пословних активности групе. Паравојна организација „Око орла“ сарађује, односно користи као своје испоставе и криминални клан Незирај и групу коју предводи Џафер Гаши. Клан Незирај предводи Фазљи Незирај, који је хапшен заједно са својом бандом од стране међународних снага безбедности и оптужен за плачке и криминално удруживање. Главне активности обе групе су рекетирање и плачкање, а прикупљале су новац за шиптарску терористичку организацију ОНА у Македонији и ОВПМБ на југу централне Србије. Илегалним ра-

дом тих група координира Садик Калитијаха, члан криминалне мреже „Око орла“.

Продужена рука дреничке групе

Паравојна криминална организација „Око орла“ је заправо продужена рука, односно извршни орган, водеће криминалне мреже на Косову, која је позната под називом „дреничка група“, а која је само „срце“ и „мозак“ организованог криминала на Косову и Метохији, тачније неформални центар моћи у покрајини произашао из терористичке ОВК. Та група је нека врста шиптарског мафијашког синдиката на Косову и Метохији. Група контролише већину криминалних послова, терористичке структуре проистекле из ОВК (АНА, ОНА, ОВПМБ...), тајну обавештајну службу КШИК, бивши КЗК – садашње Косовске безбедоносне снаге, КПС, има своје политичке партије, министре у Влади Косова, премијере и посланике у парламенту и контролише део локалне структуре власти. „Дреничка група“ је та тајна организација која покреће ратове у региону, изазива насиље и етничко чишћење, ствара базу за деловање исламских екстремиста и Ал Каиде. „Дреничка група“ је водећа ударна песница за стварање „Велике Албаније“ и слободно се може рећи да тајно влада Косовом и Метохијом. Она је генератор великоалбанског сепаратизма, тероризма и криминала у региону. Речју, „дреничка група“ је легло зла. Кључни човек у дреничкој криминалној организацији, коју чини више организованих криминалних група, односно кланова, је Хашим Тачи. У „дреничкој групи“ су: Цавид Хаљити, бивши финансијски директор ОВК који је у врху Тачијеве тајне службе КШИК; Кадри Весели, шеф КШИК-а; Рустем Мустафа звани Реми, бивши командант у ОВК и у КЗК (РТГ 5); Љатиф Гаши, бивши командант у КЗК; Идриз Шабани, шеф особља у РТГ 5 КЗК, Агим Чеку, бивши војни командант ОВК и КЗК и премијер Косова; Фатмир Љимај, бивши министар одбране у Тачијевој прелазној влади; Реџеп Селими, начелник Војне академије; Сулејман Селими звани Султан, командант бившег КЗК и Косовских безбедоносних снага; Зеке Чеку, рођак Агима Чекуа, власник хотела „Гранд“ у Приштини; Сами Љуштаку, командант РТГ 2 КЗК, и Фатос Алију, председник Косовске електро-компаније.

„Дреничка група“ је контролисала, управљала и користила КЗК за своје политичке великоалбанске интересе, за обављање криминалних послова и извођење „војних“ (терористичких) акција на свим „албанским окупираним етничким територијама“. „Дреничка група“ је контролисала КЗК преко својих чланова који су командовали КЗК (Чеку и Селими) или регионалних команданата, а Косовску полицијску службу преко њених припадника који раде за „синдикат зла“. Косовске безбедоносне снаге које су формиране након распуштања КЗК и које представљају косовску „армију“, „дреничка група“ такође контролише преко Сулејмана Селимија, команданта КБС. За обавештајни рад група има тајну службу КШИК.

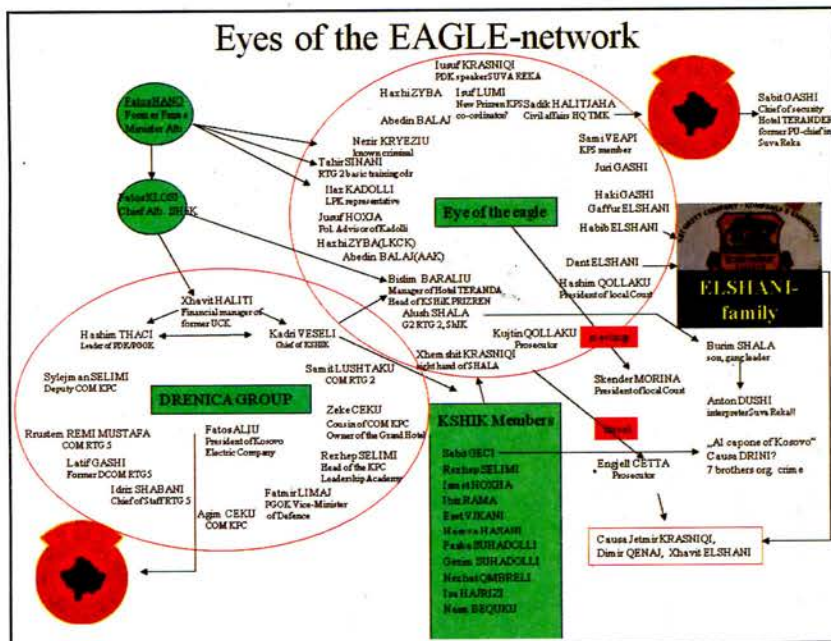
Група руководи готово свим шиптарским терористичким

организацијама на Косову и Метохији, југу централне Србије, у Македонији, Црној Гори и Грчкој. Група има своје посланике у парламенту Косова, министре у влади и председника владе, преко којих одлучује утиче на креирање политичких процеса, а има велики утицај на локалне структуре власти. Повезана је са исламским екстремистима, муџахединима и Ал Каидом. Најважнија сарадња „дреничке групе“ је са Републиком Албанијом, понајпре са Фатосом Наноом, Фатосом Клосијем и Салијем Беришом, односно са званичним институцијама власти, војском, полицијом и обавештајним службама Републике Албаније. Албанска обавештајна служба ШИК, преко свог бившег шефа Фатоа Клосија, чији је сарадник и агент Цавит Халити, сарађује, контролише и усмерава деловање „дреничке групе“. Преко шиптарских политичких партија, криминалних и терористичких група и разних удружења, „дреничка група“ утиче и на политичке процесе у Македонији, на југу централне Србије и у Црној Гори. „Дреничка група“ управља паравојном формацијом „Око орла“ преко КШИК-а, односно његовог шефа Веселија, који на директној вези држи Бислина Баралијуа. Изван „дреничке групе“ је Рамуш Харадинај, који је умешан у све нивое шверца дроге на Косову и Метохији, са својом паравојно-терористичко-криминалном формацијом, те у терористичко-криминалне структуре бившег ФАРК-а (садашња „Армија за независно Косово“) као и поједине организоване криминалне групе (фисови). Њихова снага и утицај су, међутим, мањи од „дреничке групе“, с тим што је сарадња Рамуша Харадинаја са групом дубока и ефикасна.

Тачи организовао терористичке акције на југу Србије

Да би се схватила снага и опасност те групе, односно ко су људи који су покренули и водили сепаратистичке ратове на Косову и Метохији, југу централне Србије и Македонији, потребно је завирити у строго поверљиве биографије њених водећих чланова које су оформили УНМИК и КФОР. У тајној биографији Хашима Тачија званог Змија, коју је оформила обавештајна служба КФОР-а, пише да је он организатор и вођа дреничке терористичко-криминалне мреже. Он је 1997. године био телохранитељ тадашњег председника Републике Албаније Фатоса Наноа. Влада суседне Албаније је преко њега управљала терористичком ОВК. И након одласка с власти социјалисте Наноа сарадња с Тачијем је настављена, посебно на „ослобађању окупираних албанских територија“ и на криминалном плану. Тачи

има јаке интересе у Албанији и веома је повезан са Наноом. Тачи је тајно организовао и терористичке акције на југу централне Србије, где је послао стотинак својих „бивших бораца“. У сарадњи са бившим командантом ОНА Алијем Ахметијем, Тачи је пребацивао терористе из Македоније на југ централне Србије. Он и његова породица воде криминалну банду на подручју Дренице. Хашим и Гани Тачи контролишу једну од три хероинске лабораторије на тзв. Косо-

ву у којима се прерађује углавном авганистански опијум. Лабораторија се налази у Приштини, а друге две у Гњилану и Сувој Реци. Браћа Хашим и Гани су учествовали у породичном обрачуну у коме су пуцали један на другог. Свађа је избила око три милиона евра. Тај новац потиче од „таксе“ (10%) коју плаћа албанска дијаспора. Гани контролише већину пумпи на Косову и Метохији. Тачи сарађује са неколико кључних мафијаша на тзв. Косову, те са македонском, чешком и бугарском мафијом. Његова сестра је удата за Бајруша Сејдијуа, који је вођа шиптарске мафије у Македонији. Његов брат Хамди Тачи је кључна особа у криминалним активностима на подручју Крине, углавном организује проституцију. Најближи сарадник Хашиму у шверцу украдених аутомобила је рођак Фадиљ Тачи, а на том послу сарађује и са криминалним кланом Китај. Са својим рођаком Мендухом Тачијем, Бетушом Зихугалијем и Енгелом Шабанијем, званим Анђео, бави се пословима шверца дроге и трговине проституткама. Преко Мендуха Тачија укључен је и у илегалну трговину оружјем и горивом, а бави се и илегалном трговином цигаретама.

Тачијев близак сарадник у пословима проституције, шверца наркотика и оружја је Џавид Хаљити, један од кључних људи у тајној обавештајној служби КШИК. Обојица подржавају шиптарске терористичке групе ван тзв. Косова. Сарадници су албанске обавештајне службе ШИК и блиски пријатељи и сарадници Фатоса Клосија, бившег шефа ШИК-а. Преко Тачија и Хаљитија Албанија прикривено реализује своје великоалбанске претензије. Хашим сарађује са породицом Буја, која регрутује чланове за шиптарске терористичке групе у региону. „Змија“ је власник фирме „Косово петрол“, преко које шверцује гориво и пере незаконито стечен новац. Део новца од криминалних активности Тачијев клан користи за финансирање КШИК-а и шиптарских терористичких група на и ван Косова и Метохије, а део за политичку кампању Хашима Тачија и његове ДПК.

По подацима наведеним у поверљивој биографији коју је формирао КФОР, Џавид Хаљити, звани Зека, један је од кључних људи организованог криминала на тзв. Косову. Тај бивши финансијски директор терористичке ОВК, који је био члан делегације Шиптара у Рамбуеу веома је богат. Обогадио се захваљујући Социјалистичкој партији Албаније и сакупљању новца за терористичку ОВК. Пре рата на Косову и Метохији био је телохранитељ шефа албанске обавештајне службе Фатоса Клосија, а након рата „амбасадор“ Тачијеве привремене владе у Тирани. И он је блиско повезан са Фатосом Наноом, бившим председником Владе Албаније. Тај окорели терориста и криминалац је члан Тачијеве ДПК, 2001. године је изабран за посланика у Скупштини Косова, а 2002. године именован за њеног потпредседника. Он је један од најпоузданијих и најбољих сарад-

ника (агената) албанске обавештајне службе ШИК, која преко њега контролише, финансира и усмерава деловање тајне обавештајне службе КШИК, терористичких формација ОНА у Македонији и ОВПМБ на југу централне Србије, као и подземље на Косову и Метохији. Хаљити је повезан са албанском мафијом и умешан је у кријумчарење између Косова и северне Албаније. Илегално тргује дрогом и оружјем, а бави се и рекетирањем и проституцијом. У шверцу оружја сарађује са Насимом Харадинајем, који је са Ђазимом Осмонијем власник компаније „Феникс“ у Швајцарској, са којом ради и Хаљити. Умешан је у убиства Али Уке 1997. и Илира Куношетија 1998. године. Активно подржава Радничку партију на Косову и Метохији која сматра да покрајина мора да буде део „Велике Албаније“. Повезан је и са једним од најбогатијих Шиптара Беџетом Пацолијем, власником компаније „Мабетекс“ у Швајцарској. Новчане трансакције Хаљити обавља преко испоставе Дарданија банке у Приштини, чији је седиште у Тирани. Преко те банке пребацује се новац који за шиптарске терористичке организације скупа шиптарска дијаспора у Швајцарској. Један од власника банке је Бујар Букоши, бивши председник илегалне косовске владе у егзилу. Хаљити има део власништва у фирми „Косово петрол“, чији је власник Хашим Тачи. На криминалном плану сарађује и са породицом Кељменди. Власник је више угоститељских и трговинских објеката, преко којих пере новац, а који му служи као покриће за обављање криминалних послова.

Убиства се извршавају по Тачијевим налозима

Шеф Тачијеве тајне обавештајне службе КШИК Кадри Весели је важна фигура у „дреничкој групи“. Близак је пријатељ и сарадник Тачија, по чијим налозима извршава убиства појединих политичких противника ДПК. С Тачијем је ишао у школу, у исто одељење. Весели је имао кључну улогу у набавци оружја за ОВК, а 1991. године је завршио диверзантско-терористичку обуку у камповима у Албанији. Његова породица је повезана са организованим криминалом у Призрену, шверцује дрогу и цигарете. У његовој породици су и Азем, који је био командир у КЗК, Сејди, заменик команданта 153. бригаде ОВК, Сали, командир РТГ-2. Весели је агент албанске обавештајне службе ШИК, са којом сарађује и његова породица. Албански ШИК је заправо формирао КШИК. Он је 1989. био шеф секције ШИК-а у Приштини док није ухапшен. Након пуштања на слободу почео је да ради за тадашњи КОС (Контраобавештајна служба ЈНА). И он је у врху фирме „Косово петрол“ која је очигледно најважније предузеће криминалног дреничког синдиката Хашима Тачија. Радио је и као обавештајни официр у КЗК и био је директно одговоран Тачију. Весели је био умешан у акције шиптарских терориста на подручју Прешева 2000. године. Септембра 2000. године био је на састанку који је одржан у Призрену, а на коме су били и бивши шеф албанске обавештајне службе ШИК Фатос Клоси и бивши албански премијер Илир Мета који је члан Социјалистичке партије Албаније, на чијем је челу тада био Фатос Нано. Члан је терористичке групе „Црна рука“, која је формирана 1998. године. Један од оснивача је Хашим Тачи, који финансира ту паравојну организацију. У руководству групе су и Реџеп Селими и Сами Љуштаку, који је одговоран за Дреницу. Група је умешана у kidnapовања и убиства Срба, али и Шиптара на Косову и Метохији. Убили су 2000. године и шиптарског новинара који је био повезан са ДСК. Весели је директно повезан са многим истакнутим косметским политичарима, криминалцима и екстремистима, укључујући Џавита Хаљитија који је повезан са албанским ШИК-ом на највишем могућем нивоу. Весели сарађује и са Агимом Чекуом, Мустафом Ремијем и Аземом Силом. Са криминалном групом Сабита Геџија шверцује дрогу и оружје, којим су снабдевали припаднике ОНА и ОВПМБ.

Р. В. С.

Европски Парламент и Резолуција против Србије

Пише: Срђан Ного

Изгласавање Резолуције о Србији у Европском парламенту веома је штетно по нашу земљу, и представља још један непријатељски чин од стране Европске уније, јер директно угрожава територијални интегритет и суверенитет Србије. Овом резолуцијом се захтева да Србија у предстојећем дијалогу са Приштином одустане од решавања питања статуса Косова и Метохије у складу са Резолуцијом 1244 и Уставом Републике Србије, а то је да је Косово и Метохија саставни део Републике Србије. То јасно показује намеру Европске уније да нам отме Косово и Метохију. Прихватањем овог захтева, власт на челу са Борисом Тадићем показује спремност да фактички призна тзв. државу Косово.

Да ће Европска унија од нас то захтевати, нико више не сумња. Ово је (као и многи пре ње) без увијања рекла и Урлике Луначек, специјални извештач Европског парламента за Косово. Да је то јасно и нашој власти, показује и изјава заменика председника владе и министра унутрашњих послова Ивице Дачића, који је Танјугу изјавио да „неке земље ЕУ ратификацију Споразума о стабилизацији и придруживању са Србијом условљавају тиме да Србија призна независност Косова и Метохије“ (20.1). Занимљиво је да је ова изјава после неколико сати промењена, тј. избачен је овај део изјаве са сајтова медија у Србији, и изјава је пренета у цензурираном облику, без ове реченице.

Европски парламент против Србије

На велики хришћански празник, Богојављење, посланици Европског парламента усвојили су, са 612 гласова за и 38 против, Резолуцију о евроинтеграцијама Србије и одобрили ратификацију Споразума о стабилизацији и придруживању. У српским медијима активан је опробани сценарио спиновања, па су тако политичари из власти понављали отрцане сладуњаве фразе о бољем сутра, европској будућности, о љубави којом нас обасипају из Брисела, и томе слично, а послушни новинари се са њима саглашавали, не помињући садржину усвојених докумената, нити њихов стварни значај. Но, за разлику од многих ранијих случајева, домашја ове демагошке кампање био је слаб. Већи део јавности није насео на ову ЕУфорију, а то су знали и носиоци ове кампање. ЕУ мантра више не пролази код српског народа (ако се анализирају и упореде испитивања јавног мњења о односу према ЕУ, Хагу и Косову, јасно је да само 20 процената грађана Србије подржава политику, пардон, верује у заблуду ЕУ по сваку цену). Стога ова последња ЕУфорија није ни била тако снажна ни дуготрајна као неке пре ње. Препознајући да су им планови прозрени, и да више не могу да нас праве будалама, представници власти нису могли да сакрију своју несигурност, јер је постало јасно да се више не могу служити старим обманам, а очигледно немају идеју шта даље да чине.

Но, кад је јасно да нису уследили опет да преваре народ да им поверује, остаје да видимо шта су нам то прећутали око поменутог догађаја у Европском парламенту.

Српски медији акценат су у извештајима из Стразбура ставили на ратификацију ССП-а, потписаног још 29. априла 2008. године, уочи парламентарних избора у Србији (једини циљ тог чина била је предизборна подршка Тадићеве коалицији), и одмах замрзнутог, што је у захукталој из-

борној кампањи остало занемарено. **Ратификација ССП-а у Европском парламенту није донела ништа спектакуларно, јер, ССП остаје да буде мртво слово на папиру све док га не ратификују појединачно парламенти сваке чланице ЕУ.** Без ратификованог ССП-а, као нужног, мада не и довољног услова, нема ни стицања статуса кандидата ни одређивања датума за почетак преговора о чланству у ЕУ, када наступа још стотине захтева, стандарда, услова, што будућност Србије у ЕУ чини заиста тешко остваривом, наручито имајући у виду дешавања унутар ЕУ и држава чланица у последњих годину дана.

Занимљиво је да су у медијима избегавали да говоре и коментаришу Резолуцију о евроинтеграцијама Србије, осврћући се само на ССП. Наравно, то је учињено јер поменута резолуција, усвојена са 93 одсто гласова, директно угрожава територијални интегритет и суверенитет Србије. Овом резолуцијом се захтева да Србија у предстојећем дијалогу са Приштином одустане од решавања питања статуса Косова и Метохије у складу са Резолуцијом 1244 и Уставом Републике Србије, а то је да је Косово и Метохија саставни део Републике Србије.

Садржина Резолуције – коментар је сувишан

У тачки 5. Резолуције поздравља се заједничка резолуција ЕУ и Србије о саветодавном мишљењу Међународног суда правде о, како се наводи, **усклађености једнострано проглашене независности Косова са међународним правом.** У истој тачки поздравља се спремност српске владе да учествује у обновљеном дијалогу са тзв. Косовом у оквиру ЕУ, и позива Србију да што пре започне дијалог са Косовом без помињања нових преговора о статусу. Изражава се уверење да се приступ „корак по корак“ може применити за добробит свих грађана Косова, уз подсећање да су добросуседски односи један од основних услова за напредак свих земаља западног Балкана ка чланству у Европској унији.

У следећој тачки, поздравља се побољшана сарадња Београда са Еулексом, и позивају се српске власти да „олакшају сарадњу између Еулекса и косовских Срба у настојањима да уведе владавину права на северу Косова“. С тим у вези, позива се српска влада да расформира паралелне српске структуре на Косову које, како се наводи, „подривају процес децентрализације и спречавају пуну интеграцију српске заједнице у косовске институције“ (тачка 7). У тачки 10. истиче се да кључни приоритет

за Европску унију остаје развој регионалне сарадње, и позива се Србија да предузме „**конструктивне кораке ка свеобухватној регионалној сарадњи, чиме ће омогућити проналажење практичног и одрживог решења питања представљања Косова у регионалним форумима.**“ Као модел се предлаже састанак високих представника Европске уније и западног Балкана у Сарајеву, 2. јуна 2010. године. Да подсетимо, тада су албански терористи учествовали на скупу као пуноправни и легитимни представници.

О добронамерности која нам стиже из Брисела, сведочи и однос према открићу о трговини органима на Косову. Евроатлантску подршку Хашиму Тачију и шиптарским терористима не умањују ни оптужбе изнете у извештају Дика Мартија. Тако цивилни представник ЕУ на Косову, Питер Фејт, у недавном интервјуу за приштински лист „Коха Диторе“, сматра да лик и дело Хашима Тачија нису постали проблематични у Бриселу, и да се не сме дозволити да тај извештај угрози Тачијеву преговарачку позицију у дијалогу с Београдом.

Но, ако већ ЕУ не интересује трговина српским органима, да видимо за шта је још то заинтересована. Наравно, сем већ уобичајене сарадње са Хашким трибуналом. Тако у тачки 12. Европски парламент **поздравља резолуцију о Сребреници**, усвојену од стране српског парламента, и „одаје признање председнику Тадићу за одлуку да присуствује обележавању 15. годишњице геноцида у Сребреници“, као и његову посету Вуковару, „где је одао почаст и извинио се жртвама масакра на Овчари 1991.“ Поздравља се и брза реакција Канцеларије специјалног тужиоца за ратне злочине у вези са истрагом у случају језера Перућац (сећамо се летошњег испуштања воде).

Поздравља се и даља дезинтеграција Србије. Тачка 23. **поздравља усвајање Статута Војводине, и Закона о надлежностима Војводине, и позива на наставак преношења овлашћења** кроз усвајање Закона о јавним приходима и Закона о јавној својини Војводине и локалних општина, који ће омогућити Војводини да почне са извршавањем надлежности утврђених новим статутом. У истој тачки **позива се и на даље политичке напоре за решавање аспирација албанске мањине у Прешевској долини** ка локалној власти кроз хитно обезбеђивање одговарајућих средстава. Ово представља мешање у унутрашње територијално уређење Србије, која је, бар формално, суверена држава.

У односу са мањинама, у тачки 24. истиче се да је потребно побољшати информације и образовање на мањинским језицима, нарочито у случају бугарске, румунске, али и бошњачке и буњевачке мањине!? Поставља се само питање, којим то језиком они говоре! А да не помињемо да такав концепт мањинских права не постоји у земљама Европске уније.

Наравно, није заборављена ни Рашка област, коју Европски парламент назива Санџак. У тачки 25. **изражава се забринутост због пораста тензија у Санџаку, израженог, између осталог, недавним насилним инцидентима**, али не наводи се о којим инцидентима је реч и ко је за њих одговоран. То не наводе, јер тада би морали да открију свог савезника, муфтију Зукорлића, а овако испада да је Србија крива, и да она изазива инциденте. Нарочито лицемерно је приговарање Србији о положају Рома (тачка 30), када се узму у обзир недавна дешавања у Француској и Италији.

Да Европска унија не мисли ништа добро српском народу, ма где он живео, види се из тачке 47. Ова тачка се односи на Босну и Херцеговину, и у њој се позива српска власт да „**активно подржи све неопходне уставне промене** које ће **омогућити босанским институцијама да спроведу захтеване реформе** у процесу европских интеграција“, посебно **позивајући Београд да „подржи консолидацију, учвршћивање и јачање босанских институција“.**

Свакако да Европски парламенти није заборавио да помене и геј параду. Тако тачка 28. показује да **ЕУ такозвану параду поноса види као „кључни корак ка успостављању отвореног, толерантног и разноликог друштва, и као посвећеност владе примени европских стандарда“.** Следећа тачка посвећена је нередима који су се десили током протеста српске омладине против одржавање геј параде. Европски парламент усваја терминологију овдашње власти, **те српску омладину назива екстремистима** (заборављајући очито сцене из Грчке, Француске, Енглеске, и тамошње немире), и позива власт да кривично гони све оне који су учествовали у тим немирима, правећи паралелу и са протестима из фебруара 2008, који су избили после самопроглашења независности Косова.

Уз очекивано **поздрављање слабљења српске војске, под видом такозване реформе** (тачка 32), нису заобијени ни главни миљеници евроатлантског лобија у Србији – НВО активисти, нарочито активисти организација за заштиту грађанских права, ЛБГТ активисти, они који раде на случајевима ратних злочина (наравно селективно, јер се злочини над Србима игноришу), и **они који раде на побољшањима односа између Србије и тзв. Косова.** Апелује се на власт да им пружи још већу подршку у раду.

Резолуција показује и неке делове из којих се може видети штетност владајућег режима према грађанима Србије. Наравно, та штетност је много већа од овде наведеног.

Тако се „охрабрује“ Влада Србије да укине суспензију примене Општег колективног уговора, истиче се да су синдикална права и даље ограничена, упркос уставним заштитама, и изражава се забринутост због слабог социјалног дијалога (тачка 36). У тачки 31. позива се власт и политички покрети да се више посвете политици запошљавања и социјалне кохезије. У тачки 43. помиње се очајно стање јавног превоза, са акцентом на железницу.

За пропаст политике безалтернативног пута

Избор који стоји пред српским народом је јасан. То није избор између Србије и Европске уније, већ, прецизније названо, **избор између опстанка и пропасти.** Европска унија ради против Србије, и то показује и поменута резолуција. Потребно је да се сви политички актери коначно одреде по питању Европске уније. Српски народ мора имати свога заступника, који ће гласно рећи да је против Европске уније, јер је **Европска унија против српског народа.** Политика ЕУ је отворено непријатељска и угрожава наше виталне државне и националне интересе. **Владајућа коалиција је, обмањивањем грађана о „путу без алтернативе“ у Европску унију урушила земљу територијално и довела је до економског и социјалног краха.** Време је за крај такве погубне политике.

Струјни удар у режији режима Бориса Тадића

Електрична столица за грађане Србије

• **Поскупљење струје од 13,5 одсто, које је најављено за 1. март, изазваће нову лавину поскупљења и даљи пораст стопе сиромаштва у 2011. години. Мирослав Мишковић и Борис Тадић не плаћају струју, а грађанима прете полицијом ако не плате рачуне**

Режим је изгледа коначно одлучио да „оконча“ економску агонију у којој се већ неколико година налазе грађани Србије тако што ће нас потпуно дотући. Дивљање цена у 2010. години, када су, уз све остало, више пута поскупљивале основне животне намирнице попут брашна, уља и млека, захваљујући немилосрдној економској политици Владе Србије, биће настављено и у 2011. години повећањем цене електричне енергије.

Све поскупљује због струје

Државни секретар у Министарству енергетике Србије Никола Рајаковић, крајем јануара, објавио је да ће струја да поскупи 1. марта, а из Агенције за енергетику Србије најављено је да ће струја скочити за 13,5 одсто. Ипак, ту неће бити крај јер ће у марту поскупети и угаљ за 20 одсто, а разматра се и корекција цена гаса.

Оно што грађане Србије треба највише да брине је то што ће поскупљење струје, и других енергената, довести до новог таласа поскупљења јер је струја основни енергент у свим делатностима.

Не треба заборавити да је талас поскупљења 2010. године управо почео у марту када је струја поскупела 11 одсто, што је условило раст свих других цена а пре свега цена основних животних намирница.

Ако су поскупљења из 2010. године довела грађане на ивицу економског амбиса, јасно је да ће их ново поскупљење струје гурнути преко те ивице.

Тадићеви зулумћари

Свесни да грађани више неће моћи да измирују рачуне за електричну енергију, а у сртаху да не дође до организованог отпора грађана, најављено је да ће у наплату или искључивање струје неплатишама, поред радника Електропривреде Србије, ићи и наоружани полицајци. Режим је овим фактички најавио, да ће после два века ослобађања од турског ропства, Србијом поново крстарити зулумћари чији је задатак да од „раје“ отму и последњи динар.

Јасно је да се режим неће уздржавати да искључује струју сиромашним грађанима јер је то и до сада масовно чињено, али је питање да ли ће оне највеће неплатише, тзв. српски тајкуни, и даље бити изузети од наплате рачуна за електричну енергију.

Тајкуни и власт повлашћени

Иако ће сиромашни грађани бити највише погођени поскупљењем струје а и највише притискани да редовно

измирују обавезе, највећи дужници Електропривреде Србије су тајкуни и домаћа привреда, као и државне институције. Према подацима ЕДБ-а, пет милијарди дугује привреда, а четири милијарде динара домаћинства.

Само компанија „Делта холдинг“, Мирослава Мишковића, у новембру је за објекте на територији Београда дуговала више од 23 милиона динара.

Председник Србије Борис Тадић, као и Мирослав Ми-

Индустрија у дуговима

Катастрофалну економску ситуацију у Србији најбоље документује чињеница што се међу највећим дужницима ЕПС-а налазе највећи индустријски гиганти. Укупна дуговања за струју у земљи износе невероватних 70 милијарди динара, или готово 700 милиона евра.

шковић, годину дана није плаћао рачуне за електричну енергију, а најважније државне институције Влада, Скупштина и Председништво дугују 210 милиона динара за струју и друге комуналне услуге.

Држава не плаћа комуналије зато што нема новца – правдао се Тадић, као да то није и разлог зашто грађани не плаћају комуналије.

Ипак, тешко је очекивати да ће радници ЕДБ-а уз пратњу полиције исећи струју на згради Председништва, у вили у којој Тадић живи или „Делта ситију“.

Манипулације ценом

Као главни аргумент за повећање цена електричне енергије Тадићев режим наводи високе цене струје у околним земљама. Фраза „Србија има најјефтинију струју у региону“, коју режим непрекидно понавља како би оправдао поскупљење струје, није у потпуности тачна. Односно, Србија има номинално најјефтинију струју, међутим, када се упореде примања грађана са онима у региону, видеће се да породица у Србији издваја већи проценат својих прихода на струју него породица у некој земљи региона.

Незадовољство грађана расте из дана у дан, а нови пораст цена, само додатно компликује ситуацију. Одлука да у 2011. струја поскупи представља смртну пресуду за буџет многих домаћинстава. Где је граница трпљења?

Р. В. С.

Држава нема пара

„Електродистрибуцији Београд“ држава дугује 80 милиона динара, „Београдским електранама“ – 57 милиона, „Водоводу и канализацији“ – 26 милиона, „Градској чистоћи“ 20 милиона, „Телекому Србија“ 20 милиона, „ПТТ саобраћају Србије“ – 10 милиона. Уколико сама власт нема средстава да измири комуналне обавезе, како очекују да рачуне плаћају грађани?

Влада Србије одбила иницијативу Српске радикалне странке да се обуставе све даље активности око продаје „Телекома Србија“ уз образложење:

„У националном интересу је да продамо Телеком“

Након три месеца ћутања и игнорисања писмене иницијативе посланичке групе Српске радикалне странке, да се обуставе све даље активности у вези са продајом предузећа „Телеком Србија“, огласила се и Влада Републике Србије. На адресу Народне скупштине, 24. јануара 2011. године, у писменој форми је стигло шкрто и скандалозно мишљење владе у коме су изнети јалови, неверљиви и срамни разлози због којих влада сматра да иницијативу радикала треба одбацити, а „Телеком“ продати. Да брука буде већа, све „аргументе“ због којих влада сматра да треба продати „Телеком“, премијер Мирко Цветковић је „запаковао“ у оквиру две странице текста, и на крају потписао.

Цветковић: Продајемо и због дугова

У Влади Србије продају „Телекома“ карактеришу као ствар од „националног интереса“, али истовремено признају и да је потреба за продајом уско повезана са враћањем државних дугова:

– Продаја акција система као што је „Телеком Србија“ а.д. је у националном интересу у тренутку када је потребно убрзати опоравак привреде и излазак из кризе, повећати инвестиције у инфраструктуру и избалансирати јавне финансије. Такође, од великог је значаја и смањење ескалације јавног дуга Републике Србије који се у последње две године осетно повећао, како због дефицита тако и услед текућих и планираних инвестиција у велике инфраструктурне пројекте – наводи се између осталог у допису које је потписао премијер Мирко Цветковић

Посланик Српске радикалне странке Дејан Мирковић је оценио да у писменом мишљењу владе „постоји зрнце истине“, а то је да ће се новац од продаје „Телекома“ употребити за враћање спољног дуга:

– Ми ћемо под притиском неких људи попут господина Дежера, који једини у нашој јавности у име Европске уније говори да треба продати „Телеком“, остати без једног од профитабилнијих предузећа. Дакле, под притиском Европске уније, Европске комисије и ММФ-а треба продати најбоље предузеће да би се тим истим институцијама враћали дугови и тиме Србија пада све ниже – закључује Дејан Мирковић.

„Либерализација“ као изговор

У свом одговору због чега се не прихвата иницијатива Српске радикалне странке о обустави продаје „Телекома“, влада се између осталог позива на „аргументе“ либерализације, конкурентности и смањења државног монопола:

– Правила савременог тржишног пословања и европске праксе у неколико последњих деценија воде ка либерализацији тржишта, смањењу државног учешћа и смањењу великих државних монопола у разним областима пословања (електрична енергија, телекомуникације, нафтни деривати и сл). Сходно томе, влада је одлучила да подстиче тржишну утакмицу, конкурентност, и да смањује учешће и монопол државе у великим мрежним системима (НИС а.д., „Телеком Србија“ а.д. и сл). У вези са власничком структуром, готово да не постоји телекомуникациона компанија у оквиру Европске уније која је 100 одсто у вла-

дност државе. У многим случајевима држава је задржала мањински пакет акција и припадајућа права, што се предвиђа и у случају „Телекома Србија“ а.д. – наводи се у Цветковићевом допису.

Мирковић каже да је сулудо то што влада упоређује „Телеком“ са НИС-ом, јер је реч о компанији која је пре приватизације била губиташ и која послује у потпуно другој области. За овакво образложење владе Мирковић каже да је бесмислено и да представља покушај „правдања нечега што се не може оправдати“, а то је продаја предузећа које доноси добит.

Мирковић (СРС): Покренути јавну расправу

– Добили смо некаква наклапања о либералном тржишту, о некакој конкуренцији и некаким економским теоријама које, као што је познато, после светске економске кризе више нису актуелне. Управо тај саветник – „Сити група“ која нам препоручује овакву неповољну продају „Телекома“, добила је помоћ од америчке државе негде око 40 милијарди долара – подсећа Дејан Мирковић.

Према његовим тврдњама, Влада Србије није одговорила на конкретно питање Српске радикалне странке који су то економски разлози да се прода успешно предузеће које има 10.000 запослених и 7 милиона корисника, и које послује у Србији, Републици Српској и Црној Гори. Он сматра да је на делу тајна, нетранспарентна и штетна продаја „Телекома“ и да је Скупштина Србије право место за јавну расправу и укрштање аргумената:

– Основни захтев Српске радикалне странке је да се у Скупштини Србије коначно јавно покрене транспарентна расправа, где ћемо ми и власт да укрстимо аргументе око продаје „Телекома“. Да коначно видимо да ли смо ми у праву, да ли су у праву синдикати, да ли је у праву стручна домаћа и страна јавност, која се већ месецима бори против срамне продаје „Телекома“, укључујући и бившу министарку телекомуникација која је била члан претходне владе. Или је ова страна у праву или су у праву премијер и министар који тврди да су му неки људи рекли да треба продати „Телеком“ – закључује Дејан Мирковић. **Р. В. С.**

Зашто јавност нема увид у документацију о приватизацији „Телекома“

Продаја Телекома је „службена тајна“

- У Министарству финансија одбијају да обелодане тендерска документа у вези са продајом „Телекома“, уз скандалозно образложење да је реч о „поверљивој“ документацији која је доступна само „одређеном кругу лица“, а пошто новинар „Велике Србије“ није учесник на тендеру, сматрају да би откривањем информација наступиле „тешке економске и правне последице“ по потенцијалне купце и државу као продавца

Пише: Иван Нинић

Тендер за приватизацију већинског пакета акција предузећа „Телеком Србија“ а.д. одвија се под непредвидивим, нетранспарентним и крајње чудним околностима. Према информацијама Министарства финансија које су 16. јануара 2011. године готово сви медији у Србији пренели, Радна група за приватизацију „Телекома“ је одлучила да продужи рок за достављање обавезујућих тендерских понуда. Рок је пролонгиран за нешто више од месец дана, па тако, уместо до 21. фебруара, заинтересовани понуђачи своје понуде могу доставити до 31. марта 2011. године. У Министарству финансија јавности је речено да је рок продужен како би се „Франс Телекому“ и „Дојче Телекому“, али и осталим учесницима дало довољно времена да проуче тендерску документацију, ради давања што квалитетније приватизационе понуде.

Са друге стране, министарка телекомуникација Јасна Матић је објаснила да „наша страна није успела да произведе све што је потребно од документације и све што је било договорено у претходним роковима“. За разлику од „званичних“ и контрадикторних објашњења, лист „Блиц“ је, преко својих неименованих „извора из владе“, открио да је главни разлог за пролонгирање рока „тај што потенцијални купци „Дојче Телеком“ и „Франс Телеком“ још нису обезбедили новац“ (16. 1. 2011). Само три дана након ових дешавања, министарка Јасна Матић је шокирала јавност у Србији својом изјавом, датом за портал „Економист магазина“ (19. 1. 2011). Наиме, она није искључила могућност да тендер за продају „Телекома“ пропадне. Међутим, министарка Матић је истог дана „ублажила“ изјаву речима да је могућност да тендер пропадне „минимална, односно теоријска“ („Танјуг“, „Бета“). Шта је у свему овоме шокантно?

Тендерске радње нису транспарентне

Шокантно је то што је од самог почетка спровођења тендерских радњи за приватизацију „Телекома“ евидентно присуство одређене дозе аматеризма, недоречености и мешетарења. Прво је Влада Србије изашла у сусрет „Сити групи“, тако што јој је омогућила да накнадно исправи неправилности у својој понуди за приватизационог саветника. Затим је продужен рок за откуп тендерске документације, а након тога је продужен рок за подношење приватизационих понуда. На крају је у медијску орбиту Србије „лансирана“ и варијанта пропасти тендера, уколико ниједан потенцијални кандидат за купца не понуди минимално очекивану цену од 1,4 милијарде евра. У крајњем случају такав сценарио је заиста и могућ како би се оборила продајна цена „Телекома“ и овај гигант још више обезвредио.

Уколико режим манипулише честим пролонгирањем тендерских рокова, где је онда гаранција да на штету „Телекома“ неће бити манипулације и у погледу евентуалних корекција из тендерске документације? Управо због тога су присуство стручне јавности, јавна полемика и аргументована критика елементарни и најважнији предуслови „Телекома“. А да би се у јавности укрштали аргументи и на транспарентан начин анализирала и пратила приватизација „Телекома“ нису довољна само шкрта и „нашминкана“ саопштења за јавност Владе Србије и Министарства финансија. Откако је процес приватизације „Телекома“ започет, шта су надлежни до сада обелоданили од тендерске документације? Апсолутно ништа! А што је најгоре, јавност не зна како изгледа текст нацрта уговора о продаји „Телекома“ који ће Влада Србије потписати са новим власником.

Сви документи о продаји „поверљиви“

Уз позивање на Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, 30. децембра 2010. године, новинар „Велике Србије“ је покушао да, од надлежног Министарства финансија, прибави копију комплетне тендерске документације која се односи на приватизацију „Телекома“. Међутим, Министарство финансија је 12. јануара 2011. године донело решење (08 бр: 4-00-112/2010) којим се захтев одбија, уз скандалозно образложење да је реч о „поверљивој“ документацији која је доступна само „одређе-

ном кругу лица“ и која се као таква третира „службеном тајном“. Свој поступак у Министарству финансија правдају чланом 9, став 1, тачка 5 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Овом одредбом је прописано да орган јавне власти неће тражиоцу омогућити приступ информацији од јавног значаја, „ако би тиме учинио доступним информацију или документ за који је прописима или службеним актом заснованим на закону одређено да се чува као државна, службена, пословна или друга тајна“. Закон утврђује да је такав документ „доступан само одређеном кругу лица“, и да би његовим одавањем „могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом који претежу над интересом за приступ информацијама“. А којим актом је заправо утврђено да се тендерска документација за продају „Телекома“ третира као „службена тајна“?

У Министарству финансија се позивају на владину Уредбу о продаји капитала и имовине јавним тендером („Сл. гласник РС“, бр. 25/01... 98/09), где је у члану 6. прописано да тендерска документација садржи: 1) уговор о чувању поверљивих података, 2) информациони меморандум о субјекту приватизације (садржи: назив и адресу субјекта приватизације, опис претежних делатности, организациону и власничку структуру, укупну књиговодствену вредност капитала, односно имовине изражене у динарима и противвредности у ЕВРО, информације о пословању и бонитету субјекта приватизације); 3) упутство за понуђача (садржи: услове и рокове за учествовање на тендеру; опис процедура и рокове за спровођење тендера; услове за израду свеобухватне анализе пословања предузећа, време и начин обиласка субјекта приватизације, критеријуме за рангирање понуда, копију уредбе и друге податке у складу са уредбом); 4) нацрт уговора о продаји; и 5) друге информације и документацију неопходну за продају тендером.

Да не буде „штете“ у току продаје

За разлику од формално датог образложења, суштински одговор на питање зашто надлежни прикривају тендерску документацију о продаји „Телекома“ крије се у чињеници да би обелодањивање таквих докумената могло озбиљно да „ломри“ рачуне и намере актуелном режиму. У свом образложењу Министарство финансија констатује општепознату чињеницу да је „у току поступак продаје акција у вредности од 51 одсто капитала телекомуникационе компаније „Телеком Србија“ а.д. Београд, односно дела акција у својини Републике Србије, путем јавног тендера“. Даље се објашњава да је „прописима утврђен поступак достављања тендерске документације, из које произилази да је иста у поступку продаје доступна само квалификованим учесницима који потписују уговор о чувању поверљивих података и подносе доказ о уплати таксе за тендерску документацију“.

На крају образложења, Министарство финансија је заузело став да би достављање копије тендерске документа-

ције новинару „Велике Србије“, произвело „тешке економске и правне последице“, као да сама по себи продаја „Телекома“ није друштвено, економски и правно штетна по националне и државне интересе: „Како је у конкретном случају утврђено да тражилац информације није поднео писану пријаву за учешће на тендеру и куповину тендерске документације, односно није квалификовани учесник, имајући у виду изнето, Министарство финансија налази да би достављањем тражених докумената, односно фотокопије тендерске документације у току поступка продаје, тражиоцу информације који није квалификовани учесник, наступиле тешке економске и правне последице по законом заштићен интерес осталих квалификованих учесника, као и за продаваца акција, а који у конкретном случају претежу над интересом за приступ информацијама док траје поступак продаје“, закључује се у образложењу негативног решења Министарства финансија.

Када све буде јавно, биће касно

Индикативно је да се само две недеље након оваквог образложења Министарства финансија, у јавности појавила информација у погледу тога како ће нови власник „Телекома“ морати да „откупи и 21,5 одсто акција у власништву грађана и запослених, што је додатних 600 милиона евра на почетну цену од 1,4 милијарде“ („Прес“, 25. 1. 2011). Ова одредба се налази у „у нацрту уговора који је послат компанијама које су откупиле тендерску документацију“, а то је листу „Прес“ потврђено у Министарству финансија. Дакле, како то да постоје грађани и новинари првог и другог реда? Како то Министарство финансија у једном случају одбија да обелодани тендерску документацију, а у другом случају јавно открива садржај те исте тендерске документације? Осим дискриминаторског понашања режима, више је него очигледно да је у овом случају реч о најјефтинијем маркетингу који за циљ има спиновање и објављивање само оних података који би „омекшали“ јавност и грађане пред предстојећу продају „Телекома“.

Уколико се пажљиво погледа аргументација за ускраћивање тендерске документације о продаји „Телекома“, која је садржана у образложењу решења Министарства финансија, произилази закључак да неће бити никаквих сметњи да се то учини тек по окончању продаје. То исто важи и када је реч о скривеном уговору који је држава потписала са приватизационим саветником, односно конзорцијумом који предводи „Сити група“. А шта ће у том случају јавности било какав тендерски докуменат онда када продаја „Телекома“ буде „запечаћена ствар“? Да ли јавност може било шта да промени када „Телеком“ оде у руке странаца, кад режимски „продавци“ добијену провизију „депонују“ на егзотичне дестинације, када се приход од продаје утроши у изборну кампању и када се формира нова влада која ће на исти начин распродати преостале државне гиганте? Дакле, кад све буде готово, чему онда увид у тендерску документацију о продаји „Телекома“?

Влада Србије крије консултантски уговор са „Сити групом“!

Влада Србије не жели јавности да обелодани ни уговор о пружању консултантских услуга који је потписала са конзорцијум који предводи „Сити група“. На захтев новинара „Велике Србије“ да му се обелодани копија спорног уговора, Министарство финансија је, 15. 12. 2010. године, писаним путем одговорило: „... предлажемо Вам да се са захтевом за приступ траженој информацији обратите Генералном секретаријату Владе“. У одговору секретара Владе Србије Тамаре Стојчевић, од 30. 12. 2010. године, стоји да та институција „из оправданих разлога тренутно није у могућности да одговори на захтев“. Такође, у одговору се наводи да ће „најкасније до 20. 1. 2011. године упутити обавештење о поседовању тражене информације, односно копију исте“. Након истека овог рока, Влада Србије није доставила копију траженог уговора, нити је своје игнорисање оправдала.

Влада Србије вешто прикрива приватизацију „Комерцијалне банке“

Опасне намере режима

- *Због предизборног рејтинга нико из владе се није усудио да грађанима отворено призна да ће Србија до 2015. године остати без власничког удела у „Комерцијалној банци“. У буџету за 2011. годину режим није предвидео 115 милиона евра како би сачувао већински удео у банци, а извесно је да држава до краја 2012. године неће бити у ситуацији да обезбеди неопходних 329 милиона евра*

Пише: Иван Нинић

Почетком јануара 2011. године, стручна јавност у Србији била је фрапирана вешћу о предстојећој продаји „Комерцијалне банке“ коју су пренели поједини медији, а коју је ексклузивно открио новинар „Велике Србије“. Наиме, реч је о томе да је, са међународним финансијским институцијама које предводи Европска банка за обнову и развој (ЕБРД), режим Бориса Тадића договорно приватизацију „Комерцијалне банке“, и то најкасније до краја 2015. године. По овлашћењу Владе Србије, а све под маском докапитализације и грандиозне „директне стране инвестиције од 120 милиона евра“, министарка Диана Драгутиновић је 17. децембра 2009. године потписала спорни уговор. Међутим, без обзира што су у јавности раскринкане намере режима и што је обелодањен текст уговора о докапитализацији, режим и даље одбија да грађанима саопшти да ће веома брзо „Комерцијалну банку“ задесити исти сценарио као и ЈП „Телеком Србија“.

Интересантно је да је, на вест о продаји „Комерцијалне банке“, прва реакција и неуверљив „деманти“ режима стигао управо из Министарства економије и регионалног развоја. У саопштењу овог министарства од 5. јануара 2011. године, наводи се да ће новац за докапитализацију банке бити обезбеђен продајом „Телекома“, а да ће о евентуално новом власнику одлучивати нова влада Србије: „Став Министарства на челу са Млађаном Динкићем јесте да „Комерцијалну банку“ никако не треба продавати. На Влади је договорена докапитализација на коју нас је обавезао други највећи власник банке (ЕБРД) и не постоји ниједан разлог за промену удела Србије“, наводи се у саопштењу Динкићевог министарства и додаје: „Држава треба да задржи већинско власништво, што ће и бити случај у мандату актуелне владе“.

Дакле, из саопштења Министарства економије произилази закључак да ће држава бити власник „Комерцијалне банке“ најдуже до средине 2012. године, односно до пуног трајања мандата актуелне владе. А шта ће бити после тога, без обзира на преузете обавезе из потписаног уговора, министар Млађан Динкић у овом тренутку избегава да саопшти јавности. Његово ћутање је разумљиво, ако се

има у виду да предстоји агресивна изборна кампања и да свака тема о „акцијској државној распродаји“ може негативно да одзвања у ушима бирачког тела. Међутим, суштина целе приче јесте у томе да је актуелна влада ставила потпис на уговор и тиме „зацементирала“ предстојећи приватизацију „Комерцијалне банке“, коју ће нека наредна влада само формално обавити.

Економисти против продаје банке!

Готово сви економисти који су се до сада у медијима огласили, изразили су негодовање и оштре критике на рачун Владе Србије и њеног тајанственог плана да се приватизује „Комерцијална банка“. Тако председник Удружења банака Србије Вељко Дугалић оцењује да је генерални став ММФ-а, од почетка преговора, да се приватизација банака што пре заврши: „Имате банке које су у државном или у делимично државном власништву, а које раде одлично. Тако да није пресудно власништво, већ начин на који нека институција ради. Али, невезано за то, ММФ има став да банке ваља приватизовати. Уопште не мислим да би то било добро решење. „Комерцијална банка“ је добар пример за то. То је друга банка у Србији, по свим параме-

Уговор непроменљив, Влада Србије прихватила право Енглеске!

Уговор о докапитализацији „Комерцијалне банке“ је непроменљив и свака његова корекција би само могла да нанесе још више штете држави: „Уговор забрањује било какво поступање или одрицање уговорних страна од модалитета или услова из уговора“ (члан 6. „разно“, одељак 6.03. „права, правни лекови и одрицање“). Са друге стране, национално законодавство, односно правни систем Републике Србије је апсолутно маргинализован: „Овај уговор и сваки спор, несугласица, или потраживање које проистекне из њега или у вези са њиме биће уређени и тумачени у складу са правом Енглеске“ (члан 6. „разно“, одељак 6.07. „меродавно право“).

Влада Србије се унапред одрекла арбитражног права!

„Акционари се овим одричу свих права по основу Закона о арбитражи из 1996. године или да се на други начин жале на било какву арбитражну пресуду, или да траже одређивање претходне примене материјалног права од стране судова Енглеске“, наводи се у уговору о докапитализацији. У том погледу сваки евентуални арбитражни поступак губи смисао: „Арбитражни суд неће бити овлашћен да предузима или доноси, и сваки акционар је сагласан да не тражи од било ког судског органа било какве привремене мере заштите или редован правни лек пре доношења пресуде у односу на било ког од других акционара, без обзира на било које одредбе арбитражних правила UNCITRAL“ (члан 6. „разно“, одељак 6.08. „арбитража и надлежност“).

трима. Што бисмо ми продавали једну од најбољих банака у Србији“, пита Вељко Дугалић („Прес“, 5. 1. 2011).

Исто мишљење да не треба продавати „Комерцијалну банку“ дели и економиста Зоран Попов: „Нико разуман и нормалан у једној земљи не би продавао ту банку. Мислим да не постоји ниједна европска земља која нема неку државну банку. А ми сада идемо упорно у том правцу да је изгубимо, што је погубно. Осим Народне банке Србије, држава мора да има и неки други инструмент којим може да регулише монетарну политику. Овако ће монетарну политику да нам воде иностране банке, из својих централа у иностранству“, каже Зоран Попов („Прес“, 5. 1. 2011). Попов такође сматра да се изузетно лошим показало и то када је Млађан Динкић истовремено угасио „Беобанку“, „Инвестбанку“, „Југобанку“ и „Београдску банку“: „Није дато никакво објашњење за то, осим да су оне биле у дубиози, што није тачно. И тако је Динкић одлучио да, под изговором да се ништа у Србији не може продати све док постоје велике домаће банке, уништи четири највеће, за које је кредитно-пословним односом било везано око 95 одсто привреде Србије“, оценио је Зоран Попов.

Економиста Данијел Цвјетићанин каже да је актуелни банкарски сектор у Србији „изродио један монополистички систем“ у коме су „каматне стопе незамисливо високе на дате кредите, а каматне стопе на депозите незамисливо ниске“: „Ми сада имамо стране банке у којима имамо право да држимо свој новац, који се топи као лед под инфлацијом. То је једна монструозна ситуација“, сматра Цвјетићанин („Прес“, 5. 1. 2011). Могућност да се банкарска политика негативно одрази на грађане Србије види и економиста Млађан Ковачевић: „Када се буде приватизовала „Комерцијална банка“, грађани ће под изговором побољшања услова заправо плаћати више камате, а држава, када се буде повукла, додатно ће смањити ионако мале могућности да утиче на дешавања у банкарском сектору и грађани ће остати незаштићени“, оцењује Ковачевић („Сведок“, бр. 755-766, јануар 2011).

Србија уцењена да купи ако неће да прода

Обавезе државе у погледу решавања будућег статуса „Комерцијалне банке“ јавности је детаљније објаснио директор Агенције за осигурање депозита Милорад Џамбић. Према његовим речима, „уколико држава жели да задржи већинско учешће у „Комерцијалној банци“, мора до краја 2012. године да уплати између 100 и 115 милиона евра на име докапитализације“, али је након тога припремљена још једна „замка“. Срж целе приче је у томе да након докапитализације коју српске власти евентуално изврше, Република Србија мора да се определи између две опције, а то је да прода државни удео у „Комерцијалној банци“ или да откупи акције које имају EBRD и међународне финансијске институције IFC, DEG, „Swedfund internacional“.

У изјави за медије, Џамбић је потврдио да „реализација заједничког плана подразумева да након шест година од датума потписивања уговора акционара држава више неће имати контролу над „Комерцијалном банком“, значи до 2015. године“: „Међутим, уколико држава до краја

2012. године своје намере у погледу исхода приватизације не саопшти „Комерцијалној банци“ или то не учини у складу са уговором, међународне институције могу да захтевају од наше Владе да откупи све акције које поседују EBRD, IFC, DEG и „Swedfund internacional“. Та инвестиција би крајем 2012. године износила око 214 милиона евра“, признао је Милорад Џамбић („Прес“, 6. 1. 2011).

На исту тему огласила се и потписница спорног уговора о докапитализацији „Комерцијалне банке“, министарка финансија Диана Драгутиновић, која је потврдила да Влада Србије до 2012. године мора да донесе адекватну одлуку: „Влада је преузела обавезу да се одрекне контроле над „Комерцијалном банком“ у року од шест година. Али, ако до краја 2012. године држава не саопшти своје намере око приватизације банке на начин како је то договорено, међународне финансијске институције могу да захтевају од владе да откупи све њихове акције“, објаснила је Драгутиновићева („Прес“, 11. 1. 2011).

Одакле Србији 329 милиона евра?

У наредном периоду, а најкасније до краја 2012. године, биће интересантно посматрати да ли ће и како ће евентуално „Комерцијална банка“ да се извуче из „замке“ и „мреже“ коју су „испреплитали“ режим Бориса Тадића и међународне финансијске институције предвођене EBRD-ом. Извесно је да је спорни уговор Републици Србији наметнуо обавезну инвестицију од око 115 милиона евра у сврху докапитализације државног удела у банци. Симптоматично је да у буџету Републике Србије за 2011. годину, Влада Србије уопште није предвидела средства за ту намену, а да је то у ствари први предуслов да би се банка спасила од евентуалне приватизације. Према неименованим изворима из владе, на које се позива лист „Економист“, средства за докапитализацију „Комерцијалне банке“ биће предвиђена у ребалансу буџета који ће се донети током 2011. године. Очигледно се рачуна на будући приватизациони приход од продаје „Телекома“, што најбоље илуструје она народна „сеци уши, крпи...“.

Када се говори о будућем статусу „Комерцијалне банке“, иронија је у томе што режим упорно прикрива нешто што је неминовност, што произлази из званичног уговора као уговорна обавеза и као његов предмет (битан елемент уговора), а то је – извесна продаја банке! Ако у овом тренутку, у свом буџету, држава нема обезбеђених 115 милиона евра за докапитализацију, како ће онда, осим ових средстава, обезбедити и додатних 214 милиона евра ради откупа власничког удела од међународних финансијских институција? Објективно говорећи, намеће се разумно и просто питање да ли је Република Србија, „држава системског дефицита“ (како то илуструје проф. Миодраг Зећ), у стању да обезбеди 329 милиона евра како би одржала „Комерцијалну банку“ у државном власништву!? Таква могућност је утопија и представља само илузију оних појединаца из режима који су, по налогу међународних финансијских институција попут ММФ-а, EBRD-а и Светске банке, довели „Комерцијалну банку“ у безизлазну ситуацију.

Решавање незапослености за власт није приоритет

Милион радника без посла

- На евиденцији Националне службе за запошљавање налази се око 730 хиљада, а према незваничним подацима без посла је и више од милион људи
- Одговор Бориса Тадића на социјално-економску дубиозу у коју је запала поштена радничка класа био је да је за све крив менталитет српског народа! Србија је, каже Тадић, из прошлости наследила традиционалне слабости у привређивању и администрацији, као и навикну да пропушта прилике

Број незапослених људи у Србији достигао је свој историјски максимум! На евиденцији Националне службе за запошљавање налази се око 730 хиљада, а према незваничним подацима без посла је и више од милион људи. Власт у Њорсокаку покушала је да пребаца кривицу на опозицију, тврдећи да је она одговорна што немамо дугорочан план за излазак из кризе, а председник Тадић је са народом почео да збија шалу и новогодишњом честитком нам свима пожелело „радну 2011“!

Тадићу смешно

Економисти у овој години предвиђају дивљање курса евра и његов скок на 120 динара, нова поскупљења хлеба, млека, уља, струје, а тиме и осталих производа и услуга. На радост бирача, председник Тадић обећао је свечано како ће неке силне десетине хиљада нових радних места бити отворене управо у овој сиромашној години.

Национална служба за запошљавање саопштила је да ће, захваљујући новим средствима (нигде није прецизирано каква су то средства), у 2011. бити отворено још најмање 60.000 нових радних места. Ни они ни Тадић, међутим, нису рекли да ће бар исто толико људи остати без посла.

Ево одакле та рачуница – економисти указују на чињеницу да је током прошле године број новозапослених у односу на оне који су изгубили посао био свега 825! Што значи да у земљи од 7,5 милиона становника повећани број запослених спада у статистичку грешку. Ако лаже коза не лаже рог – Тадић већ десет година најављује стратегију којом ће смањити стопу незапослености, али статистика доказује да је и ово ново обећање лудом радовање којим жупти намеравају да смире гладне бираче.

ЕУ „разочарана“ и тражи још

Економска политика којом су се водили такозвани експерти свела се на то да је скоро цела Србија распродата у бесцење. Део су добиле западне фирме које су показале како се у тржишној утакмици немилосрдно дају откази, па је уместо обећаних нових радних места, приватизација отворила читаве библиотеке нових картона незапослених на Бироу рада. Други део државних предузећа отишао је у руке различитим контраверзним бизнисменима или, боље

речено, стварним финансијерима партија. Ту не само да нема нових радних места, већ је толико „испливало“ да су стигле оцене да су тендери били мутни. Изгледа да таква економска политика не само што урушава српску привреду, већ помало искаче и са оног пута који је Србији зацртала ЕУ.

– Брисел је нарочито незадовољан чињеницом да је буџет свака четврта приватизација у Србији поништена. То је посебно забрињавајуће када знамо да треба приватизовати још и јавна, државна и комунална предузећа – оценио је шеф мисије ЕУ у Србији Венсан Дежер.

Пошто се све критике Брисела, у Београду разматрају и схватају веома озбиљно, за разлику од овдашњих стручних анализа које уважавају реалне потребе привреде и друштва, не би требало да Дежер буде преврше забринут, јер ће режим у показивању своје опредељености ка ЕУ готово сигурно распродати, и то у бесцење, оно мало преосталих јавних предузећа. Први на удару је Телеком. Најпрофитабилније јавно предузећа са 10.000 запослених. Хоће ли и ти радници, након приватизације за коју режим и ЕУ навијају, завршити на улици?

Иако је на исте проблеме Тадићу скренута пажња и у земљи, вероватно они немају исту тежину попут критика ЕУ. Председник Савеза самосталних синдиката Србије Љубиша Орбовић је на 14. конгресу СССС истакао да никада није постојало више разлога и бриге за будућност него сада, када су реални показатељи услова живота све лошији, а радних места и права све мање.

– С правом смо указивали да главни извор недаћа са којима смо суочени лежи у лошој, неуспешној приватизацији великог броја предузећа. Средства ММФ-а су одобрена за подршку буџету и повећање девизних резерви, што значи да највећи део средстава иде у потрошњу а не у привреду, чијим би растом обавезе могле да се сервисирају. Тиме улазимо у зачарани круг и нова задуживања, а новим гене-

У ЕУ 23 милиона незапослених
 Према најновијим статистичким подацима европске статистичке агенције „Евростат“, више од 23 милиона Европљана је незапослено. У марту је тако на нивоу целе ЕУ без посла било 9,6 одсто радно способног становништва, а у еврозони, са 16 земаља чланица, 10 процената. Највећу стопу незапослености има Литванија (22,3 одсто), а најмању Холандија (4,1 одсто).

За кога има посла

Према статистици, најтраженији послови су ИТ стручњаци, заваривачи, инжењери електротехнике, оператери на ЦНС машинама, економисти, графичари, инжењери грађевинарства, књиговође, офталмолози, гинеколози, пекари, посластичари, кувари и пицца мајстори, месари и заштитари би-

рацијама остављамо обавезу да плаћају наше дугове – рекао је Орбовић.

Крива опозиција

Одговор председника Тадића на ову социјално-економску дубиозу у коју је запала поштена радничка класа био је да је за све крива опозиција и менталитет српског народа! Србија је, каже председник, из прошлости наследила традиционалне слабости у привређивању и администрацији, као и навику да пропушта прилике.

– Србија никада не пропусти прилику да пропусти прилику – и последњих година, не само у протеклих неколико деценија – рекао је Тадић, не објаснивши зашто је дозволио да његова администрација систематски закопа Србију у дугове и упропасти привреду.

Поред бирача, крива му је и опозиција. Да апсурд буде већи, демократа је напао опозицију, јер наводно од ње ниједног тренутка није чуо алтернативни економски приступ светској кризи или добио предлог за вођење другачије економске политике, нити за прикупљање нових инвестиција у области стратешког развоја. Поставља се питање зар није ДС на власти, зар нису они ти који се размећу експертима. Такође, поставља се питање како ће режим да реагује на предлог Српске радикалне странке да се укине ПДВ на основне животне намирнице.

Хаг важнији од радника

Тако су, како је рекао, за проритете у 2011. одабрани кандидатура за чланство у ЕУ и окончање сарадње с Хагом! Радна места остала су где и његова љубав према Србији. Наиме, Борис је једном приликом казао да су за њега највеће патриоте они који обезбеђују нова радна места. Дакле, биће радних места онолико колико је и Тадић патриота.

У Националној служби за запошљавање очекују да ће ове године бити успешнији у запошљавању грађана, али послодавци тврде да парцијалне мере које спроводи држава не могу да реше проблем мањка радних места у Србији.

Највећи удар подноси млада и снажна популација која би могла да оживи привреду, али за коју нема изгледа да се запосли, као и старији искусни радници. Према статистици, највише незапослених је међу лицима од 25 до 29 година (13,22%), од 30 до 34 године (12,44%), од 35 до 39

година (11,98%), од 45 до 49 година (11,85%), од 50 до 54 године (11,81%) и лица од 40 до 44 године (11,63%).

Економски аналитичари кажу да је ово слика из деведесетих и да ће главни изазов у 2011. бити задржавање радног места, јер ће многа предузећа бити у великим проблемима. Посла ће бити све мање, појачаће се несташице основних животних намирница, а чак и онима који имају новца није препоручљиво да започињу било какав бизнис, јер је сва прилика да неће успети, сматрају економисти.

Избори

Аналитичар Зоран Попов оценио је да боље неће бити ни у 2012, те да грађанима преостаје да се моле богу да добијемо нову владу, која неће дозволити да у 21. веку месецима траје несташица млека и уља, и која не би сама радила на томе да упропасти сопствену пољопривреду.

Међутим, председник и прави премијер Србије недавно је покушао да заплаши народ да ће држава стати и престати ако он изгуби власт.

– Ако будемо живели у непрекидном изборном времену, онда неће ни администрација, министри, политичари, нити ће било ко обављати своје надлежности и бићемо у перманентној недовршености – оценио је Тадић и заборавио да је неколико пасуса раније, у интервјуу једном београдском медију навео да „Србију највише дестабилизује незапосленост“, која је и „највећи проблем домаће привреде“.

Тек, немачки стручњаци тврде да смањење стопе незапослености не можемо да очекујемо најмање још деценију и да је за то одговорна дестимулативна политика рађања и то што искусни радници седе на бироу.

– Решавање проблема незапослености можемо да очекујемо 2020. године, имајући у виду демографски фактор, мањак искусне радне снаге и константан недостатак образованих и квалификованих радника – сматра директор Агенције за рад Немачке Ханс-Јирген Вајс.

Динкић: Слагао за Бориса

Пошто смо на прагу избора, није згорег да се преслишамо како се они освајају, тим пре што нам је рецепт недавно открио Млађан Динкић. Потпредседник Владе изјавио је да је Тадић освојио други мандат добрим делом захваљујући обећању од 1.000 евра за бесплатне акције јавних предузећа.

– Признајем да сам крајем 2007, када сам писао то писмо грађанима, био свестан ризика у који улазим. Био сам потпуно уверен да је могуће добити 1.000 евра за бесплатне акције, јер се ради о највреднијим српским предузећима, али нисам предвидео светску финансијску кризу. Разлог због којег само ушао у то политичко обећање је страх да би Борис Тадић могао да изгуби председничке изборе, расписане за јануар 2008, од радикала – казао је недавно Динкић за један београдски лист.

Исто тако, у поменутом тексту, навео је и низ нових обећања, несумњиво са истим циљем опстанка на власти. Потпредседник Владе казао је да ће нам 2011. година донети привредни раст до четири одсто, повећање извоза, интензивнији скок страних инвестиција, благо повећање плата и пад незапослености...

Аха, како да не! То ће сигурно бити оне године када Тадић да отказ па да се макар једно радно место ослободи за квалификованог радника. Нови председник би требало да буде неко ко не виче „држава, то сам ја“, већ „ја радим да би други радили“.

Р. В. С.

Влада промовише крупни капитал а гуши мала и средња предузећа

- *Паралелно са тиме што својим грађанима поскупљује живот све вишим регулисаним ценама, владајућа коалиција директно ради и на промовисању крупног капитала и пуњењу цепова великих страних компанија, док мала предузећа остају по страни. Тако Министарство економије, под управом Млађана Динкића, троши државни новац како би словеначким компанијама поклонило милионе евра. Под изговором субвенционисања радних места, компанија Горење ће од Динкића на дар добити по 10.000 евра по сваком новозапосленом раднику*

Развој малих и средњих предузећа један је од главних прокламованих циљева актуелног режима, али кораци које влада предузима са једне, и обећања која даје са друге стране, стоје у огромној несразмери. Тако, уместо да помаже предузетницима да развијају своје пословање смањењем администрације, броја беспотребних дозвола и висине такси, власт стално уводи нове намете, а најављену рационализацију спроводи само у изјавама, док дела оставља неком другом.

Међу последњим примерима оваквог понашања је одредба по којој све пекарне у Србији до јуна морају да уведу такозвани НАССР стандард, иначе ће морати да се затворе. На први поглед, у томе нема ничег спорног. НАССР је хигијенски стандард који треба да гарантује квалитетну припрему и снабдевање храном и да спречи појаву пропуста који могу да доведу до тровања купаца, или до других последица. Али, како то често бива, држава је само одредила да пекарне треба да уведу овај стандард, али није учинила ништа како би олакшала испуњавање тог услова. Добијање сертификата о НАССР стандарду кошта неколико хиљада евра, што је свота новца непојмљиво висока за највећи број лекара у којима у Србији ради око 50.000 људи. Већини њих сада прети отказ, јер послодавци једноставно немају довољно новца за плаћање скувих консултаната и за још скупље реновирање објеката како би до јуна испунили ригорозне услове.

Уколико се тај проблем не реши, јасно је да ће власт поново показати да не мари нити за примењивост закона које доноси по страним директивама, нити за раст запослености и добробит својих грађана. Свесни тога, у Министарству пољопривреде су већ сад поручили како немају довољно инспектора за контролисање свих објеката, те да ће им за потпуну проверу бити потребно и до две године и да ће „мање неправилности бити толерисане“. Из тога се јасно види да власт не мари нити за раднике и пекарне којима намеће ову прескупу обавезу нити за њихове купце у чију би корист ова мера требало да иде, јер и пре почетка примене закона који треба да обезбеди хигијенску исправност хране, тврди да ће толерисати његово непоштовање и да неће имати довољно инспектора који би могли да преконтролишу све који одлуче да га не поштују.

Али, да је то једини пример у којем власт практично саботира мала и средња предузећа, уместо да им помаже, Србији би још било и добро.

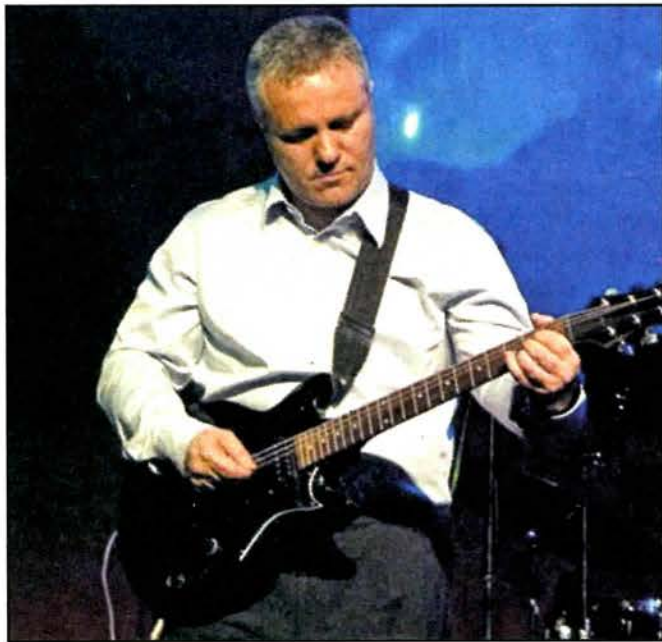
Више узима него што даје

Уместо тога, на готово сваком кораку предузетник се суочава са препрекама у свом покушају да започне пословање. Узмимо за пример таксе и само једну од њих – таксу за истицање фирмарине. У питању је намет који мора да плати свака фирма, односно предузетник који на свом

објекту истакне назив свог предузећа. Објашњење зашто се ова такса плаћа не постоји, као што не постоји ни сагласност око тога колика би она требало да буде. Тако је одлука о висини овог пореза остављена локалним самоуправама на слободно одлучивање, па предузетник у једној општини може и потпуно бити ослобођен њеног плаћања, док ће у другој за тај трошак морати да издвоји и више хиљада динара.

Ту је и проблем самог започињања бизниса. Министарство економије је на пројекат такозваних старт-ап кредита потрошило милијарде, али конкретних резултата још нема. Уместо тога добили смо само новинске написе о томе колико је људи ове кредите искористило како би преварили очигледно лоше постављен систем и државни новац искористили за плаћање путовања или куповину аутомобила. Други проблем је тај што већина оних који би и хтели да узму овај кредит ради отпочињања пословања, једноставно немају могућност за то. Разлог је то што је држава поставила строге услове по питању обезбеђења кредита, иако је у изјавама инсистирало на томе да ће једини услов бити оцена идеје предузетника. У реалности, потенцијални „газда“ треба да има или кућу као залог, или гаранцију неког правног лица способног да отплаћује његов кредит, или новац да купи опрему коју ће касније дати у ручну залогу држави. Постоји и опција залогне опреме коју тек треба набавити, али држава је ту опет поставила два услова којима се сакају употребљивост тог механизма – с једне стране, онемогућена је куповина половне опреме, што почетницима знатно диже иницијалне трошкове набавке средстава, док је истовремено одређено да се само јако скупа опрема уопште и може куповати на овај начин,

чиме је опет практично онемогућено да прави почетници започну бизнис на овај начин.

Администрација гуши отварање малих и средњих предузећа

Када је у питању бирократија, ситуација је још тежа. Од помпезно најављиване свеобухватне реформе прописа (СРП), једноставно нема ништа. Држава је обећавала да ће до краја прошле године преко овог подухвата толико смањити административне процедуре, да ће уштедети бар 200 милиона евра привреди. Међутим, од свега што је најављивано усвојена је тек понека препорука, а и даље се као највећи успех убраја то што је прошле године напокон уведен једношалтерски систем пријаве радника. То што се то још увек сматра врхунцем „реформе“ више него речито говори о томе да је СРП одавно отупео.

Уз то, инфлација се неконтролисано креће навише, а услуге јавних предузећа, у којима кадровски постављени директори себи одређују све веће плате, из дана у дан поскупљују. Тако је дозвољено слободно формирање цена нафтних деривата, које је по речима министра енергетике требало да доведе до појефтинијења бензина, а у стварности је, за све осим за њега, очекивано дошло до поскупљења, па сада и грађани и привреда плаћају још скупље гориво, као да највише цене у Европи, које су и до сада важиле у Србији, нису биле довољне. Најављује се и повећање цене струје, и то за чак 13 одсто ове године, а Електропривреда Србије, вероватно не могавши да дочека још скупљу струју, одлучила је да током новогодишњих празника грађане сама почаста вишим рачунима. У том циљу, ЕПС је савсим zgodно одредио да ће децембарски обрачунски период трајати чак до шестог јануара, односно 34 дана, и да ће обухватити не само пред новогодишњу потрошњу, него и Бадње вече. Наравно, у питању је период током којег и грађани и привреда троше највише енергије, а продужење об-

рачунског периода не значи само плаћање већег броја потрошених киловата, већ за многе и прелазак у такозвану црвену зону, у којој цена киловат-сата потрошене енергије кошта драстично више. Тако је ЕПС себи успео да обезбеди веће приходе у јануару без обзира што му раст цене струје још није одобрен, а власт није учинила ништа да то спречи.

Како је влада новац пореских обвезника поклонила Горењу

Паралелно са тиме што својим грађанима поскупљује живот све вишим регулисаним ценама, владајућа коалиција директно ради и на промовисању крупног капитала и пуњењу џепова великих страних компанија, док мала предузећа остају по страни. Тако, Министарство економије, под управом Млађана Динкића, троши државни новац како би словеначким компанијама поклонило милионе евра. Под изговором субвенционисања радних места, компанија Горење ће од Динкића на дар добити по 10.000 евра по сваком новозапосленом раднику, под условом да фабрику отвори тамо где овај политичар до сада није успео да купи довољно гласова. Толика сума новца значи да ће држава заправо годинама исплаћивати плате радницима

Горења, које ће тако добити бесплатну радну снагу, а сав профит ће остајати овој компанији, односно биће подељен њеним словеначким акционарима. Иако би на стотине малих фирми једва дочекале прилику да развију свој посао уз овако широкогрудну субвенцију државе, ниједна од њих до сада није добила оваква средства. Новац Министарства економије, а заправо новац свих грађана Србије, чува се само за велике капиталисте који својим радницима исплаћују минималце, али од којих политичка елита има далеко веће користи – и у изборном и још више у финансијском

смислу.

Због тога никог не треба ни да чуди што се о малим предузетницима и о грађанима говори само у предизборном периоду, те што се на њих заборавља пре него што се мастило на гласачким листићима и осуши.

Р. В. С.

Новац предвиђен за пензије завршавао у приватним џеповима

Черупање Фонда ПИО

- *Буџетском контролом која је извршена у Фонду ПИО, утврђено је да је ова организација, током 2005. и 2006. године, незаконито „поклонила“ 122,1 милион динара новца пензионера. Такође од новца пензионера, Фонд ПИО је током 2003. године, кроз „надуване“ зараде, незаконито исплатио 189,6 милиона динара својим запосленима*
- *Већ две године руководство Фонда ПИО игнорише законску обавезу да у „пензионерску касу“ надокнади сваки незаконито исплаћени милион, док са друге стране правосудни органи тврде да за ове махинације нико није одговоран*

Пише: Иван Нинић

На које све начине се „черупа“ имовина и буџет Фонда за пензијско и инвалидско осигурање (ПИО) и колика је улога „демократске“ власти и кадрова Демократске странке у том „процесу“? Такође, поставља се питање зашто Државна ревизорска институција избегава да провери пословање Фонда.

У стручној јавности постоји сагласност око тога да се имовином Фонда ПИО протеклих година није располагало на рационалан и законит начин и да је управо та чињеница негативно утицала на енормно увећање дефицита текућег финансирања пензија у Србији. Бројке говоре да је Фонд ПИО власник 44.000 квадратних метара пословног простора, од који половину користи за потребе својих активности, а половину издаје у закуп. Колико квадрата, коме и по којим ценама се издаје и да ли се закупнина уопште уплаћује у касу Фонда ПИО, не знају надлежни ни у самом Фонду. У свом власништву ова установа је некада имала чак 10.000 станова који су временом по различитим основама отуђени. А под знаком питања је и коришћење преостала 644 стана, који се и даље званично воде на списковима имовине Фонда.

Такође, Фонд ПИО је власник и великог броја акција некадашњих друштвених предузећа, а право на власништво од 5 до 10 одсто акција Фонд је остварио у складу са Законом о својинској трансформацији из 1997. године и Законом о приватизацији из 2001. године. Неки подаци говоре да је Фонд зарадио 150,6 милиона евра по основу досадашње продаје својих акција у 284 приватизована предузећа. А у којим је све фирмама Фонд акционар? Одговор на ово питање је тешко дати с обзиром да ни Буџетска инспекција Министарства финансија није успела да утврди акцијски капитал који се налази у поседу Фонда. Наиме, приликом последње контроле материјално-финансијског пословања Фонда ПИО, која је извршена 2004. године, буџетски инспектори су у свом налазу дословце констатовали: „Фонд не располаже поузданим подацима о продаји акција и продаји друштвеног капитала“. С друге стране, према наводима инспектора, Фонд је само у 2003. години остварио чак 4,381.939.500 динара по основу прихода од продаје акција и друштвеног капитала.

Фонд „поклонио“ 122 милиона

Злоупотребе у Фонду ПИО протеклих година се нису сводиле само и искључиво на незаконито располагање и „черупање“ пословног простора, станова и акција које је та организација поседовала, већ је злоупотребљаван и новац који су за старе дане од своје зараде издвајали осигураници. Након што се 1. јануара 2008. године дотадашњи Фонд ПИО самосталних делатности „утопио“ у Републички

Фонд ПИО запослених, Министарство финансија је преко Буџетске инспекције извршило контролу његовог материјално-финансијског пословања за период 2005. и 2006. године. О овој контроли, буџетски инспектор Слободанка Келечевић је 19. 3. 2008. године сачинила записник (бр. 401-00-673/2007-09-01) из ког се јасно види како је тадашње руководство Фонда ПИО самосталних делатности арчило новац осигураника, односно грађана Србије.

Наиме, контролом је утврђено да је из средстава Фонда ПИО самосталних делатности незаконито и ненаменски утрошено чак 122.125.000 динара тако што је новац буџетски инспектор Слободанка Келечевић је 19. 3. 2008. године сачинила записник (бр. 401-00-673/2007-09-01) из ког се јасно види како је тадашње руководство Фонда ПИО самосталних делатности арчило новац осигураника, односно грађана Србије. Наиме, контролом је утврђено да је из средстава Фонда ПИО самосталних делатности незаконито и ненаменски утрошено чак 122.125.000 динара тако што је новац буџетски инспектор Слободанка Келечевић је 19. 3. 2008. године сачинила записник (бр. 401-00-673/2007-09-01) из ког се јасно види како је тадашње руководство Фонда ПИО самосталних делатности арчило новац осигураника, односно грађана Србије.

Према оцени Буџетске инспекције, овакво „поклањање“ новца није било допуштено, јер су одредбе тадашњег закона о пензијском и инвалидском осигурању децидирано прописивале за шта се сме користити новац који Фонд наплати од осигураника. На првом месту тај новац је морао да буде у функцији исплате пензија и подмиривања редовних трошкова рада и пословања Фонда ПИО.

„Застарела“ одговорност

Симптоматично је да је Рато Нинковић, који је тада био на челу УО Фонда, истовремено био и председник Уније послодавца Србије, која је иначе добила незаконите дота-

Влада Србије је 13. јануара 2011. године одборила захтев Фонда ПИО да се тој институцији омогући запошљавање 100 нових радника. Можда ништа не би било спорно да предходно Фонд ПИО, у 2010. години, није отпустио 461 радника по основу рационализације државног апарата.

Неке рачунице показују да је Фонд ПИО само на име отпремнине отпуштеним радницима исплатио око 2 милиона евра. Према писању медија, одлуком да се одобри запошљавање 100 нових радника у Фонд ПИО, режим Бориса Тадића излази у сусрет лидеру ПУПС-а Јовану Кркобабићу.

ције од 96,5 милиона динара. Практично то значи да је Рато Нинковић истовремено у Фонду ПИО одобравао трансферисање новца, а у Унији послодаваца Србије одлучивао о утрошку истог новца. А како су спорни милиони потрошени, Буџетска инспекција није могла да утврди јер Фонду ПИО нису достављени рачуни и документација из које би се то могло утврдити. Буџетски инспектор је издао налог Фонду ПИО да у року од 60 дана на свој рачун изврши повраћај свих 122.125.000 динара који су незаконито поклоњени на различите адресе. На овакву одлуку жалио се директор Фонда ПИО Горан Лончар (кадар ДС-а), али је 25. фебруара 2009. године министарка финансија Диана Драгутиновић одбила његову жалбу. Руководство Фонда ПИО је, потом, против решења министарке Драгутиновић поднело тужбу Врховном суду Србије.

У овом случају не само да поклоњени новац неће бити надокнађен у касу Фонда ПИО, већ, како стоје ствари, нико за проневеру неће ни одговарати. Буџетска инспекција није подносила кривичне, већ само прекршајне пријаве, и то против Миленка Милутиновића и Верице Дујовић. Милутиновић је на челу Фонда ПИО самосталних делатности био од децембра 2001. до марта 2006. године, а Дујовићева од 27. марта 2006. до 31. децембра 2007. године. Решењем судије за прекршаје града Београда од 16. марта. 2009. године, уз образложење застарелости, Милутиновић је избегао прекршајно гоњење због „поклањања“ новца из Фонда ПИО и малверзација у јавним набавкама. С друге стране, Верица Дујовић је осуђена на новчану казну од свега 25.000 динара, на шта је њен адвокат уложио жалбу. Жалба је усвојена и поступак је враћен на поновно одлучивање, али је у међувремену, 19. 4. 2010. године, „ажурно“ српско правосудје донело одлуку да је наступила апсолутна застарелост за вођење поступка против Дујовићеве.

Иначе, Верица Дујовић је октобра 2008. године ухапшена због сумње да је у својству финансијске директорке ЈП „Службени гласник“, оштетила то предузеће за 2,2 милиона, да би је у новембру 2010. године Виши суд ослободио кривице. У моменту хапшења Дујовићева је обављала функцију заменика генералног директора Фонда ПИО Горана Лончара.

Фонд „олакшан“ за 189,6 милиона

У протеклом периоду финансијских злоупотреба новца осигураника и пензионера било је и у Фонду ПИО запослених, којим је од новембра 2001. године до марта 2009. године управљао директор Горан Лончар. Лончар је на челу Фонда дошао док је министар рада и социјалне политике била функционерка ДС-а Гордана Матковић. Како су се касније владе смењивале, Тадићеве „демократе“ су Лончару чувале фотељу без обзира на медијске написе да он, бар формално, „није члан ниједне странке“. Још 2004. године материјално-финансијско пословање Фонда ПИО запосле-

них је контролисала и Буџетска инспекција, која је о томе, 5. 9. 2004. године, саставила свој налаз (бр. 401-00-616/2004-09-2). Наиме, преконтролисан је рад Фонда у 2003. години и један сегмент контроле је обухватио исплаћене зараде и накнаде запослених радника Фонда.

Инспектори су утврдили да је на име зарада за 3.077 радника Фонда у 2003. години, исплаћен нето износ од 624.957.494 динара. Према налазу Буџетске инспекције, да је руководство Фонда правилно применило закон и важне уредбе којима су биле прописане основице и коефицијенти за обрачун зарада, онда би у ту сврху смела да се исплати маса зарада од 481.915.025 динара. Дакле, другим речима, утврђено је да је Фонд ПИО својој администрацији исплатио 143.042.479 динара више него што је прописима државе било допуштено. Уколико се проблем посматра регионално, онда проистиче да је Фонд својим запосленим службеницима на територији АП Косова и Метохије незаконито исплатио 5.953.511 динара, на територији АП Војводине 42.024.568 динара и на територији централне Србије 95.064.389 динара. Сем незаконитих исплата по овом основу, Буџетска инспекција је утврдила да је руководство Фонда ПИО „пробило“ Финансијски план Фонда за 2003. годину, и то за износ од 46.569.000 динара. Реч је о трошковима бруто расхода за запослене у Фонду (зараде и порески доприноси) који су остварени и плаћени у износу од 1.119.369.000 динара, а планом су били лимитирани на 1.072.800.000 динара.

По принципу „појео вук магарца“

Буџетска инспекција је наложила Фонду ПИО запослених да у року од 6 месеци на рачун те установе изврши повраћај незаконито потрошених 143.042.479 динара, као и износа од 46.569.000 динара. Из одговора који је новинар „Велике Србије“ затражио и добио у Фонду ПИО, види се да та установа није поступила по мерама Буџетске инспекције и да незаконито исплаћени новац није враћен назад у касу. У Фонду сматрају да би тако нешто „било крајње нерационално и практично немогуће извршити услед бројних озбиљних и реалних последица које би наступиле“. Такав став правдају чињеницом да је у међувремену близу 40 одсто запослених напустило Фонд ПИО, и то услед одласка у пензију, промене радног места или смртог случаја. Као главни аргумент због кога сматрају да је немогуће повратити незаконито исплаћен новац у Фонду ПИО кажу да је услед протека времена наступила „застарелост“. Дакле, из ових ставова надлежних у Фонду ПИО проистиче јасан закључак да у „пензионерску касу“ никада неће бити надокнађено 189,6 милиона динара које је незаконито „прогутала“ администрација.

Интересантно је да је током 2006. године у Четвртном општинском јавном тужилаштву у Београду формиран предмет КТР бр. 1079/06 у коме је вођен преткривични поступак у вези са малверзацијама у Фонду ПИО. Тужилац је поступао по пријави Скупштине заједнице предузетника Привредне коморе Србије, а у свом поступању ослањао се и на налаз и документацију о финансијској контроли Фонда ПИО од стране Буџетске инспекције. На захтев тужиоца, чак су и инспектори Одељења за сузбијање привредног криминалитета СУП-а Београд извршили одређене провере у вези са пословањем Фонда ПИО. Након тога, према подацима које је новинар „Велике Србије“ добио у тужилаштву, јавни тужилац је 7. 11. 2006. године донео одлуку да „у конкретном случају није било основа за покретање кривичног поступка против одговорних лица у Фонду ПИО“.

Дакле, ако се има у виду да је из касе Фонда ПИО незаконито трансферисано и исплаћено око 311 милиона динара, а да за то нико никада није одговарао, онда је то заиста поражавајућа чињеница. Да скандал буде већи, ових 311 милиона динара је буквално узето из уста више од милион гладних пензионера у Србији.

Преко 300.000 радника има неповезан стаж због неуплаћивања доприноса

Власт не мари за пензије

- **Послодавци дугују држави 2,1 милијарде евра на име доприноса, што је скоро два пута више од планираног буџетског дефицита за 2011. годину**

И поред тога што неуплаћивање доприноса запосленима у Србији представља кривично дело, режиму Бориса Тадића и његовом реформисаном правосудју неје ни на крај памети да таквом масовном понашању послодаваца стане на пут. Половина од 1.800.000 запослених има проблема са доприносима. За њих 300.000 послодавци уопште на уплаћују порезе и доприносе, а за 600.000 таква издвајања су нередовна или гласе на минималац.

Тадићев режим, због неспособности и опште корупције, нема решење за ове проблеме који не наносе само штету запосленима, већ буше и државни буџет. Ако би рачунали да за 300.000 људи треба уплатити само минималне доприносе, то би значило да државни буџет губи 1,1 милијарду динара месечно.

Наравно, та цифра је далеко већа јер нису сви ти људи на минималцу. Овој рачуници треба додати и оне којима се нередовно уплаћују доприноси, али и оне који део плате примају на црно, како би им се доприноси уплаћивали на минималну, а не реалну зараду. Све ово су врсте утаје пореза које повлаче кривичну одговорност.

Само прошле године, порезници су у контролама открили 35 милијарди динара непријављених пореза и доприноса. Међутим, ни и та цифра није коначна јер треба имати у виду да у Србији има око 330.000 фирми и 750 пореских инспектора на терену, што значи да један инспектор контролише 440 фирми, па је физички немогуће да све постигне.

А директорка Фонда за пензијско и инвалидско осигурање Драгана Калиновић изјавила је да послодавци само по основу неуплаћених доприноса за социјално осигурање у овом тренутку дугују држави 170 милијарди динара! Такође, за здравствено осигурање, предузећа дугују 50 милијарди динара. Укупно, дуг износи 220 милијарди динара или 2,1 милијарде евра. А кад урачунамо и исплате на црно, може се говорити и о још већој суми.

Дакле, укупан дуг предузећа према држави око два пута је већи него пројектовани буџетски дефицит Србије за 2011. годину, који износи 1,15 милијарде евра! И уместо да држава натера газде да плаћају своје обавезе, режим Бориса Тадића поново проналази соломоњска решења за буџетске рупе. Тако што ће да зајаше народ и распрода државну имовину.

С једне стране, продаје се Телеком, најпрофитабилније државно предузеће. С друге стране, повећава се порез на имовину, али опет на терет домаћинства, а не и правних лица која су и даље повлашћена. Осим тога, влада је одлучила и да покупи струја и да се повећају акцизе на гориво, а тиме скачу и све животне намирнице.

Највећи проблем грађана којима се доприноси не уплаћују јесте што им остаје неповезан стаж и не могу да остваре право на пензију. И сада опет Влада Србије расправља, по трећи пут, да повеже стаж таквим радницима, али тако да узрок проблема и даље не уклања.

Дуг од 50 милијарди за здравство неће представљати проблем за оверу здравствених књижица, јер је изменама правилника омогућено да се маркице добијају без доказа о уплати доприноса.

Бивша директорка Републичког завода за здравствено осигурање Светлана Вукајловић изјавила је за медије да је управо овера књижица била једини начин контроле, а да овако нећемо имати никакву контролу, док ће се дугови нагомилавати.

Дуговања за доприносе најчешће се не могу наплатити, јер углавном потичу од бивших или предузећа која су у поступку реорганизације, стечаја, ликвидације или су у припреми за приватизацију. У таквим случајевима, Пореска управа нема право да покрене принудну наплату.

– Од 170 милијарди динара ненаплативо је око 80 одсто због закона о стечају и приватизацији који не дозвољавају поступац принудне наплате док ти поступци трају – рекла је помоћница директора Пореске управе Србије Рада Коштић.

Али остаје питање, како је уопште држава дозволила да се нађе у таквој ситуацији да се нагомила толики дуг.

Директорка Централног регистра социјалног осигурања Милица Даниловић упозорила је да је држава досадашњим повезивањем стажа и опраштањем дугова послала негативну поруку послодавцима.

Некад контролисао СДК, сад хаос

Прошле године је за 14.000 предузећа покренут аутоматски стечај, фирме су избрисане из привредног регистра, а њихова имовина прешла у друштвену својину. Остао је проблем ко ће радницима повезати стаж.

Некада је постојала Служба друштвеног књиговодства, која по закону није смела да пусти нето зараду без уплате пореза и доприноса. У међувремену, платни промет прешао је у пословне банке које немају ту обавезу, а послодавци могу да имају више рачуна.

Словенци кривично гоне 400 неплатиша

А како проблем са послодавцима неплатишама решавају у другим земљама, говори пример Словеније. Иако је у тој земљи овај проблем изражен у много мањој мери, у Љубљани га схватају крајње озбиљно.

Тако су лично премијер Борут Пахор и министар правосуђа Алеш Залар, августа 2010. године, поручили да се више такво понашање неће толерисати. Они су рекли да је у 2009. и током 2010. године поднето готово 400 кривичних пријава, јер неплаћање доприноса по важећим законима представља кривично дело.

„Послодавци који не плаћају доприносе за запослене преузимају велики ризик и могу завршити у затвору“, изјавио је летос Залар, и додао да ће судови таквим случајевима дати приоритет.

– Имамо случајева да послодавци функционишу, а не уплаћују доприносе. Неизмиривање тих обавеза прави дефицит у финансирању социјалног осигурања. Због тога Фонд ПИО има проблем са исплатом пензија – нагласила је Даниловићева.

Она је истакла да је једино решење да се појача контрола, а то се очекује до почетка 2012. године, када би Централни регистар социјалног осигурања и технички требало да почне са радом. У исто то се узда и директорка ПИО Драгана Калиновић.

– Уплату социјалних доприноса сада контролише Пореска управа, а бољи надзор послодаваца очекује се када у потпуности почне да функционише Централни регистар осигураника, као поуздана и комплетна база података уплате доприноса – рекла је Калиновићева.

Наравно, није тачно да ствари не могу да се доведу у ред и раније. Неплаћање доприноса по важећем закону повлачи кривичну одговорност, а постоје и други механизми.

Тако, Анђелка Јекић, уредник портала Пензијаинфо.рс, подсећа да је од 1. јануара 2010. требало да заживи правило по којем нико не би могао да подигне новац за плате ако није уплатио доприносе, али се то није догодило.

– После доношења Закона о везивању стажа из 2005. године, запосленима у фирмама које нису плаћале доприносе признато је више од пола милиона година радног стажа,

али, како се показало, на терет пореских обвезника. Многи ни после тога нису плаћали доприносе, па је 2009. године уследило ново везивање стажа. Да ли то значи да се ова врста финансијске недисциплине исплати? А по закону, неплаћање доприноса је кривично дело – рекла је Јекићева.

Она је навела да би требало објавити списак неплатиша.

– Наши прописи не дозвољавају да се објави списак дужника, мада из ММФ-а не виде разлога за то. А питање је да ли би тај списак био толики када би се са њега скинула ознака тајности – упозорила је она.

Председник Уније послодаваца Србије Небојша Атанацковић највише криви државу. За један дневни лист он је изјавио:

– Доприносе не уплаћују само они којима то држава дозвољава, јер има лошу контролу. Проблем је, наравно, и стање у којем се налази наша привреда – сматра Атанацковић.

Он је рекао да су механизми да се ова појава спречи, много озбиљнији инспекцијски надзор с једне стране, а са друге санкције које би држава, односно Министарство финансија, требало да примени.

А на кога је мислио Атанацковић кад је рекао да држава некима дозвољава да не плаћају доприносе, најбоље он зна. Претпостављамо да се одговори крију у Шекспировој 27, где се окупља сам крем српских тајкуна. Уосталом, ознаке тајности на списку неплатиша никако нису случајне.

Р. В. С.

Не може шут (радник) са рогатим (ђаволом)

У медијима се могу пронаћи и „савети“ запосленима како да провере да ли им газде уплаћују допринос. Тако најпре треба отићи у филијалу ПИО фонда са личном картом, узети листинг са подацима о стажу, послодавцима и зарадама, или на шалтеру преузети свој ПИН, па узети листинг са интернет странице ПИО фонда. Даље се каже да треба анализирати да ли се листинг поклапа са подацима из радне књижице, а уколико недостају неке године стажа или зараде, обратити се послодавцу. Остаје нејасно шта даље. Како запослени да смогне куражи да захтева своја права од послодавца, у земљи где је радник потпуно незаштићен, и где има преко милион незапослених који једва чекају на упражњено радно место? Свака таква акција представљала би борбу шутог са рогатим.

Без здраве радне популације, нема економског опоравка

Здравље запослених – ничија брига!

- *Недавно су објављени званични подаци о повредама на раду – у Србији је на раду током 2010. погинуло 49, теже повређено 970 радника, а регистровано је и 19 колективних повреда на раду.*
- *Највећи број повреда последица је радне и сигурносне недисциплине и рада на црно, немара послодаваца да спроводе мере безбедности на раду, али и одсуства службе медицине рада, која се, према реформи министра здравља, нашла у запећку, са тенденцијом укидања! Ова важна медицинска служба, којом смо се некада дичили и били узор многим земљама, сада је скинута са касе РЗЗО, гурнута је на тржиште без икакве припреме*

Србија је, иначе, већ годинама уназад у европском врху по броју повреда на раду. Годишњи просек погинулих на радном месту креће се око 40, док се број повређених креће око 1.000. Највећи број повреда на раду забележен је у грађевинској, металској, хемијској индустрији, али су честе и повреде код пољопривредника.

Познаваоци прилика тврде да је број повреда на раду далеко већи и да се тек сваки четврти инцидент званично пријављује и статистички бележи. Највећи број повреда последица је радне и сигурносне недисциплине и рада на црно, али и немара послодаваца да спроводе мере безбедности на раду, као и одсуства службе медицине рада, која се, према реформи министра здравља, нашла у запећку, са тенденцијом укидања!

Наиме, ова важна медицинска служба, којом смо се некада дичили и били узор многим земљама, сада је скинута са касе РЗЗО, гурнута је на тржиште без икакве припреме. Велики број лекара специјалиста медицине рада преведен је у лекаре опште праксе, а послодавце нико не може да натера да улажу у здравствену заштиту на раду, па су тако радници остали без здравствене контроле. Медицина рада је осуђена на нестајање, радници нам на послу гину, повређују се, јер често раде ризичне послове за које не испуњавају здравствене предуслове. Када им уз то није обезбеђена адекватна заштита, резултат такве државне политике су изгубљени људски животи и висок степен инвалидитета на раду

Држава се олако одрекла знања, јер за здравље – не мари!

Наше послодавце није лако натерати, наравно (на руку им иду и прописи и њихово неспровођење), да озбиљно схвате своју законску обавезу да обезбеде све заштитне мере на раду, да радна средина има што мање здравствених ризика, о чему сведочи и чињеница да се већина несрећа догађа јер радници немају адекватну опрему за рад у посебним условима (шлем, ципеле, рукавице, наочаре...), да не помињемо рад у хладњачама, на релејима, на висинама, на екстремним температурама, ниским, високим, али и нико не контролише да ли се поштује радно време, па се често ради и по 12 сати без паузе, под вештачким светлом, у непроветреним просторијама, возачи аутобуса не иду на редовне здравствене контроле, па се онда чудимо одакле доводише удеса.... Принудно, јер су лекари медицине рада указивали да је њихова улога у безбедности на раду веома значајна, одрекли смо се знања 800 лекара специјалиста медицине рада, од 900 колико смо их имали, јер је тако одлучило Министарство здравља. Лекари специјалисти ове гране медицине деценијама уназад радили су на процени радне способности запослених, лечили професионална обољења код радника који су радили тешке послове у фабрикама хемијске, нафтне, металске, грађевинске индустрије,

стрије, код рудара, возача тешких теретних возила, радника у топионицама, оних који раде на висинама, у кесоницама....

Тачно је да је привреда на коленима, али – значи ли то да треба и дословце, затрти једну значајну специјализацију, која нам већ сутра може затрепати? Размишља ли неко о томе да је здравствени статус радне популације која је на својим леђима изнела и терет ратова, економских санкција, бомбардовања, транзиције, више него забрињавајући? Покушај да се брига о здрављу запослених, као и трошкови лечења болести насталих на раду, пребаце на послодавца, није дао резултате. Питање је да ли је то ова власт икада и хтела. Уосталом, ко ће натерати послодавце да се одрекну прљавих технологија? Ова, оваква млитава држава? Можда инспектори? Јасно је и врапцима на грани да одсуство службе медицине рада широм отвара врата за јавашлук сваке врсте. Без заштите, практично, остају запослени на најтежим пословима, истовремено, то су и најслабије плаћена радна места, која су често високоризична по људско здравље.

Ко контролише тровања на послу?

Републички завод здравственог осигурања, у време директоровања госпође Светлане Вукајловић, у мају 2010. године, послао је допис свим здравственим установама у Србији са обавештењем да се укида финансирање око 60 лабораторијских токсиколошких анализа које се односе на професионална тровања, а плаћање тих анализа, стајало је у допису, биће убудуће обавеза послодавца!

Да није трагично, било би смешно до суза!

Суочени са мањком новца и све већим наметима од стране државе, послодавци све чешће не исплаћују ни плате запосленима, а камоли да се баве трошковима контро-

ле радне средине, токсиколошким анализама и сличним „трицама“ и „кучинама“... Ко ће их и како на то натерати? Заборавља се да је здравље економска категорија и да болесни радници не стварају нову вредност, већ само празне здравствену касу...

Они који би требало да кроје здравствену политику, тако да нам свима буде боље, заборављају кључне чињенице – један динар уложен и превенцију, штеди 11 динара које накнадно издвајамо за лечење, и то са жалосним ефектом! Стручњаци медицине рада стално понављају, али нема ко да их чује – улагањем у превенцију и сталну контролу здравственог статуса радника, улагањем у унапређење радне средине, имаћемо здравог уместо болесног радника, који сасвим сигурно није у стању да привређује пуним капацитетом, а још мање да ствара нову вредност. Да ли је прихватљиво да се радницима на најтежим, а најслабије плаћеним пословима, ускрати право на адекватну здравствену заштиту, а волимо да се издајемо за некакво „хумано“ друштво? Наравно да није, али то не допире до оних који одлучују. Глуви су и неми. Ипак, новац за „хај-тек“ ексклузивну зграду РЗЗО на Дедињу, у каси у коју сви улажемо да бисмо се под истим условима лечили, нашао се без већих проблема.

Упркос проблема, Институт за медицину рада, смештен у Делиградској улици (да није можда, неко „бацио око“ на ту ексклузивну локацију?) без адекватне накнаде, урадио је процену квалитета воде, ваздуха и земљишта загађеног осиромашеним уранијумом током НАТО бомбардовања, такође, ова установа једина у земљи, али и у окружењу, има референтну токсиколошку лабораторију за испитивање професионалних и других тровања, али – судећи по одлукама РЗЗО, то никоме не треба! Након приговора који је стручни тим Института за медицину рада уложио РЗЗО на одлуку да се укине плаћање око 60 токсиколошких лабораторијских анализа, урађена је корекција, па је 20 токсиколошких анализа враћено на терет заједничке републичке здравствене касе, али – зар то није заправо својерсно јавно признање администрације РЗЗО да не располаже одговарајућим знањима да би о нечем одлучивала? Очигледно, ти који одлучују немају ни основна знања о месту и улози медицине рада у систему здравствене заштите.

Ко ће, на пример, платити да се ураде неопходне токсиколошке анализе уколико дође до масовне хемијске хаварије, на пример у Панчеву? Сваки грађанин понаособ? Реч је о акутном тровању! Небрига за медицину рада и заштиту на раду траје јако дуго. Пре годину и по дана РЗЗО је преполовио средства намењена за делатност Института за медицину рада. То свакако није урађено без сагласности Министарства здравља. На другој страни, и Министарство за рад и социјалну политику, у чијој надлежности је брига за безбедност на раду, у чему Институт за медицину рад по природи ствари партиципира, спречио је ову референтну установу да под равноправним условима учествује на тржишту тих услуга. Шта се догодило? Одељење за безбедност на раду овог министарства, без икаквог образложења фаворизовало је јефтине, али не и квалитетне услуге фирме за које је мало ко чуо, које ни по чему нису референтне, не располажу одговарајућом опремом нити кадровима, немају искуства у процени безбедносних и здравствених ризика на раду, али су, из неких разлога, добиле да раде послове за које ни изблиза немају искуство којим располаже Институт за медицину рада. Посао су добиле фирме које воде адвокати, економисти, стручњаци са „инстант“ обуком од неколико месеци, а вишедеценијско искуство стручњака Института оцењено је као „безвредно“. Да обиђе око 200 места и квалитетно одради процену радног ризика, добила је фирма која је понудила да то одради за 350.000 динара!!! Ко гарантује да ће ту бити поштовани стандарди и посао одрађен како треба? Да ли ће радници заиста бити безбеднији на свом по-

слу? Да ли ико размишља о томе да може бити, како народ каже „скупља дара него мера“?

Финци копирали наш модел, сад нам га нуде као „супер“ мустру!

Медицина рада има своје веома значајно место у систему здравствене заштите. То је она служба која прва има податке кад нека нуклеарка у окружењу има хаварију, једина служба која прати степен радијације и може са сигурношћу да каже у којој мери је осиромашени уранијум загадио тло, воду и ваздух и како се то одражава на здравље популације. Стручњаци медицине рада контролишу здравље људи који раде у зони зрачења – радиолога, радиолошких техничара, али и здравље других стручњака. Да ли је то, можда, за некога фалинка, а не предност?

Од лекара медицине рада сазнали смо да, ма колико контрола здравља жена на савременим мамографима, како би се спречила појава рака дојке, била потребна, она није безбедна и без ризика. Спомиње ли то неко у овим кампањама којима нас затрпавају преко медија? Уколико се у периоду од три године ураде три прегледа на мамографу, постоји велика опасност да и на здравом ткиву дође до оштећења које може водити у малигнитет, упозоравају специјалисти медицине рада. У развијеним земљама мамографију, као дијагностичку методу, све више потискује такозвана „термовизија“, неинвазивна, безбедна дијагностичка метода, којом се на основу анализе топлоте ћелија у ткивима може доћи до прецизног налаза има ли опасних промена на ткиву дојке. Фасцинација новим дијагностичким методама понекад замагљује опасности које оне носе. Специјалисти медицине рада такође истичу да преглед на скенеру можда јесте јефтинији, али је и ризик прегледа на том апарату, због велике дозе зрачења, далеко већи. Само је преглед на магнетној резонанци безбедан, док прегледи на скенеру, рендгену, мамографу, нису без ризика, напротив! Али – ко о тим ризицима говори? Засад – нико.

Они који о томе највише знају, с обзиром на перманентно маргинализовање службе медицине рада, све ређе имају прилику да о томе говоре.

Ево још једног занимљивог примера – само лекар медицине рада уме да препозна професионалну катаракту која се среће код радника који ради са ТНТ (тринитротолуол), хемијском супстанцом која се користи у војној индустрији за прављење експлозива. Та, професионална катаракта, разликује се од сенилне, јувенилне или неке друге. Радницима који раде у таквој индустрији, због немогућности да се лече код специјалисте медицине рада, биће ускраћено лечење професионалног обољења. Ко се уопште данас бави физиологијом и хигијеном рада, радним ризицима, нормативима у процесу производње, здравим радним окружењем? У Србији је пре неког времена боравио водећи консултант Светске здравствене организације за Балкан и Југоисточну Европу, др Јорма Рантанен.

Том приликом предложио је да Србија примени фински модел и служби медицине рада одреди право место у систему здравствене заштите. Све би то било супер да та иста Финска, из које долази господин Рантанен, није пре неколико деценија дословце имплементирала наш модел медицине рада!

Применићемо свој модел који смо великодушно препустили Финској! Министарство здравља нема нимало слуха за значај ове службе, па је било потребно да дође др Рантанен да нас подсети да без медицине рада нема уласка у Европу и да нам каже да су сличну грешку, распуштањем ове важне службе, својевремено направили Словенци и Хрвати, а сада је убрзано обнављају на тај начин што и букувално „отимају“, српске кадрове како би је поново успоставили.

Нажалост, не учимо ни из туђих, још мање из сопствених грешака, а за то време, на раду се у земљи Србији и гине и губи живот и постаје инвалид.

Р. В. С.

Републичке, градске и локалне власти, због наводног недостатка новца не уклањају неексплодирану авионску бомбу, „крмачу“, на Звездари која и даље угрожава живот становника главног града Србије

Режим одлучио – људски животи не вреде ни 250 000 евра

- *Експлозија ове бомбе, коју може проузроковати и мањи земљотрес, угрозила би живот становника околних густо насељених четврти града, али и многих ученика и студената, јер се у близини места где је пала неексплодирана НАТО бомба налазе основне и средње школе, студентски домови и болнице!*

Пише: Владимир Мишковић

Становници београдског насеља Звездара свакодневно живе у страху да ће 12 година после окончања НАТО агресије над Србијом постати њене нове жртве! Огромна, две тоне тешка неексплодирана авионска бомба, „крмача“, пуњена осиромашеним уранијумом и даље се налази осам метара под земљом у темељима једне куће на Звездари, а надлежне власти предвођене Демократском странком, њено уклањање немају ни у плану! Експлозија ове бомбе, коју може проузроковати и мањи земљотрес, угрозила би живот становника околних густо насељених четврти града, али и многих ученика и студената, јер се у близини места где је пала неексплодирана НАТО бомба налазе основне и средње школе, студентски домови и болнице!

Колико надлежне државне институције занимају животи, пре свега најмлађих становника главног града, показује и чињеница да је Српска радикална странка скоро годину и по дана морала да чека само да би добила одговор на одборничко питање постављено у Скупштини општине Звездара, докле ће грађани ове општине да живе у страху од заостале бомбе, односно када ће она бити уклоњена. Дуго очекивани одговор, јасно је ставио до знања житељима Звездаре да ће још дуго времена страховати за свој живот, јер држава нема пара да уклони бомбу.

Наиме, одборник Српске радикалне странке Миланка Живуловић, на седници Скупштине општине Звездара одржаној још 29. јуна 2009. године, одборничким питањем подсетила је да је прошло више од десет година од бестијал неНАТО агресије на нашу отаџбину, када је при крају своје кампање бесомучног убијања и иживљавања над цивилним становништвом Србије НАТО авијација изручила на Звездарску шуму три огромне, двотонске, бомбе пуњене осиромашеним уранијумом, познате као „крмаче“. Две су експлодирале и нанеле огромну материјалну штету, а једна је остала забијена осам метара под земљу у темеље приватне куће у Приједорској улици број 1 на Звездари. Приликом експлозије прве две бомбе, које су експлодирале нешто даље од насељених четврти па зато није било људских жртава, у непосредној близини експлозија летели су кровови кућа у ваздух, рушили су се зидови, излетали су штокови и врата, као и прозорска окна на становима и кућама. Миланка Живуловић је напоменула да је због количине експлозива који се у бомби налази довољно и најмање подрхтавање тла у близини места на којем се бомба налази да дође до активирања бомбе и експлозије са несagleдивим последицама и могућим људским жртвама. Републичке, градске и општинске власти су у протеклих десет година обећавале да ће проблем бити решен у најкраћем року као приоритет, али до данас ништа није урађено.

Одборник Српске радикалне странке у СО Звездара је истакао и да је на локалним изборима у општини Звездара носио листе Демократске странке био актуелни министар одбране Драган Шутановац, главни НАТО лобиста у Србији, што се може закључити по његовим говорима на заседањима Скупштине Србије. Зато је Миланка Живуловић на крају свог писма упитала и министра војног Драгана Шутановца, који је постао министар захваљујући и гласовима обманутих грађана Звездаре, зашто као промотер НАТО пакта у Србији од својих НАТО пријатеља не затражи да демонтирају своју бомбу.

После више од годину дана од постављања одборничког питања, 17. децембра 2010. године (у међувремену се у Краљеву догодио снажан земљотрес који се осетио и у Београду), директор државног Центра за разминирање Петар Михајловић писмом је одговорио на питање одборника Српске радикалне странке у СО Звездара, да **уклањање авионске бомбе још увек није урађено због недостатка новца** и проценио ту „веома сложену и скупу операцију“ на 250.000 евра. Директор Центра се пожалио да се та институција, ради обезбеђења донација и других извора финансирања за уклањање НАТО бомбе на Звездари, обраћала Међународној фондацији за разминирање и помоћ жртвама мина и руској државној агенцији „Emercom“, која као помоћ Русије Србији већ три године обавља хуманитарно разминирање на територији Београда, али да те институције до данас нису показале интерес за уклањање поменутих НАТО бомбе. Он је у свом писму истакао да је ху-

НАТО бомбе и даље прете Србији

Према подацима Центра за разминирање, процењује се да се укупно 64 неексплодирани авионске ракете НАТО пакта налазе на 44 локације у Србији. Сектор за ванредне ситуације МУП-а Србије је такође, према дојавама грађана, евидентирао још око 50 локација на којима тек треба обавити извиђања ради потврђивања присуства авионских бомби. Осим тога, МУП Србије је до сада регистровао и 290 ризичних микролокација површине од око 15 километара квадратних на којима се налазе укупане касетне бомбе, које су у време НАТО агресије сејале смрт у Србији, а снимљено је и 110 сумњивих микролокација површине од око шест квадратних километара, на којима ће тек бити обављено додатно извиђање.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ЦЕНТАР ЗА РАЗМИНИРАЊЕ
11060 Београд, Војводе Тоше бр. 31
Тел. ++381 11 3045280 - Факс ++381 11 3045281
E-mail: cztg@eunet.rs
Бр. 9-00-1/2010-01
Београд 17.12.2010.

СКУПШТИНА ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ ЗВЕЗДАРА
СЕКРЕТАР СКУПШТИНЕ, БИЉАНА ЖИВУЛОВИЋ СОБА 710
БУЛЕВАР КРАЉА АЛЕКСАНДРА БРОЈ 77
БЕОГРАД

Предмет: Одговор на одборничко питање
одборнице Миланке Живуловић

Центар за разминирање је, у складу са Законом одређеним делокругом, урадио пројекат за уклањање авионске бомбе са локације у Приједорској улици број 1 на Звездари. Уклањање бомбе са поменуте локације још није урађено због недостатка новца за обављање те веома сложене и скупе операције. Процењујемо да је за њено уклањање потребно око 250.000 евра.

Ради обезбеђења донација или других извора финансирања за уклањање бомбе са поменуте локације, Центар се обраћао: Међународној фондацији за разминирање и помоћ жртвама мина, руској државној агенцији „Etecsop“, која као помоћ Русије нашој земљи у области хуманитарног разминирања већ три године обавља разминирање према пројектима и уз надзор Центра за разминирање у Србији и Граду Београду – градском менаџеру.

Међутим, наведене институције до данас нису показале интерес за реализацију Пројекта за уклањање авионске бомбе са поменуте локације на Звездари.

Проблеми у вези са хуманитарним разминирањем у Србији су бројни и условљени су специфичностима минске ситуације и недостатком новца за разминирање. Хуманитарно разминирање је веома специфичан и скуп посао, па недостатак новца значајно успорава решавање тог проблема.

Указујемо да су надлежности Центра утврђене Законом о министарствима („Службени гласник РС 65/08“) и да Центар непосредно не обавља послове разминирања, односно уклањања неексплодираних убојних средстава, па сходно томе нема ни буџетска нити друга средства за те намене.

За координацију разминирања у области хуманитарног разминирања (хуманитарно разминирање се разликује од војног), у Србији је 2002. године основан Центар за разминирање.

Центар, као што је напред изнето, непосредно не врши разминирање већ, поред осталог, обавља извиђања локација за које се сумња да су загађене касетном муницијом, минама и другим неексплодираним убојним средствима, израђује пројекте за хуманитарно разминирање и прати реализацију тих пројеката, врши контролу квалитета радова, издаје уверење да је одређена површина разминирана у складу са Међународним стандардима за хуманитарно разминирање. Обавља међународну сарадњу. Стара се о извршавању међународних уговора и стандарда у тој области и др.

Послове разминирања по Међународним стандардима за хуманитарно разминирање у Србији, као и у другим земљама у региону, обављају специјализована предузећа и друге организације које су за те послове регистроване, технички опремљене и кадровски оспособљене.

Конкурсне процедуре за избор извођача радова за реализацију пројеката за хуманитарно разминирање који се финансирају из међународних донација, спроводи Међународна фондација за разминирање и помоћ жртвама мина (у даљем тексту: ИТФ), која након обављених послова изабраном извођачу плаћа уговорену цену радова. Избор извођача радова за разминирања која се не финансирају преко ИТФ-а обавља инвеститор.

Поштована,
уколико сте заинтересовани за шире упознавање о величини и специфичностима проблема у вези са хуманитарним разминирањем у Србији и о решавању тог проблема, можете посетити Центар где бисмо Вас детаљније упознали са наведеним.

За евентуалне договоре, можете контактирати Петра Михајловића, директора Центра, на телефон број 011/3045280 или на мобилни телефон број 064/8350980.

С поштовањем,

СК

Директор
Петра Михајловић

Република Србија
ГРАД БЕОГРАД
СКУПШТИНА ГРАДСКЕ
ОПШТИНЕ ЗВЕЗДАРА
XI бр. 020 – сл.
22.12.2010. године
Београд

ОДБОРНИКУ СКУПШТИНЕ ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ ЗВЕЗДАРА
Г – Ђи Миланки Живуловић

Ул. Петаркина 6

Поводом Вашег одборничког питања постављеног на 9. седници Скупштине од 29.6.2009. године, а у вези разминирања бомби на Звездари, достављамо Вам одговор.

С поштовањем,

манитарно разминирање „веома специфичан и скуп посао“, којег недостатак новца знатно успорава, и напоменуто да Центар за разминирање заправо и не обавља послове разминирања и уклањања неексплодираних убојних средстава, већ их само надгледа и израђује пројекте за њихово уклањање, па зато и нема буџетска средства за ту намену. Он је објаснио да се пројекти хуманитарног разминирања заправо финансирају из међународних донација и да их спроводи Међународна фондација за разминирање и помоћ жртвама мина која после обављених послова плаћа извођачу цену радова, као и да извођаче радова који се не финансирају преко Међународне фондације за разминирање и помоћ жртвама мина, плаћа инвеститор (у овом случају Република Србија).

После оваквог одговора директора Центра за разминирање Петра Михајловића, поставља се питање колико ће по становнике Звездаре бити „сложена и скупа“ евентуална експлозија НАТО бомбе. Колико ће „специфичан и скуп посао“ бити санирање последица експлозије авионске бомбе тешке две тоне!? Да ли људски животи који се налазе у опасности од бомбе пуњене осиромашеним уранијумом вреде мање од 250.000 евра, па су становници београдског насеља Звездара у ситуацији да чекају хуманитарну помоћ да не би изгинули? Јер после свих „реформи“ наших оружаних снага, од министровања Бориса Тадића до министровања Драгана Шутановца, Војска Србије више изгледа није способна ни за разминирање и уклањање неексплодираних убојних средстава. Да ли неко од представника режима има храбрости да трошкове хуманитарног разминирања пошаље на адресу амбасаде Сједињених Држава у Београду, које су 1999. године предводиле „хуманитарну интервенцију“ против Србије и српског народа? Можда би у демонтирању НАТО бомбе режиму Бориса Тадића могли да помогну и „пријатељи“ из Националне гарде Охаја? Или су можда НАТО бомбе у међувремену заправо постале „пријатељске“, па их и не треба уклањати?

Министарство за заштиту животне средине у сарадњи са општинском влашћу Ђићевац на чијем челу се налази Демократска странка, планира да у Појатама изгради постројење за складиштење и прераду опасног отпада

Прерада отровних материја на праговима сеоских кућа

- *Постројење за прераду опасних материја требало би бити изграђено само 200 метара од најближих кућа, па ће тамошњи земљорадници живети и производити храну у близини изузетно токсичних материја. У најближој околини локације за складиште опасног отпада се налазе фарме, поља, оранице, пластеници у којима се производи храна, а на мање од пет километара налази се и основна школа*

Пише: Владимир Мишковић

Министарство за заштиту животне средине ресорног министра Оливера Дулића планира да у Појатама код Ђићевца, на међународном коридору 10, изгради постројење за складиштење и прераду физичко-хемијског отпада, чиме ће драматично повећати ризик по здравље људи и животну средину! Постројење за прераду опасних материја требало би бити изграђено само 200 метара од најближих кућа, па ће тамошњи земљорадници живети и производити храну у близини изузетно токсичних материја. У најближој околини локације за складиште опасног отпада налазе се фарме, поља, оранице, пластеници у којима се производи храна, а на мање од пет километара налази се и основна школа. У постројењу би требало да се прерађују киселине, разређивачи, хербициди, пестициди, трафо-уља, антифризи и све остале течности које су канцерогене, отровне, запаљиве и опасне. Локација за изградњу постројења налази се на самој обали Јовановачке реке која се на тој локацији излива сваких десет година, а неколико километара низводно се улива у Велику Мораву.

Због тога је између 2.000 и 2.500 мештана села Појате, Дреновац и Доњи Катун из општина Ђићевац, Варварин и Параћин, којима су се придружили и грађани Ђићевца, 11. јануара ове године, одржало протест испред зграде Скупштине општине Ђићевац са поруком властима и надлежним институцијама да неће дозволити изградњу постројења. Становници ових места су упозорили општинску власт коју предводи Демократска странка да и према домаћим прописима и европским стандардима локација на којој се гради постројење за складиштење и прераду опасног отпада мора да буде удаљена најмање пет километара од насеља и два километра од водотока, док се прве куће у Појатама налазе на свега 150 метара, а најближе куће у селу Дреновац на само 500 метара од локације. Мештани су скренули пажњу да се слична постројења граде у напуштеним рудницима, у дубоким окнима, на великој удаљености од насеља, а не у близини насеља, изворишта и њива, и да морају имати и приступ канализацији, које на локацији одређеној за изградњу тренутно нема.

Мештани села Појате су подсетили да су прошле године предали и петицију са скоро хиљаду потписа са захтевом за расписивање референдума о изградњи фабрике, али да се општинске власти о томе још увек нису изјасниле. Грађани Ђићевца, који су се придружили протесту, истакли су да у самом Ђићевцу нема ни воде за пиће да им

зато још само фали фабрика отровних материја. Они су подсетили да је у протеклих неколико година пројекат изградње овог постројења већ понуђен Суботици, Шапцу, Крагујевцу, Великој Плани, Ђуприји, али да становници нити једног од ових градова нису желели ову фабрику. У њиховом саопштењу се истиче да је Министарство за заштиту животне средине, да би прикрило право стање ствари, преименовало име пројекта из „Складиште токсичног отпада“ у „Фабрика за прераду отпада“ и констатује „да је пројекат тако сигуран, зар га неко не би до сада већ не би узео, уместо што га овако здушно гурају Ђићевцу“. Грађани су локалним властима предложили да инвеститоре потраже у области прехранбене индустрије, текстила, домаће радиности, дрвне индустрије или прераде метала, јер су то области у којима се могу постићи резултати.

Обећали 140 радних места и 500.000 евра годишњег прихода у општинском буџету

На протестни скуп у Ђићевцу, председник општине Златан Кркић из Демократске странке није смео да дође, али је у својој изјави медијима нагласио да је „велики интерес локалне власти изградња оваквог постројења, где би посао добило 140 радника, а годишње би општина од ресорног министарства добијала по 500.000 евра, што је половина садашњег општинског буџета“. Он је истакао да је изградња оваквог постројења у Србији „један од услова за прикључење Европској унији, која је из претприступних фондова за ту намену бесповратно издвојила 15 милиона евра“. Кркић каже и да је у Институту „Кирило Савић“ у току израда студије утицаја на животну средину, за коју је за-

једно са главним пројектом Европска унија издвојила чак три милиона евра. Њему се придружио и помоћник министра животне средине Небојша Покимица, који уверава мештани Ћићевца и Појата како је реч о „безбедном пројекту који нема никаквог негативног ефекта по здравље људи и животну средину“, као и да Србија тренутно нема ниједно слично постројење, па се питање отпада, уместо прерадом и разградњом, решава извозом у друге земље, „што је скупо и не представља дугорочно решење“. Покимица подсећа да је Министарство организовало пут у Француску за представнике локалне самоуправе да би се могли уверити у безбедност постројења, и више скупова и семинара у Ћићевцу и Београду, где су „најеминентнији страни и домаћи експерти грађане Ћићевца упознали са свим детаљима овог пројекта“.

Међутим, мештани Ћићевца и Појата кажу да су у Француску у посету једном постројењу за прераду отпада путовали само послушници општинских власти, а скупове и семинаре у организацији Министарства за заштиту живот-

не средине су назвали „обичном фарсом и шареном лажом за малу децу“. Они кажу да је општинска власт за ту прилику у салу Дома културе у Ћићевцу довела сва одељења од 5. до 8. разреда Основне школе и на „једвите јаде“ пустила неколико мештана Појата. Они су им успели поставити само по једно питање, али су представници Министарства брже-боље завршили скуп и отишли да се сликају крај хале чију изградњу је финансирана Влада Србије. Мештани Појата и Ћићевца су са правом затражили од представника Министарства да дођу у Појате, где намеравају да граде фабрику, и народу кажу шта желе. Што се тиче семинара у Београду који је организовало Министарство, један од учесника семинара у јуну месецу прошле године каже да неколицина мештана Појата који су противници изградње постројења нису током трајања семинара чули нити једну једину реч о том постројењу, а да је други семинар у ствари био дводневни излет за чланове Демократске странке из Појата, јер су тада само они ишли на семинар.

Мр Милош Вујић: Општински челници из Демократске странке плаше се резултата референдума

Одборник Српске радикалне странке у општини Ћићевац, мр Милош Вујић, истиче да је основни проблем у томе што општинске власти у Ћићевцу крше члан 92. Статута општине Ћићевац у којем пише да је Скупштина општине дужна да распише референдум на делу територије општине ако је петицију за расписивање референдума потписало најмање 10 одсто бирача са тог дела територије који су уписани у бирачки списак на дан расписивања референдума.

– Већина у Скупштини општине је на седници у јулу прошле године, противно Статуту општине Ћићевац, донела незакониту одлуку да се одобри изградња такозваног постројења за физичко-хемијски третман опасног отпада на територији насељеног места Појате. Иако су становници Месне заједнице Појате прикупили потребан

Отровно постројење граде Хрвати

Министарство за заштиту животне средине је 2009. године потписало уговор са фирмом „Екотанк“ из Београда, подружницом хрватске фирме „Ријека-Танк“ из Ријеке о изградњи фабрике за прераду опасног отпада, коју је пре Појата покушала да изгради у Суботици, Великој Плани, Параћину и Ћуприји, али су становници тих општина одбили градњу таквог објекта.

Влада Србије је 25. јуна 2009. године донела Закључак којим је Министарство животне средине „задужено да спроведе поступак избора овлашћеног оператера ради безбедног препакивања посебних врста отпада“. У самом Закључку јасно је наглашено да је донет „како би се спречиле могућности акцидентата са озбиљним последицама по живот и здравље грађана, као и на животну средину“. Испуњавајући захтеве Владе, Министарство је објавило „Претходни распис о јавној набавци за 2009. годину“, затим донело „Одлуку о покретању поступка јавне набавке услуга преузимањем транспорта и привременог складиштења посебних врста отпада“. На конкурс је победило предузеће из Београда „Екотанк“, у власништву хрватске фирме „Ријека-Танк“ из Ријеке, а тада је за локацију изабрано бивше војно складиште у месту Крњево у општини Велика Плана. Због организованог отпора мештана Крњева, пројекат је пропао, али је нова локација пронађена у Појатама код Ћићевца.

Иначе, неће то бити први пут да се „Екотанк“ бави сумњивим пословима. Покрајински инспектор за заштиту животне средине у Војводини Шимон Банчов је, још 2008. године, забранио фирми „Екотанк“ да се бави одстрањивањем отпада и смећа на територији покрајине због сумње да су изазвали опасност по животну средину. Испитујући наводе из анонимне пријаве, покрајински и општински инспектори утврдили су да је испод бетона у згради „Старе Утве“ у Панчеву закопано око осам кубних метара опасног отпада. Буре у коме се налазило око 200 литара зауљеног непознатог материјала није било закопано, али се налазило у истој просторији. Представници „Екотанка“ су том приликом изјавили да им „није познато кад је и ко забетонирао зауљени садржај у њиховој просторији која је закључана, поготово што су два дана раније имали провалу магацинског простора и крађу алата и опреме“. Да ли то онда значи да је требало да инспектори закључе како су „непознати починиоци“ поред крађе напрасно забетонирали и опасан отпад у просторијама фирме која се иначе бави збрињавањем опасног отпада, а радници фирме „Екотанк“ нису приметили свеже бетониран под у згради „Старе Утве“ у Панчеву?

број потписа, општинске власти одбијају да распишу референдум, јер се плаше резултата. Јасно је да нико нормалан у Појатама неће гласати против свог и здравља своје деце, осим неколицине које је у власти ухлебила Демократска странка – уверен је мр Вујић, иначе професор информатике у једној средњој школи у оближњој Јагодини.

Он сматра да су грађани општине Ћићевац постали „жртвено јагње од народа отуђене, саможиве, себичне и тотално огрезле у корупцији општинске олигархије“, која за рачун својих личних интереса жртвује здравље и живот грађана. Мр Вујић подсећа да општинска власт Демократске странке у Ћићевцу за десет година своје владавине није решила проблеме водоснабдевања, канализације, довода гаса, није обезбедила нити једно радно место на основу домаћих и страних инвестиција, али зато немилеце прави расходе на репрезентације, угоститељске услуге и службена путовања у земљи и иностранству.

– Зато је решила да нас на крају своје деценијске владавине отрује изградњом депоније опасних отрова на територије општине Ћићевац. На најлепшем делу општине, на ораници, на месту водотокова и руже ветрова, на Коридору 10 и локалним путевима, на железничком правцу, на делу насељених места граде овако опасно постројење. Њихово понашање личи на стару народну изреку да постављени циљ оправдава било какво средство, па макар се радило о ризику озбиљног урушавања здравља људи са смртним последицама – оценио је одборник СРС у Скупштини општине Ћићевац, мр Милош Вујић.

Циљ Европске уније је да Балкан постане сметлиште Европе

Народни посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије и члан Скупштинског одбора за заштиту животне средине, Радиша Илић, оптужио је Владу Републике Србије да упорно, по налогу из Европске уније, ради против интереса грађана Србије. Он сматра да изградња једног оваквог постројења, у чијем финансирању са 15 одсто учествује и Европска унија, у централном делу Републике Србије на Коридору 10, представља опасност по целу Републику Србију.

– Очигледна је намера да се ту касније прерађује опасни отпад који ће долазити из Европске уније, јер се у Европској унији таква постројења за прераду отпада граде поред фабрика и индустријских погона које стварају тај отпад, а у Србији се такво постројење гради стотинама километара од индустријских центара. Председник општине Ћићевац је умиривао јавност изјавом да се исто овакво постројење налази у центру Беча, па ја сада питам Владу Републике Србије и ресорног министра Оливера Дулића зашто се такво постројење направи на Новом Београду и зашто је владајућа већина из ДОС-а у Скупштини Аутономне Покрајине Војводине још 2002. године донела одлуку о забрани изградње тог постројења на територији покрајине. Зато што то није могуће јер би се и становници Новог Београда дигли против овакве сулуде одлуке – каже народни посланик Радиша Илић.

Он подсећа да су то постројење већ одбили грађани у Шапцу, Дивоштину код Крагујевца, па у Ћуприји, а сад су нашли Појате код Ћићевца. Радиша Илић истиче да се ради о смишљеној политици Владе Србије коју општине у којима је на власти Демократска странка слепо извршавају, само да би се уништила животна средина у Србији и здравље генерација Срба, јер се последице изливања опасних материја осећају деценијама касније кроз појаву карцинома и телесних деформитета.

– Циљ Европске уније је да Балкан постане сметлиште Европе. Стандардима који владају у Европској унији и подзаконским актима Закона о заштити животне средине

прописана је удаљеност оваквих постројења од насељених места, али се у Влади Србије и Европској унији на то не базирају када је у питању здравље српског народа. На 500 метара од кућа граде овакво постројење, у близини реке Мораве, на обрадивом земљишту, управо према критеријумима Европске уније по којима не може да се гради овакво постројење. **Европска унија финансира у Србији нешто што је противно њеним стандардима. Како може бити услов за улазак у Европску унију нешто што је противно стандардима те Европске уније?** Влада Србије слуша директиве из Европске уније уместо да ради у интересу својих грађана – закључује посланик Српске радикалне странке Радиша Илић.

Становници Ћићевца и Појата очигледно немају ништа против изградње постројења за складиштење и прераду опасног отпада у Србији, али га желе што даље од својих кућа, њива, породица и деце. Што даље од насељених места и водотокова. Јер на сваком постројењу је кад-тад могућа хаварија и цурење опасних материја, што се десило у блиској прошлости у Мађарској. Нико из стручне јавности до сада није изашао у јавност да грађанима објасни и убеди их у безбедност система механичког и хемијског третмана опасног течног отпада, већ то покушавају да ураде општински функционери и чиновници из Министарства, чије стручно знање није ни близу техничко-технолошкој области о којој се ради. Зато је страх становника Ћићевца и Појата оправдан. Њихово је легитимно право борба за егзистенцију, за већу производњу у пољопривреди и обезбеђивање радних места за себе и своју породицу не у фабрици отрова, већ у хладњачама и откупним местима за предају повртарских производа.

А поставља се и питање зашто је општинска власт у Ћићевцу прихватила ове понуду Владе Србије. Ово је друга половина другог мандата ове општинске garniture на власти. За све време владавине нису били способни да у општину доведу нити једну озбиљнију инвестицију у производњи, а избори се приближавају и треба са нечим изаћи пред бираче. Зато је ова понуда одлична прилика да се прихвати инвестиција коју нико неће, по принципу „гојења прасета пред Божић“. Само се поставља питање да ли ће становници општине Ћићевац и околних општина, зарад још једног мандата локалне олигархије из Демократске странке, пристати да постану „бриселски ђубретари“, или ће их на следећим изборима све заједно „почистити“ са власти.

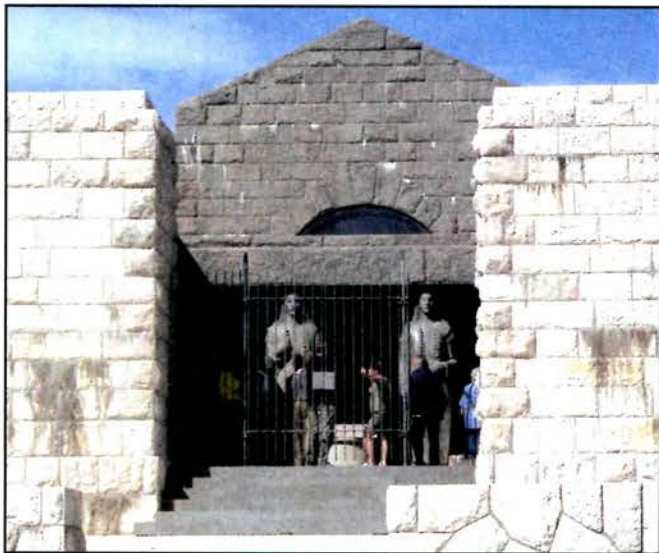

Српски језик и црногорско-бошњачко-хрватски језички вандализам

Пише: Др Никола Жутић

Треба се подсетити да је генеза разградње и присвајања српског језика и ћирилског писма од римокатолика почела већ од 17. вијека преко филолошке реформе језуита и фрањеваца, а нарочито спровођењем кроатизације српског језика и писма од времена Гајевог илирског покрета. Језуити су планирали да спроводе **унијатску русификацију глагољских црквених књига** преко стварања књижевног „реперторија“ којим се Римска црква служила за свој реформни рад међу Србима после Тридентског концила (одржан од 1545. до 1563). Један од зачетника таквих идеја, Бартол Кашић, настојао је да пише таквим језиком који би био најопћенији и најраширенији, као што је српски штокавски говор, а то је било и начело Римске цркве. Идеолози римокатолицизма проглашавали су Рафаела Леваковића утемељитељем славенског „богослужја“ према римском мисионарском концепту. Борио се против увођења ћирилице у „богослужје“, али није могао одољети наметању руско-славенске редакције старословенског језика од стране украјинских унијата. Он је римске вјерске књиге прилагођавао славенском (српском) богослужју, па је приређивао глагољашка издања за славенске, тј. српске и руске православне вернике. Србе римокатолике је требало искористити, као будући бедем римокатолицизма, против сјеверногерманског протестантизма који је из темеља реметио снагу римокатолицизма. У сврху придобијања славенских народа за идеје Римске цркве, Ватикан је, дакле, предузимао духовне мјере па је радио на стварању заједничког књижевног језика, како на Балкану (увођењем глагољашке штокавштине), тако и на руском православном истоку.

У вријеме тзв. католичке обнове (протуреформације), када је Рим настојао да потисне реформацију (протестантизам) и прошири свој утицај и на славенски православни исток, Congregatio de propaganda fide, носилац таквих тежњи, систематски је **подстицала језичке студије**, које су требале довести до јединственог књижевног језика и писма за православне Русе и православне и римокатоличке Србе. Пошто се од XV вијека масовно проводила црквена ватиканска унија над православним Србима, на начин да се не дира у православне вјерске обреде и обредни језик, у Ватикану су се појавиле тенденције за јединственим општим језичким уједињавањем Славена под доминацијом Ватикана. Исусовци су, дакле, већ од почетка 17. вијека усвојили начело, које су у XIX вијеку реализовали Гајеви илирци, прихватања „обћег и најраширенијег говора“ (српског штокавског) за дјела намјењена Јужним Славенима (у ствари Србима). Због придобијања појединих православних Срба и Руса за идеје Римске цркве, Ватикан је предузимао „духовне мјере“, па је, дакле радио на стварању заједничког књижевног језика, како на Балкану (увођењем у вјерослужење српске штокавице), тако и на руском православном истоку.

По узору на српски језички и вјерски етно национализам, аустријски државни створитељи хрватства имали су визију стварања језичког национализма код српских римокатолика, а то је био хибридни језички национализам Гајевог илирског покрета (препорода), који се у почетку стварао на јединству јужних Славена, тј. Срба, који ће временом бити превођени у нову нацију хрватства. Великохрватска ватиканско-хабзбуршка вјерско-државна идеја, која је била „језичко-национално“ оријентисана, са све израженијим присвајањем ијекавско-икавске српске штокавице, била је у почетку за окупљање аустро-угарских јужних Славена (углавном Срба). Од феудално-сталешког митолошког хрватства идеолози великохрватства су преузели име, митолошке симболе, митолошку назовитрадицију, државноправну аргументацију и друго.

Због утемељења свехрватства у тзв. „хрватским земљама“, идеолози илиризма су форсирали штокавско нарјечје како би изједначили (унифицирали) **тзв. хрватски, тј. говор „три нарјечја“** (штокавско, чакавско, кајкавско). У ствари је требало све више избацивати мањинска нарјечја чакаваца и кајкаваца, те прописати да српска штокавштина буде званично нарјечје Хрвата.

Филолози из XIX вијека нису никако дијелили мишљење данашњих великохрватских „језикословаца“ о три хрватска дијалекта. Тако је језуита из Чешке Јосип Добровски (1753-1829), „отац славистике“, сматрао само кајкавски дијалект као хрватски, док је „све друго за њега илирски или српски језик“. Идући том аналогијом Добровски је само Хрватско загорје и Словенију сматрао предјелом Хрвата, док су „свуда друго живјели Срби“. Добровски је панонске Хрвате дијелио на праве **загребачке Словенце**,

угарске Словенце и крањске, штајерске и корушке. По њему, Далматинци су „напола Срби (глаголаши)”, док су „лиричари чисти Срби”. За Добровског Срби су и Дубровчани, Македонци и Босанци, док су Крањци, „Безјаци” (Загорци) и панонски Хрвати по поријеклу Хрвати. Добровски је поистовјеђивао тзв. „далматинско-илирски” језик са српским језиком, па је до краја живота остао при гледишту да су Далматинци и по језику и по поријеклу Срби.

Најпознатији слависта друге половине XIX вијека, Франц Миклошић, у својој „Упоредној граматици славенских народа” Хрвате је редуцирао на сасвим мали и незнатан простор, тврдећи да су сви штокавци Срби, чакавци Хрвати, а кајкавци Словенци. У „Упоредној граматици” Миклошић је писао о два српска дијалекта (-е и -ије) и једном хрватском (-и). Икавштину, дакле, узима за карактеристично обиљежје хрватског језика, док су екавщина и ијекавщина двије групе српског језика. Ипак и Миклошић је тврдио да нису сви икавци Хрвати-чакавци већ да има икаваца који чисто српски говоре и да имају исту нарав и обичаје. Ту је прије свега мислио на икавце штокавског нарјечја са подручја Далмације, Приморја и Лике. За Дубровник је Миклошић говорио да до њега никад није допирала чакавщина и да је увијек био штокавски, дакле српски.

Против жестоких напада на српство и против историографских фалсификата римокатоличког свештенства, али и свјетовних идеолога хрватства, устали су далматински Срби окупљени око „Српског листа” (Сава Бјелановић, Лазар Томановић, и други). Такво хрватство које није постојало већ се стварало, „Српски лист” је називао анахронизмом чију је погонску снагу чинило римокатоличко свештенство. Римокатолички фалсификатори српске културне баштине неуморно су радили. Далматински „Српски глас” био је нарочито огорчен када је Матица хрватска крајем 19. вијека под хрватским именом објавила двије књиге српских народних pjesама о Краљевићу Марку и другим српским јунацима.

Сличан фалсификат Матица је направила и 1888. објавивши „Искрице” Николе Томазеа, у којима је илирско име замјенила хрватским. „Српски глас” је овај поступак оштро осудио и при том поменуо издање „Искрице” у коме је Томазео илирско име правилно назвао српским и замијенио га у свом дјелу српским именом. Томазеова српска осјећања доказивала су његова дјела: иако је под илирским називом објавио pjesме о Косову и Краљевићу Марку, он је увијек наглашавао да су то српске pjesме. Томазео је упорно тврдио да српски језик није дијалект, него један од четири велика славенска језика. У вези са тим Бјелановићев „Српски глас” је цитирао и одломак из Томазеовог ријечника „Nuovo dizionario della lingua italiana” у коме је под одредницом „serbico” писало: „Српски језик није дијалект, него је један од четири славенска језика; милозвучнији је од пољског и чешког, језгровитији је од руског; српске pjesме могу се упоредити са најљепшим pjesмама било ког народа. Говор Босне и Херцеговине и планинска Далмација је говор српски; хрватски је дијалекат, као и раса, једна дегенерација.”¹⁾

„Света дужност” римокатолика је „да све учини за вјеру, дакле и да ратује противу православља и мухамеданства”, а за Бјелановићев „Српски глас” је било потпуно извјесно „да су у борби против Српству вође језуити и фратри, док су новостворени Хрвати само војници, а хрватска мисао просто оруђе”, те да су фратри и језуити „стари и познати носиоци туђинске мисли, који под маском хрватства шире средњевјековну вјерску борбу, што је највећа увреда и понижење двадесетом вијеку.”²⁾

Питање Качићевог „словинства” (у ствари „српства”) међу првима је разматрао Лазар Томановић из Лепетана у

Боки. Он је утврдио да је Андрија Качић-Миошић хрватско име сматрао истовјетним или бар посве блиским крањском, односно словеначком имену, па је на тај начин житеље „кајкавске” Хрватске, као и Копитар, подводио под словеначку народност. На тој тврдњи Томановић је темељио тезу да је хрватско име, у то време везано за простор кајкавске Хрватске, за Качића географски а не национални појам, те да је у Немањино вријеме „словинство” значило исто што и српство. Историчарка Софија Божић истиче Томановићево мишљење да је Качић у дјелу „Разговор угодни народа словинскога” пјевао о српским владарима, о догађајима из српске историје, да су „Разговори” написани у духу српских народних pjesама и по садржају и по форми. Због свега наведеног Томановић је у Качићу видио српског pjesника. Укључивање Качића у сферу хрватске културе сматрао је потпуно неоправданим. Према Томановићу, дакле, Качић, али и дубровачки писци, кад кажу „словинство” мисле на српство: „Како православни Срби у оно вријеме нису могли сматрати Србима иновјерце подложне Папи, Срби-каголици траже опће име и налазе га у имену словинском”.

Томановићу је четири године касније одговорио великохрватски фалсификатор – каноник Фрањо Рачки, тврдећи да је Качић Хрват „који обухваћа својом мишљу цијело јужно словинство, што није чак ни нешто ново”, па помиње имена Љ. Цријевића, Ф. Вранчића, М. Орбинија, који су писали о славенству. Инцидент са Томановићем „потакао” је Рачког на „истраживање”, па је „открио” да је „код Хрвата још у XVI стољећу постојала национално-језичка свијест која увјетује извјесну оријентацију старе хрватске књижевности”. Рачки је, без било каквих озбиљних доказа, непоколебљиво тврдио да је хрватски језички национализам постојао и у средњем вијеку. Качићу је накнадно приписано да је афирмисао модерни хрватски патриотизам код народа. Из тврдњи Рачког настала је „истина” да је камен темељац „словинског патриотизма” његов непосредни хрватски патриотизам, па је „словинство” (поред илирства) постало синоним за хрватство.³⁾

Поводом свечаности откривања споменика фра Андрија Качићу-Миошићу у Макарској 1890, лист „Српски глас” је негодовао јер је читавој свечаности дат хрватски карактер, односно, идеолози хрватства су покушали да „преузму славног српског pjesника” и да уз помоћ дјела овог „имитатора народне поезије” надокнаде оно што им недостаје, а то је сопствена културна баштина.⁴⁾

Томановић је стално истицао да је српски народ раскомадан „на толико страна да ни пољски народ није грозније”. Међутим, **јединство српског народа опстајало је „чврстом свезом једнога истовјетнога језика”**: „Ја сам био у Сријему, Бачкој, Банату и Шумадији; путовао сам кроз Далмацију, Црну Гору и Херцеговину; говорио сам са Бошњацима и Личанима; и свуда сам нашао један истовјетни језик. Само што неке групе изговарају лијепо, неке липо, неке лепо итд, у томе је сва разлика! Кад се састане Далматинац, Бошњак, Црногорац, Шумадинац и Бачванин најпростији, они се разговарају као да су се у једном селу родили и подхранили. Таквога јединства језичкога на овом простору не знам имали иједно племе у словенству, али знам да га нема ни њемачки ни италијански народ. Овијем истијем језиком писали су дубровачки pjesници, писао је Качић и испјеване су народне pjesме, које нам данас служе, као образац како ваља писати. Друкчије, све што се боље усавршава наш књижевни језик, све се више истовјетује језику што се чује по народу од Скадра до Задра и Будима. Или ти, наш књижевни језик и језик народни један је исти, што опет ни један народ нема. У Словенству, у науци овај језик и језик народни један је исти, што опет ни један народ нема.”⁵⁾

Он је тврдио да српски језик понекад зовемо и „хрвацким“, али да тај назив није тачан: „Хрвацкијем језиком није фра Андрија Качић пјевао. Да је пјевао хрвацкијем језиком ми га не бисмо разумјели, као што не разумијемо што се писало хрвацки прије педесет година, и што данас збоје островљани од Задра до Сењске ријеке и становници око Загреба и Крижевца. Хрвати су почели тек од Гаја мало по мало присвајати наш језик у књижевности, али га у животу неће никад увести, и овај језик сада називамо хрвацкијем“⁶⁾

Томановић у свом времену очигледно није могао предвидјети да ће хрватски језик постати посебни међународно признати књижевнојезички стандард и „хрватска културна нематеријална баштина“. Римокатолички фалсификатори српске културне баштине неуморно су радили и на крају остварили своје зле намјере.

По промјенама имена рјечника фрањевца Драгутина Парчића види се на који начин је хрватско име постепено продирало у Далмацију, и то избацавањем српског илирског имена. Наиме, каноник ватиканског Илирског завода св. Јеронима, фра Драгутин Парчић, саставио је „Рјечник илирско-талијански“ (српско-италијански) који је објављен у Задру 1858. године, затим 1858-60. године друго издање под именом „Vocabolario italiano-slavo“. Треће издање рјечника из 1868, објављено такође у Задру, носило је назив „Vocabolario italiano-slavo“ – насловна страна, „Vocabolario italiano-ilirico croato“), унутрашња страна рјечника. Дакле, стидљива појава хрватског имена, уоквиреног заградом, појављује се тек у трећем Парчићевом рјечничком издању. Ширењем великохрватских идеја у Далмацији, током друге половине XIX вијека, рјечник у издању из 1901. поприма потпуно хрватско рухо и носи назив „Рјечник хрватско-талијански“.

„Чувени“ хрватски језиколовац др Људевит Јонке у својој енциклопедијској јединици о Драгутину Парчићу, произвољно наводи да је он написао „неколико издања талијанско-хрватског и хрватско-талијанског рјечника“. За њега су то били први талијанско-хрватски рјечници „новијег времена“, дакле, логички се да закључити да су по њему постојали вјероватно и некакви из „старог времена“. Јонке је даље фалсификовао чињенице па је тврдио да је Парчић написао „граматику хрватског језика на талијанском“ која међутим носи назив без помињања хрватског имена, али зато уз помињање Славена, односно Срба („Grammatica della lingua Slava“, 1873).⁷⁾ Српско илирско име носе и други рјечници, на пр. рјечници Руд. В. Веселића „Рјечник илирског и њемачког језика“, Беч, 1853; Рјечник њемачког и илирског језика, Беч 1854. Очито је да нигдје нема помена хрватског народносног имена, пошто хрватски језик у том времену још није био пројектован.

Треба истаћи чињеницу да српско политичко и интелектуално додворништво „узоритој“ римокатоличкој култури није присутно само у филологији („језикословју“). И дан данас постоје бројни српски историчари који и даље вјерују у митологију хрватства коју су током 19. вијека стварали ватикански и хабзбуршки творци нове „модерне нације“ без етничког коријена. Српски филолози су такође „озбиљно“ схватили постојање тзв. хрватског језика па се и даље упуштају у исцрпљујуће „научне“ расправе са хрватским лингвистима – језикословцима о основама хрватског језика. Генијалност је у једноставности, а истина је у случају тзв. хрватског језика врло једноставна и лако уочљива. Наиме, тзв. хрватски језик, како смо већ напоменули, преко 80% ријечи црпи из српске језичке баштине, док су преостале ријечи отуђене од словеначког језика (нпр. влак, учинковит, цеста, назочан, господарство, итд) и језика других народа.

На крају се може закључити да је у раздобљу интензив-

не свехрватске римокатоличке и политичке историографске, публицистичке и нарочито културно-језичке пропаганде, која је трајала током XIX и XX вијека, усвојена „истина“, не само у хрватским већ и у одређеним српским, па и у свјетским научним круговима, да су Хрвати стари етнички народ, који је нестао „незнано гдје“ послје мађарске окупације крајем XI вијека, да би се онда одједном појавио у XIX вијеку као формиран институционални „политички народ“ са јаким „хрватским државним правом“ на српске територије на западу и југу од Истре до Боке Которске, и на сјевероистоку до Сријема, Барање и Бачке. Међутим, неопходно је истаћи да су све манифестације хрватске грађанске политике у XIX и XX вијеку биле под окриљем фикције „хрватског државног права“, које је само у области фантастичне државно-правне теорије прогласило постојање „тисућљетне“ хрватске државности. Тзв. хрватско државно право стварно се састојало из збирке нормативних појединачних прописа и писмених гаранција које је Аустро-Угарска прописивала за своје „цесаровине“, а које су обухватале, у најбољем случају, извјесну за Беч и Будимпешту нешкодљиву локалну административну аутономију и то у споредним „земаљским“ питањима. Јасно је да је власт у Краљевини Хрватској и Славонији вршена из Будимпеште, као и у осталим „цесаровинама“, која је постављала банове и осталу нижу администрацију, и која није зависила од локалне политичке игре у Хрватској и Славонији.

Напомене:

- 1) С. Божић, Српски лист – Српски глас гласило Српске народне странке на Приморју 1880-1804, магистарски рад у рукопису, Београд, 1996, 93-94.
- 2) Исто, 145-146.
- 3) И. Педерин, Качићев „Разговор угодни народа Словинског“ – сусрет средњег вијека и модерног патриотизма, „Качић“, Зборник фрањевачке провинције Пресветога откупитеља, Сплит, 1969, 18-20.
- 4) С. Божић, н.д., 94.
- 5) Л. Томановић, Фра Андрија Качић према српству и хрваству, Задар, 1886, III IV.
- 6) Исто, IV.
- 7) Енциклопедија Југославије, Загреб, 1965, 428.

Војвода Шешелъ на реверу руских писаца

- Новине „Велика Србија“ и беџеви са ликом Војислава Шешелъа подељени руским писцима у просторијама њиховог савеза, на промоцији књиге „Српско-руске везе од IX до XVIII века“
- „Поделили смо 'Велику Србију', хемијске оловке са логом Српске радикалне странке и беџеве са ликом Војислава Шешелъа, што је наишло на опште одушевљење. Десетина писаца је Шешелъев беџ поставила на ревер и током целе прославе га са осмехом и поносом носила“, истиче Небојша Кузмановић аутор књиге

На позив „Савеза писаца Русије“, од 18. до 22. јануара 2011. године у Москви су боравили књижевници Жарко Димић и Небојша Кузмановић. Повод овом путовању, у братску нам Русију, била је промоција књиге „Српско-руске везе од IX до XVIII века“ – која је недавно објављена у Бачкој Паланци. Наиме, Друштво за науку и стваралаштво „Логос“ објавило је, у новопокренутој едицији „Моја Русија“, наведену књигу Жарка Димића, директора Архива Српске академије наука у Сремским Карловцима. Ово је прва од три књиге које ће се појавити у наведеној едицији. Друге две ће обрадити период од XVIII века до данашњих дана. Ова књига се појавила током месеца октобра 2010. године у време одржавања „Дана руске културе“ у Бачкој Паланци од 15. до 20. октобра 2010. године, а који су наишли на леп пријем – не само грађана Бачке Паланке већ и наше шире јавности.

Књига Жарка Димића о српско-руским везама је ретко вредна књига из ове области, јер се, колико знамо, нико код нас није бавио српско-руским везама у континуитету, од најранијих дана, тј. још од претхришћанских времена до данас. Куриозитет је да је књига објављена двојезично, тј. с једне стране је српско издање, које је и богато илустровано српско-руским топонимима, а са друге је издање на руском језику. На овај начин је остварена пожељна билингвалност у једној књизи, што је примећено и веома добро примљено на промоцији у Москви.

Промоција књиге одржана је у оквиру великог програма, који се поводом Богојављења приређује сваке године под називом: ИМПЕРСКАЈА КУЛТУРА. „Савез руских писаца“ је империјске награде додељивао својим члановима за литерарна постигнућа на веома лепој свечаности у свечаној сали зграде, где је и седиште руских писаца. Читаоце „Велике Србије“ подсећамо да је Војислав Шешелъ 2007. године, добио награду писаца Русије која носи име православног филозофа Едуарда Волођина, а која се додељује руским и страним песницима, историчарима, књижевницима и културним и јавним радницима. Валериј Ганичев је, предајући награду Јадранки Шешелъ, тада истакао да се ова „награда додељује човеку који је посвећен националном духу и који има непоколебљиву вољу“.

Програм доделе награда је, по старом добром руском обичају, трајао скоро три сата. Истакнути писци из свих крајева Русије, од Јакутије и Сибира до Црног мора, примали су награде и при том казивали своје стихове, прозне текстове или напосто беседили. Програм су употпунили познати драмски писци, као нпр. Људмила Нечитајло.

Потом је одржана промоција наше књиге, за коју је уводно слово дао председник Савеза писаца Русије господин Валериј Ганичев, који је истакао значај оваквих двојезичних дела која још више приближавају наше народе. Затим су о књизи говорили аутор Жарко Димић и др Небојша Кузмановић, уредник и издавач књиге.

Небојша Кузмановић је одржао надахнути говор у коме је спојио литературу и политику: „Драги пријатељи и драга браћо руски писци! На почетку желим да вам изразим искрену захвалност што сте нас позвали на ову вашу значајну и велику свечаност. Посебну захвалност дугујемо секретару Савеза писаца Русије, господину Валерију Казакову – истакнутом романописцу и публицисти који неуморно ради на повезивању писаца Русије и Србије. И не само њих, већ и на повезивању руске и српске омладине и свеукупно наша два народа. Захвалност дугујемо и председнику руских писаца, господину Валерију Ганичеву, који се сложио да се овим поводом потпише и, историјски, споразум о сарадњи руских и српских писаца. На овај начин ће се везе које постоје и које се годинама појединачно граде и формално озваничити“.

Кузмановић је потом говорио о наведеној књизи, а затим је рекао и неколико реченица које су биле емотивно обојене: „Драги пријатељи, ви ћете ми опростити што ћу на неки начин у овом свечаном тренутку покварити ваше славе, јер желим да говорим о неким стварима које нису нимало свечарске. Наиме, док се ми сада овде код вас у Москви радујемо наградама, потписујемо споразуме и додељујемо једни другима признања, морам јасно да кажем да ситуацију у мојој земљи није добра. Као и у Русији, данас и у Србији писци у великом броју пишу и објављују књиге и

наизглед све је нормално. Али, ви морате да знате да код нас стање није такво, јер **ми смо окупирана земља**. Србија је окупирана и у симболичком и у стварном смислу. Наиме, наш јужни део, тј. Косово и Метохија, је војно окупиран од стране америчких војних снага, а остали делови Србије су симболички окупирани путем „атлантистичке“ културе.

На крају свог говора ипак желим да вам кажем да још има у Срба оних који су спремни да својим животом сведоче и да се боре за слободу свог народа и за идеале слободе. Један од њих је свакако доктор Војислав Шешељ који је већ скоро десет година у притвору Хашког трибунала. Он је тамо на правди Бога неправедно оптужен. Али знајте да је Шешељ слободан иако је већ годинама у њиховом притвору“. На ове речи председник руских писаца Валериј Ганичев је довикнуо: „Нека живи Војислав Шешељ. Нека живи Ратко Младић. Нека живе српски хероји“.

Кузмановић је завршио своје излагање речима: „Руски народ је сигурно један од најслободарскијих народа, и народ који можда највише цени слободу од свих народа на свету, што је показао у Великом отаџбинском рату када је десетина милиона Руса подарила свој живот за слободу своје земље. Српски народ скоро ништа мање не љуби слободу и вековима се угледа на слободарски руски народ.

И на крају желим јасно да вам поручим да у Србији и данас постоје људи који на уснама носе онај познати слободарски завет СЛОБОДА ИЛИ СМРТ“. На ове речи салом се заорио громки аплауз, а потом је Кузмановић поделио присутним писцима пригодне поклоне. Часопис „Велику Србију“, хемијске оловке са логом Српске радикалне странке и беџеве са ликом Војислава Шешеља – што је наишло на опште одушевљење. Десетина писаца је Шешељев беџ поставила на ревер и током целе прославе га са осмехом и поносом носила.

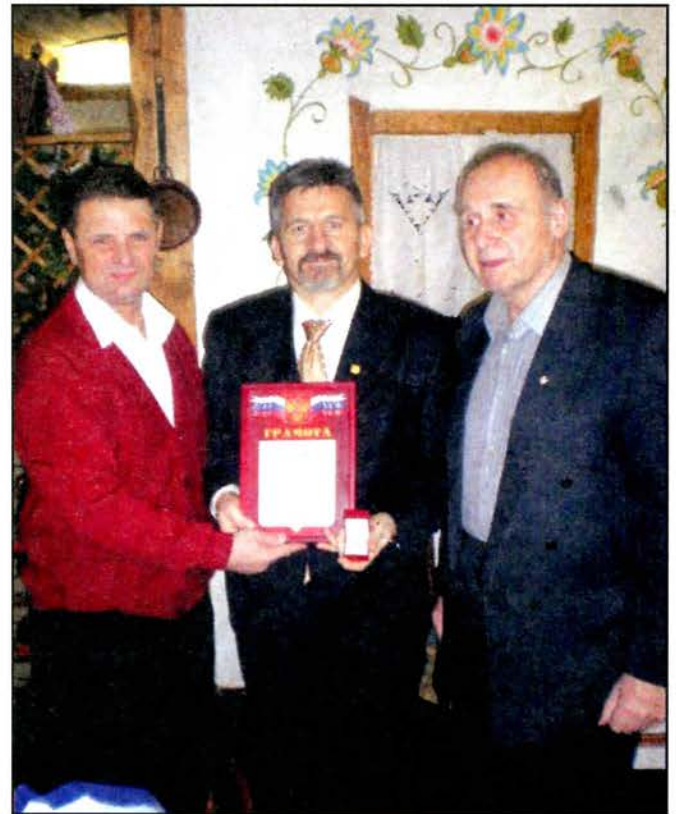
Наша делегација је током следећих дана посетила руске светиње. У Кремљу смо се, поред осталог, поклонили сенима руских владара. У цркви где су сахрањени руски цареви, на стубу поред олтара су већ вековима фреске Светог Саве, Светог Симеона Мироточивог и Светог кнеза Лазара, што је на нас оставило веома снажан утисак. Потом смо посетили велику руску светињу, манастир „Сергијев посед“, који се налази тридесетак километара од Москве. У

њему су мошти Сергеја Радоњешког, а ту је смештена и Московска богословија у којој се школује и десетина младих српских богослова.

Посетили су и два истакнута руска сликара, Марију Савченко која и данас у деведесет и трећој години ствара прелепе слике, и њеног сина Димитрија В. Нечитајла, који као признати државни уметник ствара дела ванредне лепоте на својој дачи поред града Пушкинова у руској зимској идили.

Вредно је спомена да је током ове посете Русији др Небојша Кузмановић добио Грамату, односно признање од удружења Центар националне славе и Асоцијације руских витезова за ширење руско-српских веза.

Р. В. С.

Ђукановић предао функцију предсједника владе

Лукшић Нејаки – на трону

- Војислав Шешељ је још 1994. године пророчански указао на криминал Мила Ђукановића и потребу да се приведе правди, поручујући са митинга у Херцег Новом, да Црна Гора неће напријед са оваквим премијером.
- Међутим, Ђукановић је био потребан спољној политици САД као оруђе против Србије и српског народа. Они који су га устоличили, злоупотријебили, сада га одбацују као човјека прошлости

Пише: Душко Секулић

Опредијељен сам да свој политички ангажман наставим у партији као њен предсједник, али ћу наставити да се бавим бизнисом пошто ми је то основно животно одређење – саопштио је досадашњи предсједник црногорске владе Мило Ђукановић, 21. децембра на конференцији за штампу, пред изузетно „дисциплинованим“ новинарима. На нека немушта новинарска питања Ђукановић је одговарао, али са примјетном нервозом у гласу, са сјетним и нервозним погледом.

– Донио сам одлуку да поднесем оставку на дужност предсједника владе. Та моја одлука није изненадна, ни испитивна, и није донијета, како тврде неки неодговорни појединци из њима својствених разлога, ни пред чијим притиском. Дуго сам, већ двије деценије, био на најодговорнијим функцијама у извршној власти. Процијенио сам да је вријеме да сада поднесем оставку – рекао је Ђукановић на конференцији за штампу за коју је владало изузетно интересовање домаћих и страних медија.

Прича, на коју се посебно Ђукановић осврнуо, „неодговорних појединаца“ очито да је „погодила мету“.

Та очито изречена лаж нема неко дуготрајно дејство, посебно када се зна да је Ђукановић одувјек био човјек без континуитета. Наиме, деведесетих година, код промјене власти у Црној Гори, Ђукановић, иако идеолошки настављач политичке идеје Јосипа Броза, себе представља као екстремног српског националисту. Након тога постаје мало „мекши“, али и најоданији сарадник Слободана Милошевића у Црној Гори.

Кад је започињао грађански рат у бившој СФРЈ, почетком деведесетих година, Ђукановић је обећао Црној Гори: „Брти ћемо брзо завршити са усташама из Загреба јер је то просто традиција на овим балканским просторима. Због усташке шаховнице замрзео сам и сам шах“!

У тренутку док је давао ове изјаве био је већ по први пут именован на мјесто предсједника владе (прво запошљење) тако да је директно командовао јединицама МУП-а, али и био дио најуже команде војних јединица. Између осталог, наредио је хапшење једног броја муслимана и Срба који су из Републике Српске избјегли са ратом захваћених простора а који су се склонили на територији Црне Горе.

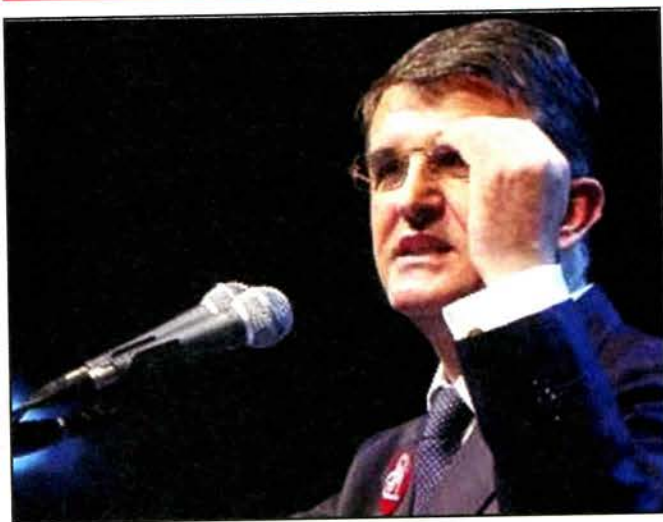
Политички сукоб Момира Булатовића са Милом Ђукановићем, 1997. године, просто је подијелио Црну Гору иако није био до краја идеолошки. Милошевић је стао на страну Момира Булатовића док се Ђукановић договорио са Американцима да заступа америчке политичке интересе у овом дијелу Балкана. Срби су, на предсједничким изборима, безрезервно подржали Милошевићевог кандидата Булатовића, који је победио у првом кругу за око 5000 гласова. На поновљеним изборима, све полуге власти помажу Ђукановићу, који је је уз помоћ америчке агентуре,

државних структура власти, Државне безбједности Црне Горе и кршењем изборног закона (гласало се до зоре тако да су ове изборе грађани назвали „ноћни“) – победио.

Након покрадених избора, подгоричке улице су постале поприште жестоких грађанских протеста гдје Булатовић није имао храбрости да се бар учврсти као лидер незадовољних, већ је својим кукавичким потезима коначно постао безначајна политичка личност. Истовремено је Ђукановић добио улогу америчког човјека број један за рушење Милошевића. Тако је Ђукановић, од највјернијег вјерника и присталице Милошевића, постао његов крвни и најжешћи противник преко ноћи!

Крајем јула 1994. године, након митинга Српске радикалне странке на тргу у Херцег Новом, предсједник др Војислав Шешељ је поручио тадашњем предсједнику Владе Црне Горе: „Огрезао си у криминал и чека те хапшење“. То је, у суштини било прво јавно политичко карактерисање Мила Ђукановића. Глас предсједника Српске радикалне странке Војислава Шешеља одјекивао је широм Црне Горе као хаубица која је добро потрефила свој циљ. Уз изношење низа криминалних радњи за које би, већ тада, Ђукановић морао да одговара пред правосудним и истражним органима, српски радикали су били први политички фактор који је ударио и тада моћног криминалца. Након говора на тргу у Херцег Новом Војислав Шешељ је добио наређење да разговара са тадашњим министром унутрашњих послова Пејаковићем, па га је десетак одабраних црногорских специјалаца носило на рукама кроз српску Боку. Без икаквог правног основа, силом полиције и државног апарата који је стао на страну Ђукановића, Војислав Шешељ је протјеран из Црне Горе иако је она у том тренутку била само саставни дио СР Југославије. Као република. Како се ка-

сније испоставило, наређење о протјеривању Војислава Шешеља издао је Момир Булатовић, предсједник Црне Горе.

Десетак дана након митинга у Херцег Новом, владајућа Демократска партија социјалиста заказује ванредну седницу Скупштине Црне Горе са само двије тачке дневног реда: Мировни план Контакт групе и одузимање посланичког имунитета посланику Српске радикалне странке Аћиму Вишњићу, који се храбро носио и јавно указивао на Ђукановићев криминал. Великом већином гласова владајуће Демократске партије социјалиста, Вишњић је прво остао без посланичког имунитета а након тога, послје фарсичног суђења у подгоричком суду, и без слободе. Осуђен је на шестомјесечну казну затвора. У том процесу, читав државни апарат Црне Горе стао је на страну криминалца а против посланика који је покушао да се избори за истину и правду. Многи су касније и жаљали што се већ тада нијесу окренули против криминала и Ђукановића лично. Посебно Момир Булатовић.

Ђукановић се већ годинама поминао као човјек који се не налази само на политичком челу Црне Горе већ и у бизнису. Без обзира на податак да је до сада био биран пет пута за предсједника владе, а једном и за предсједника Црне Горе, Ђукановића страни медији све више поминају као човјека са енормним богатством које је стекао криминалним пословима и сарадњом са највећим мафијашко-политичким босовима на Балкану.

Власт Мила Ђукановића у Црној Гори траје нешто мање од оне полувјековне краља Николе Петровића. За разлику што је садашњи црногорски владар учинио много злочида на рачун свога народа. Наравно, не он сам. Ипак, Ђукановић је недвосмислено савремени господар Црне Горе „чија се не пориче“. Несумњиво је одговоран за многе трагичне последице двадесетогодишње владавине, за многе пљачкашке приватизације, разбијање заједничке државе са Србијом, тијесну сарадњу са свим већим „бизнисменима“ сумњивог поријекла, признавање терористичке творевине Косова и Метохије, за самосталну државу, лишавање српског народа у Црној Гори националних права...

Оно што се никога не може избјећи јесте судбинска повезаност два човјека са терена бивше СФРЈ: Мила Ђукановића, црногорског премијера, и Ива Санадера, бившег премијера Хрватске

Не ријетко, чује се и на дипломатском нивоу да су и Црна Гора и Хрватска изграђене и створене на отвореном криминалу и масовним злочинима. За Црну Гору се зна да је захваљујући, прије свега Ђукановићу, референдум о државно-правном статусу покраден. Своје богато искуство у разним изборним крађама Ђукановић је примијенио и код разваљивања заједничке државе Србије и Црне Горе, раздвојивши тако исти народ. А све ради својих личних интереса и интереса државе антисрпске коалиције.

За име Мила Ђукановића вежу се информације о највећим „достигнућима“ или недјелима организоване балканске мафије: првенствено у италијанском и швајцарском тужилаштву од државног (приватног) шверца дувана, нафте, оружја, опојних дрога, бијелог робља, прања новца и криминалног фаворизовања банке свог брата. Али оно што је посебно важно за ову причу о Ђукановићу јесте чињеница да су се судбине највећих балканских криминалаца толико испреплетале да просто личе једна на другу.

Прва и најважнија морална и политичка заједничка карактеристика балканских мафијаша (политичара) јесте чврста веза са америчком званичном политиком и безгранична сервилност и полтронство према свему што представљају САД.

Ђукановић је, између осталог, у ствари, преписана и копирана морална слика, одскоро и једног затвореника аустријског затвора, Ива Санадера који је, због нечисте савјести, побјегао из Хрватске али је, одмах, за бившим хрватским премијером у Аустрију стигла и црвена Интерполова потјерница. Тренутно га аустријски истражни органи испитују о умјешаности у прање новца преко Хипо Алпе Адрија банке и ако се истрага усмјери у том правцу па се Санадер оптужи за криминал који је учинио на територији Аустрије – онда, за сада, неће ни бити изручен Хрватској! Биће дуже вријеме у аустријском затвору.

Из повјерљивих извора може се сазнати да су се Ђукановић, Суботић и комп. неколико пута тајно састајали у Подгорици у једном напуштеном ресторану како би се договарали о будућим пословима.

И Ђукановић и Санадер су у Црној Гори и Хрватској, са мјеста оперативне власти упрегли правосуђе, истражне органе, и органе гоњења у дизгине самог државног криминала.

– Уз помоћ те братије, прљавог мафијашког новца и нешто олова и металних шипки, усмјерених на прецизне циљеве, држава је дошла као најгори од данајских дарова, најружнија ноћна мора и Пирова пobjеда нас који смо је очекивали – каже данас разочарани кум бившег премијера Ђукановића, Ратко Кнежевић. Овај црногорски бизнисмен и бивши шеф црногорске државне мисије у Вашингтону оцијенио је да га не би изненадило да сада Мило Ђукановић крене у остваривање свог дјечачког сна и коначно и јавно постане први прави црногорски „дон“, оснивач прве „Корлеоне“ фамилије у Црној Гори. Кнежевић сматра да је дошло вријеме да се и црногорско друштво обрачуна са својом близом, ружном прошлешћу и кроз своје институције процесуира све оне који су се огријешили о закон, па тим прије свих других Мила Ђукановића.

Кнежевић у свом јавном саопштењу каже: „Прије више од десет година постао сам свјестан куда нас води хазардни, приватни, аморални приступ Мила Ђукановића стварности, друштву, народу и држави којој припадамо својим поријеклом и својим рођењем. Ја морам рећи да то никада није био приватни рат између мене и њега, како је то Ђукановић хтио да представи, поготову својим страним саговорницима. Никада нијесам имао претензија на политичку функцију или на остваривање богатства на рачун Црне Горе. Био сам успјешан и богат човјек и прије познанства са Милом Ђукановићем, и у вријеме наше сарадње, и наравно и након тога. Борбу за другачију, бољу Црну Гору, која је одмах по дефиницији и борба против самог Ђукановића и његовог уско повезаног интересног круга, сматрам задужбином... Улажем доста свог времена, свог новца, плаћам жртву у облику своје властите сигурности, и борбу против Ђукановића сматрам својим добротворним радом и искупљењем, поготову за оно вријеме када сам му помогао да се уврсти на међународној политичкој сцени као лидер нове независне Црне Горе. Сада је то ваљда сваком јасно била моја дискрециона пројекција“.

Кнежевић каже: „Са Ђукановићем је дошла и ничим лимитирана пљачка националног богатства, замрзавање сваке поштене предузетничке иницијативе и производње, тотална криминализација друштва у којој данас свака пета фамилија у Црној Гори има проблем са употребом дроге, а сваки шести грађанин је шверцује и продаје...“

– Са њим на челу, дошло је до губљења сваке моралне потке и фундамента које смо понијели из историје, из митова и прича које су створиле наше колективно памћење и нашу културу. Земља је након 20 година Ђукановићеве владавине данас у најгорим дронџима у којима је икада била. Његова изнуђена оставка, на којој смо предано и концентрисано од љета 2009. године радили, са неколико медијских и иностраних пријатеља из иностранства, који су препознали наше проблеме и коначно увидјели да у земљи постоји сјеме истинских промјена, почетак је свих почетака реанимације болесног црногорског друштва, тако да предстоји бар десетак година за детоксикацију, деретицизацију и дезинфекцију друштва од отрова, структуре, прљавости које нам је Ђукановић оставио у наслеђе, како би земља ушла спремна у клуб друштва слободних европских народа – каже Кнежевић и наставља: „Ако знамо да Ђукановић нема моралних скрупула, нити неког општег ширег образовања и знања које би требало да има човјек који има амбиције да буде „отац нације“, и да као такав буде упамћен у историји, онда му се једино мора признати перфидна лична лукавост и максимална подлост, која је све ове године играла на слабости и карактер црногорског човјека. Тако Ђукановић, притиснут сплетом околности, криминалних истрага у Италији, Хрватској и Србији, партнерствима са данас виђеним криминалцима и водећим криминалцима Европе, поријеклом из Пљеваља и Уба, и прије свега чињеницом да се ниједан озбиљан међународни званичник не осјећа добро „у кадру“ са њим, прави свој салто и повлачи се на резервну функцију...“

– Свој крваво стечен новац, Ђукановић је преносио у банке, и то УБС банку у Цугу и код „Банка Звизера Италијана“ у Кјусу, али и код „Араб банк“ на Кипру. Дванаест милиона евра добио је само када се продавало тиватско острво Свети Марко. Дванаест милиона евра је, измеђ осталих, добио од руске фирме „Метропол“ и Ђукановићев пословни партнер и лични пријатељ Станко Суботић, али и Мишо Беко.

– Само је питање дана када ће се Станко Суботић пријавити за заштитеног сведока против, управо, Мила Ђукановића – каже Кнежевић, између осталог, за један број црногорских медија.

Међутим, има и другачијих и потпуно супротних мишљења која бацају свјетло на један повећи број Ђукановићевих следбеника, али и на стање духа у Црној Гори. Карактеристично је мишљење проф. Др Благоте Баћа Митрића, бившег предсједника Уставног суда Црне Горе и човјека који је за вријеме шверца цигарета покушао да „протури“ понеки шлепер дувана преко територије Црне Горе, а читав тај бизнис овјерио печатом Уставног суда.

– Црна Гора је од данас сироче – зачуо се крик професорске туге над чињеницом да је Ђукановић по други пут поднио неопозиву оставку на премијерско мјесто, У свом јавном саопштењу рекао још: „Не само што му је Бог дао државно-политичку харизму, која је препородила Црну Гору, већ га је и природа обдарила завидним ораторством, феноменалном политичком прагматичношћу и, што не рећи, ријетким изданком праве црногорске мушке љепоте!“ Баћо је на крају ускликнуо, не баш у професорском стилу: „Ријетки државник који има два органа са словом М, мозак и муда!“

Конкуренција за већег дворског улицицу никада није била јешћа него сада, па је Бранко Бањевић, један од незамјенљивих Милових кадрова, тренутно директор банке

након Милове принудне оставке, крикнуо: „Ђукановић је направио нешто што је просто невјероватно. Кад је спознао ствари, у њему се пробудила та потреба да буде независан од туђих манипулација. Он је то мајсторски спровео, и у томе је истрајавао, са таквом мудрошћу ко да је стварао!“

Бивши савјетник Мила Ђукановића а садашњи директор „Побједе“, Срђан Кусовац, је у колумни свог листа написао: „Ђукановић је човјек којег нико није требао да савјетује на класичан начин... Енергија коју је улагао таква је да је било јасно да је то неиздрживо на дуге стазе. Он је издржао двадесет година!“

У најужу конкуренцију полтрона уписао се и професор Правног факултета Дамјан Шећковић, који је након оставке премијера завапио: „Политичар који је надрастао све из овог времена, рекао бих чак и на овим балканским просторима. Мудар и флексибилан, радан и стручан, човјек од ријечи, цијењен и уважаван и од оних који су га критиковали!“

Јавно, о Ђукановићу се најкритичније изјаснила његова прва учитељица, рекавши и да је имао и једну ману: „... Могао је мало љепше да обликује слова...“

На овој полтронској топ-листи значајно мјесто заузима и главни и одговорни уредник радија „Монтена“ – Дарко Шукловић. Он је признао да у својој спаваћој соби држи огроман Ђукановићев портрет.

Ипак у оне критички који анализирају читаву политичку турбуленцију изазвану Ђукановићевим повлачењем (на начин који сада одговара политичким интересима утицајних западноевропских држава) спода свакако универзитетски професор Филип Ковачевић који каже: „Влада Игора Лукшића нема политичке воље ни капацитета да у суштини испуни ниједан од захтјева ЕУ, суштина ове владе да омогући Милу Ђукановићу и његовој екипи моћника да купе вријеме за писање својих биографија, све надајући се да ће хорде дворских интелектуалаца и медија успјети да их од протагониста ратова и пљачки, младим генерацијама представе као црногорске хероје и међународно признате борце за људска права и слободе!“ Ковачевић је даље нагласио да су „потоње промјене у црногорској влади пука козметичка рокада у оквиру исте олигархијске елите која већ годинама својим одлукама урушава црногорску привреду и осиромашује грађане, у исто вријеме пуњећи сопствене џепове“.

И шта рећи на крају? Много је воде протекло Морачом од када су Српски радикали указали на криминално чињење предсједника црногорске владе, Мила Ђукановића. Међутим, вријеме које је протекло указује на чињеницу да је Ђукановић био потребан Сједињеним Америчким Државама и њеним интересима на Балкану у борби против Србије и српског народа. Сада Американци мисле да су завршили посао и Ђукановића су „пустили низ воду“! Два дана након оставке Ђукановића похапшено је читаво општинско руководство Будве. Наређење за такав потез издао је нико други до Ђукановић како би се пажња и хапшења скренула у другом смјеру. Екзекутор је био нови предсједник владе, кога грађани већ зову Лукшић Нејаки. Мислећи на Игора Лукшића. Тако је и овај млади човјек запечатио своју политичку каријеру. Међутим, хапшења у Будви, десетине особа умијешаних у незаконите радње на изградњи луксузног насеља на Завали, показују још једну дијагнозу: жесток сукоб у Демократској партији социјалиста. Свето Маровић ћути иако му је ухапшен рођени брат и најбољи пријатељи. Ту је Ђукановић показао да нема милости ни према најближим сарадницима када је његова кожа у питању. Шта ће се све дешавати ових хладних јануарских дана у Црној Гори, остаје да се види. Многи већ дрхте иако су огрнути скупоцијеним бундама!

Велики злочин под маском жртве

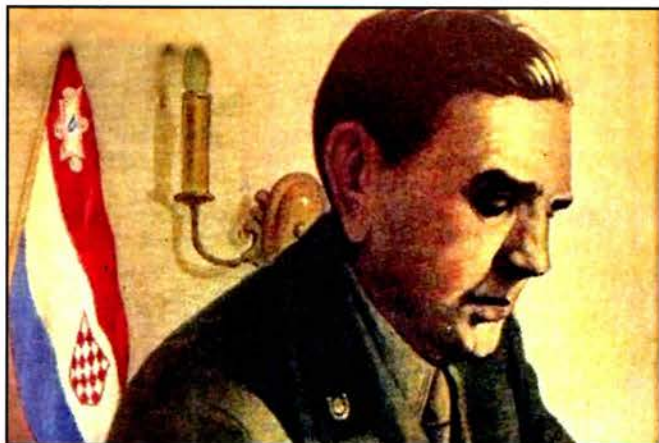
Пише: Петар Н. и В. Штиковац

Сваки Србин који се не плаза блатом самопонижења – Србин који је одолио и својом жртвом одолијева националном „дуговању“ нашим „пријатељима“, западним „добротворима“ – зна да су хрватске усташе, без икаквог одабира жртава, вршиле масовна истребљења Срба. Али, није на одмет **подсјетити** да их је до руба безданих јама доводио онај „остатак“ Хрвата испод перја неких „других“ идеолошких мамаца – увијек демократски утемељених – чију су, користољубиво испружену руку, са пуним повјерењем прихватили, колико наивни и заборавни, још више доброћудни људи исконског увјерења, да добро (па и када није узвраћено), не може донијети зла.

Клонећи се Старчевића, Срби су аметице хрлили на широко отворена врата Штротсмајерова илузорног тора, бјежећи од Павлићеве каме, масовно су падали у мреже Брозове демагогије. Одупирући се Туђману и Месићу – њиховим бљесковима и олујама – Крајишници објеручке прихватају Јосиповића, „ново лице“ старе праксе, који у нешто „измјењеним околностима“, еуропејски прихватљивом политичком формом, неокрњено чува наслијеђене садржаје претходних „достигнућа“. Прихваћена је још једна обмана иза које „спржена земља“ узалудно гледа у Небо очекујући благородни дажд.

Док се Срби Крајине „провлаче“ кроз иглене ушице између католичког лицемјерја и немјерљиве усташке бруталности, на једној страни, на простору Ендехазии Павлић је дошао главе свему ономе што је међу Србима најбоље и најсветије било. Оно што је он пропустио, на другој страни, на цјелини југословенског простора, дочекао је Броз, далеко перфиднијим методама међусобног „самоуништења“, још проредио, а оно што је преживјело, ако не трајно а оно на дуже вријеме орочено, дубоко расколио. Ни он није био лишен изузетне бруталности, посебно на оним српским просторима до којих, током рата, није досегла крвава шапа Поглавника. Дрчност хрватских кољача проистекла из познате, ничим повријеђене хрватске етноображености, још се више наметала и истицала уз српску националну опуштеност и обавезни свеопшти заборав ранијих колективних искустава.

И док су Срби преко вена југословенства своју крв немилице претакали у туђе крвотоке, сами су себи, за живота раку копали. У свом дворишту туђе куће подизали, па данас за своју мјеста немају. „Наш је став јасан, рушити сваку Југославију. Рушити је с Русима, и Американцима, с комунистима или некомунистима“, својевремено је говорио и чинио М. Лубурић, а уредник „Гласа концила“, Ж. Кустић у овом времену констатује: „Остаје истина да су Хрвати двапут сламали Југославију“. И тако преко Кардељеве „транзиционе“ творевине и Бакарићеве федерације која „федерира“, до „минера“ С. Месића који каже: „Тито је као Хрват стварао Југославију, а ја сам је као Хрват рушио“. Једино што Месић „заборавља“ да каже је чињеница да је, било да су је „стварали“ или рушили, нештедимице текла само српска крв, а на прекодринским просторима од Срба су такве дилувијалне промјене преживљавали само они Срби којих се Хрвати нијесу домогли. Образ им није сметао, како им је када требало тако су и радили, утолико прије, јер су Срби и тако плаћали све рачуне.

И овај пут српско-хрватски сукоб настао је око питања судбине Југославије. Опстанак Срба у Хрватској, а по свој прилици и свих прекодринских Срба, најнепосредније је везан за њен опстанак. Разлози због којих је Хрвати руше, углавном су они исти због којих Срби заговарају њен опстанак. У тој ситуацији компромисно рјешење остаје само илузорна могућност дијела наивних, или из ових или оних разлога, национално изблиједјелих Срба, као и лажне политичке спекулације хрватске љевице. Сви политички „мислећи“ Хрвати су знали, да само преко југословенског расула могу остварити свој „тисућљетни сан“ о „независној“ држави, а уз већ предвидљиве интересе и очекиване „наклоности“ свјетских моћника, **само ратом** се домоћи и етнички чисте државе. Разумије се, геноцидно наказне државе. Срби су као народ преко опстанка Југославије могли обастати под својим препознатљивим идентитетом на својим вјековима обиљеженим огњиштима.

Хрватско антисрпско лудило зачето је масовнијим српским присуством на тим просторима, као „привилегираних“ војника граничара, што је изазивало завист потлачених и обесправљених кметова, као и додатно пробуђену и незајажљиву похлепу хрватског племства. Рођено је у 19. стољећу, а проходило у 20. вијеку. У том времену искован је и први политички крамп за испок српске гробнице у Хрватској, да би она већ 1941. досегла своје бездано „дно“. На размеђу два миленија, Хрвати су поново, и овај пут као и раније, из сјене интереса моћног свијета, већ претходно проријеђеним и анемичним Србима дотрпали наново отворене безданке, које су, овај пут мјесто бетонским плочама, побусили новим бусом заборав испод балдахина „младе хрватске демократије“.

Глорификација усташлука била је иницијална каписла која буди идеолошким насљеђем још поспане Србе, а хрватске вође, ма колико год биле носиоци усташке идеологије, без те халабучне глорификације, не би дошле до једноумног националног лудила (које је искључивало сваки дисонантни тон) **да база усташлука, далеко раније није била спуштена до дна национално-вјерских њедара хрватског народа у цјелини.**

Била је то добро припремљена њива из које је „под сунцем“ империјалних интереса сунуло хрватско цвијеће зла, гдје „... ни у којем дијелу Хрватске **никаква аутономија српска нема свога мјеста**“ (Д. Хазлар), а вријеме ће ускоро

показати да ни под којим дијелом „заједничког“ кривишта нема мјеста ни за једну српску главу уколико није покрштена или се мртва котрља.

Како је то „немогуће“ постало могуће?!

У 20. вијеку „најстарији еуропејски народ“, досегао је неке од „цивилизацијских вриједности“ које ће од њих преузети и Германи, због чега дуго вријеме нијесу силазили са стуба срама, а ево већ пола стољећа „погнуте главе“ пролазе испод „славолука“ денацификације. На челу те колоне „окајника“ нема најзаслужнијих – нема Хрвата – али се зато постројавају у челне редове антифашистичких колоне, као да су под Стаљинградом били у редовима бранилаца града. Зашто их нема тамо гдје им је мјесто, најбоље зна Ватикан, а учестали **папини трагови по овој малој земљи великог злочина**, откривају оно што већ читав свијет зна. Православни Срби и поготово.

Нијемци су били ти, који су (као некада сви аспиранти на глобалну моћ) на свом врату Европом пронијели хрватско звоно зла. „(С)лијепој нашој“ припада ауторство и првенство родоначелништва за многе „цивилизацијске додјеке“, који су својим „уресима“ обиљежили читаво 20. стољеће као црни вијек, посебно за српски народ.

Ево неких од тих биљега цивилизацијског срама:

- **Хрвати су еуропејске стјегоноше расизма**, јер је хрватски расизам претеча знатно блаже варијанте те изопачене идеолошке појаве у историји, бар за вријеме колико је А. Старчевић – „отац домовине“ (све са Франком) старији од Розенберга;

- **Хрвати су претече полувојне организације политичких странака**, чије чланство (до зуба разбојнички наоружано) врши свакодневне тортуре над јавним животом грађана (поготово ако су, уз то, и српске националности) и сије страх међу политичке неистомишљенике, све до повремених физичких ликвидација. Хрватска странка права (поготово Франкова Чиста странка права) је много ранија и милитарнија партијска појава, која је својом организацијом прави одливак германске досједности, а по острашћености којом реализира свој политички програм, далеко превазилази сличне појаве у свијету, па и у самој Немачкој;

- **Ако је Ватикан квасац, онда су Хрвати со злочина геноцида**, које историја, уз Нијемце, препознаје као старије коауторе великог злочина, па и ту, уз „малу“ разлику, поново у хрватску „корист“. Нијемци, у односу на Хрвате, врше масовне ликвидације са „плићих“ идеолошко-расних „разлога“, док хрвати то чине из дубље – онтолошког – религиозно-шовинистичког утемељења. До „гасне коморе“ стизало се испод „тушева“ који су „хуманизирали“ смрт, бар утолико што је била тренутачна. Смрт без најаве, иако у њеном свакодневном окружењу, лишава жртву патње коју свако умирање носи са собом. Била је то индустрија смрти, али барем без индивидуалних садистичких „додатака“.

Срби су у окриљу католичког „милосрђа“ у Хрватској умирали споро и мучно. Ту је смрт обавезно попримала и пролазила кроз умоболне ритуале мучења, у којима острашћени целати, са посебним „умјећем“ настоје да жртва, уз крајње понижење, умире што дуже и болније, а онда лешеве, уколико их прије прогутају безданке, препуштају псима и звјерињу. То је паклено „умјеће“ убијања у којем **жртва умире на сличан, али ријетко кад на исти начин**. Убивства, уз претходна дуготрајна иживљавања умоболника, попримају занатски карактер – ђаволско мајсторство уз које средњовјековни инквизитори ватиканских подрума могу бити само блиједи шегрти.

Кристална ноћ код Нијемаца означила је почетак холокауста Јевреја. Код Хрвата она је далеко старијег датума – у свом календару зла биљежи године 1899, 1902, 1908, 1914 – и без обзира што је година трајала, и ноћи су им се

учиниле кратке, па су и дане преточили у мрак терора и масовног злочина.

Из прашине историјских архива, **Хрвати су у „живот“ вратили искуства вартоломејске ноћи** у чијој су свакодневној практичној примјени постали ненадмашни и непоновљиви мајстори.

Хрватски злочини прекривају читаво 20. стољеће, у којем Срби Крајине, ни у безданкама ни ван њих, нијесу имали спокоја ни покоја. Ту кржаве „ратне“ покоље 1941-45, као и оне 1991-95, смјењују „мирнодопски“ **суви докољи**, преко којих, и мимо безданки, отиче српски живот из Крајине.

Између свих католика свијета, **Хрвати су се показали и доказали као најревноснији ђаци Ватикана**, којима из прве клупе повјерења није промакла ниједна лекција из богатог ватиканског бревијара злочина, које је, на овај или неки други начин, искусила свјетска историја која памти:

- мјеста злочина – безмало сви континенти ове у крви угашене звијезде;

- вријеме злочина – од рановизантијског вакта па до ових суморних времена безљудице и смутног бешчашћа;

- свједоке – стари Иго би рекао – цио свијет (и његова цјелокупна историја).

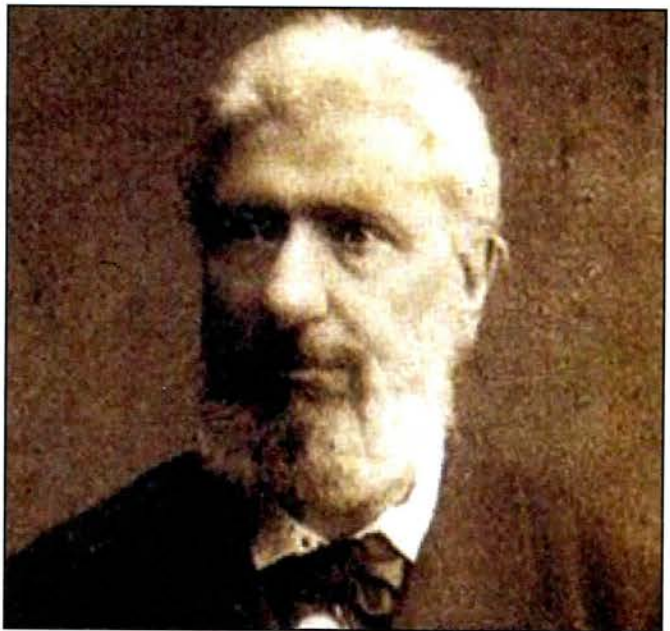
Ватикан на својој савјести носи тежак неокајан гријех, више и прије ради стварања, а потом и злоупотребе вјештачки створене хрватске нације, него због свих зала која су преко тих духовно роботизираних „убица у божије име“, за ово стољеће и по нанијели Србима.

Ватикан је, не само стао већ је и инспирисао **хрватско бјекство од одговорности**. Прешућивањем и порицањем хрватске кривње због злочина геноцида над прекодринским Србима, Ватикан уклања властите кржаве трагове.

Злочинци се „бране“, не покајањем, већ тако што сопствене злочине пројцирају на недужне жртве, чиме падају у додатни злочин над злочинима који траје и трајаће док Срби дишу Православном вјером.

„**Вјерници**“ који се не дижу са кољена, ни у једном тренутку **не долазе у искушење да окају гријехе**, јер злочини пакленог надахнућа не знају за грижу савјести. Двије трећине католичког свештенства у Ендехазији вјештије је баратало усташком камом него молитвеником, круницом или крстом.

Беатифицирају најмонструозније злочинце за блажене – редовно из сталежа високих црквених достојанственика. Како се и колико често папе мотају по „(С)лије-

пој нашој“, која још дише српским неупокојеним жртвама, не треба искључити могућност да неко од таборника и логорника подметне главу, не под неумољиви суд Правде, већ под светачку ауреолу.

И гдје је крај лицемјерју и бешчашћу рођеном из главе Ватикана, одакле крећу сви одрони хрватске изгубљене свијести испод чијих усова мржње нестаје све зло што је српско?

Свјетска историја злочина ни у једном куту свијета који се нашао под њеним рефлекторима, ни у једном временском трену забиљеженом њеним хронометром, ни међу живим или изумрлим народима не зна за мањи народ од Хрвата, који се за краће вријеме оптерећено већим и бестијалнијим злочинима, за које је геноцид само блажа варијанта његове збиље. Починише га на један најзвјерскији могући начин који је бездано провалио дно дна самог пакла. Учинише то над својим ближњим, исто тако малим народом, који се својом жртвом одржао као историјски народ, а у новије вријеме, на таласима своје крви превео им националну олупину са веза поражених, у спасоносну луку побједничких народа. И колико су заборавни Срби учинили добра Хрватима и „мало“ су им злом узвратили.

Српски **беолеђански** приушташлук свео је српску престоницу богате и славне историје, на злогуко „вранино гнијездо“, на Јадовно српске националне мисли, на трулежно мочвариште српског патриотизма и националног поноса.

Све у своје вријеме, али за **српски заборав сопственог пострадања** – никад није вријеме, утолико прије, јер и данас докољу измакли Срби живе ехом подземног јаука.

Док год Хрвати шуте о својим звјерствима над прекодринским Србима, Срби не могу и не смију затварати уста над својим недужним страдањима. Свједочење Истине је њихова трајна обавеза пред Богом и сопственим потомством, али то је и њихова хришћанска обавеза према хрватском народу, јер само преко Истине и могу препознати дјела Божије милости.

То је огледало српске судбине у „(С)лијепојнашој“ пред којим никада више не смију затварати очи.

Сви наши Јасеновци, сва наша Јадовна од Дрине до Купе и Жумберка, од Драве до Јадрана су неопростив вати-

кански гријех над гријеховима и хрватски злочин над злочинима, које вријеме не заборавља нити бешчашће сахрањује. За све злочине суде људи или нељуди, а за оне **гдје Ватикан „свети“, а Хрвати живодере суди једино Бог.**

Србе Крајине дотакла је „вјера“ којом се дичи Сатана, а затире злочин који је засјенио девети круг пакла. И ту је до суза све чисто као суза, Срби живе „стварност суровију од највеће историјске бруталности“.

Крајина је (на запад) измјештено Косово, која је напустила **поље**, али је са собом понијела његову битку и за три вијека продужила живот његових јунака и мученика „за Крст часни и Слободу златну“. Оно што је започето на усудном пољу, наставили су вјекови на „пољима“ небодо-сежних крајишких гора, и тај несалом Слободе нераскидиво веже Космет и Крајину заједничком судбином.

Док на Косову вену Божури, и Крајина ће остати земља кама и јама, а Крајишници народ бездани и Неба.

Косово је најстарије и најсветије српско гробље које историја не затвара, али зато у Крајини – проливеној зјени српског националног вида – отвара нову најпространију и најмногуљуднију српску раку. Овим светим православним мученицима посвећена је и српска земља и док живи сјећање на њих, и ове свијетле раке биће мјеста српског масовног васкрса.

- Захваљујемо се Томици Милосављевићу, реч има Млађен Динкић а нека се припреме Драгутиновић, Ђелић, Калановић, Чиплић... и наравно Мирко.
- Томица Милосављевић је коначно урадио за здравство најбоље што је могао.
- Ма ко, бре, сад да размишља о економској ситуацији кад се разводе Наташа и Дача!
- Влада најавила да има спреман програм за Рашку област. Проблем је у томе што га има и Зукорлић.
- Обећава Мирко, обећава Кркобабић, обећава Динкић, обећава Ђелић... Ма нема тог обећања које они нису у стању да дају.
- Железнице Србије запослиле куvariцу на месту контролора теретног саобраћаја. Какав нам је саобраћај, и она има превише квалификација.
- Због раста инфлације са 1,9 одсто у децембру на 2 одсто у јануару, Немце ухватила паника. Па што се не угледају на нас? Ми бисмо због тих цифара славили.
- Неке чланице Европске уније најавиле да напуштају евро-зону. Чуле да ћемо ми да уђемо.
- Министарство животне средине платило 25 000 евра за сајт „Очистимо Србију“. Србију, господо, Србију, а не касу министарства.
- Највећа дилема Египћана била је какав ће став заузети војска. Ми те дилеме не бисмо имали. Немамо војску.
- Власници земље у Корман пољу код Крагујевца су имовину одбранили транспарентима који су били на моткама. Ма ништа, брате, без мотке.
- За Мирка Цветковића кажу да је одличан стонотенисер. Уме човек са рекетом.
- Кад већ зна да игра стони тенис, и за њега и за Србију би било много боље да ради то што зна.
- „Неки“ одају тајну да Кркобабић пише мемоаре. Поглавље из балканских ратова носи наслов: „Хроника једне младости“.
- Школе су нам у штрајку. Одакле ће нам сад деца бежати?
- Премијер Мирко Цветковић изјавио да нема плате за штрајкаче. Ма нема ни за оне који раде.

Војислав Шешељ

званична интернет презентација

Започела је осма година тамновања председника Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља у Хагу. О кафкијанском процесу века, у коме данас једини политички затвореник у Европи, упркос флагрантном кршењу његових људских и процесних права какво цивилизовани свет не познаје, успева да разори оптужницу, осујети покушај фалсификовања српске историје и разобличи лице и наличје глобализма, можете да се информишете на интернет адреси www.vseselj.com.

На интернет презентацији проф. др Војислава Шешеља можете прочитати и коментарисати најновије вести, видети најаве догађаја, погледати и преузети видео записе са суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима који помаже одбрану др Шешеља.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима су капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

www.vseselj.com

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
КУРВИН СИН
АЛФОНС ОРИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2004.

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПНИРАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕДЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2004.

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВНИЦЕ
ВОЛФГАНГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2004.

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МАЛТЕШКИ ПАЦОК
КАРМЕЛ АГЈУС**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2005.

Др Војислав Шешељ

**СМРДЉИВА ГЪЛАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2005.

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОНЕ ЧАСТИС МОЛОТО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2005.

Др Војислав Шешељ

**РЕТАРДИРАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДСЕГАРА УЕРЦ-РЕЦААФ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2005.

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА ЂУРКА
КРИСТИНА ДАА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2007.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВАО ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2008.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2008.

Др Војислав Шешељ

**БАТКАН ГАЛБИО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2008.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРВИЈА
ВЕЧНО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2008.

Др Војислав Шешељ

**БЕРОПСКА УЊИВА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2008.

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИНХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Др Војислав Шешељ

**САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГЪИДА
О ГОН КВОН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ АНДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУНЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Др Војислав Шешељ

**ПОРТПАРОЛ
ЛОПОВСКЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
Београд 2009.

Почело потписивање Петиције за ослобађање проф. др Војислава Шешеља

Комитет за одбрану Војислава Шешеља из Србије и Српска радикална странка иницирали су потписивање Петиције за ослобађање Војислава Шешеља. Петицију можете потписати у сваком општинском одбору Српске радикалне странке, а то можете учинити и електронским путем на сајту Српске радикалне странке и сајту Војислава Шешеља (www.srpskaradikalnastranka.org.rs; www.vseselj.com).

Петиција за ослобађање проф. др Војислава Шешеља

Проф. др Војислав Шешељ, председник Српска радикалне странке, налази се већ осам година у притвору Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију (МКТЈ). Добровољно је отишао у Хашки трибунал 24. фебруара 2003. године. Тужилаштво је оптужницу написало 15. јануара 2003. године. Тадашњи тужилац Хашког трибунала, Карла дел Понте, изнела је у својој књизи чињеницу да је оптужница написана на захтев Београда. Према њеним речима, Зоран Ђинђић, тадашњи премијер Републике Србије, рекао јој је током састанка 17. фебруара 2003. године: „У вези са Војиславом Шешељем, имамо само један захтев – водите га и не враћајте нам га више.“ Војислав Шешељ је тако постао једини оптужени пред Хашким трибуналом који је у време сукоба на тлу бивше СФР Југославије био опозициони политичар. Њему се суди због његове идеологије, политичких ставова, због наводно вербалног деликта који више не постоји.

Током овог политичког процеса, др Шешељу су прекршена сва процесна и људска права: право на живот, право на правично суђење, право на суђење у разумном року, право на одбрану, право на обавештавање о свим аспектима оптужбе и право на комуникацију и посете.

Тужилаштво не располаже никаквим доказима против Војислава Шешеља, а то потврђује и чињеница да је оптужница мењана чак 5 пута, последњи пут је измењена 7. децембра 2007. године, када је суђење већ почело. Пуне четири године тужилаштво је инсистирало да се др Војиславу Шешељу на силу наметне бранилац. Први покушај суђења у новембру 2006. године је, због очигледног кршења свих права оптуженог, поништен и зато је ново суђење почело тек 7. новембра 2007. године.

Једно од неприкосновених права које јемчи савремено кривично-процесно право јесте право на одбрану, по којем оптужено лице слободно бира начин на који ће се бранити. У више наврата, трибунал је на силу именовано браниоце у приправности Војиславу Шешељу с намером да преузму његову одбрану. На почетку суђења тужилаштво је предложило, а судско веће, кршењем међународног права, усвојило да му се наметне принудни бранилац. После скоро четворогодишњег боравка у притвору, бранећи своја људска и процесна права загарантована свим међународним конвенцијама, Војислав Шешељ је био приморан да 10. новембра 2006. године започне штрајк глађу. Драматичан штрајк, током којег је Шешељ био на ивици смрти, прекинуо је 8. децембра 2006. године када су му испуњени основни услови који се тичу поштовања људских и процесних права.

Током овог маратонског процеса, незабележеног у судским анализима, промењене су чак четири претпретресне судије, а сам судски поступак прекидан је и започињан неколико пута. Више пута му је ускраћивана комуникација са спољним светом, укључујући правне саветнике и породицу. Фрапантна је чињеница да је суђење започело тек након четири године његовог притвора. Ни дан-данас није дат одговор на питање зашто се крши његово право на експедитивно суђење. Чак је и председавајући судског већа Жан-Клод Антонети упозорио да је дужина поступка против Шешеља оборила светски рекорд.

Скоро годину дана се одуговлачи са одлучивањем по правилу 98бис правилника, односно са доношењем ослобађајуће пресуде, с обзиром да је јавност имала прилику да види да тужилаштво није успело да докаже ниједну тачку оптужнице, а процес се упорно и непотребно одуговлачи. Суђење др Војиславу Шешељу је најупечатљивији пример злоупотребе поступка, кршења права оптуженог на суђење у разумном року и права на правично суђење. Судије признају да је ово суђење оборило светски рекорд не само у погледу дужине притвора, већ и по другим аспектима кршења права на правично суђење. Дакле, у питању је политички процес.

Слобода за др Војислава Шешеља је цивилизацијско питање и мера људскости. Ми, долепотписани, захтевамо од МКТЈ да престане да крши процесна и људска права др Војислава Шешеља, а због брутално прекршеног права на експедитивност суђења, захтевамо да донесе ослобађајућу пресуду.